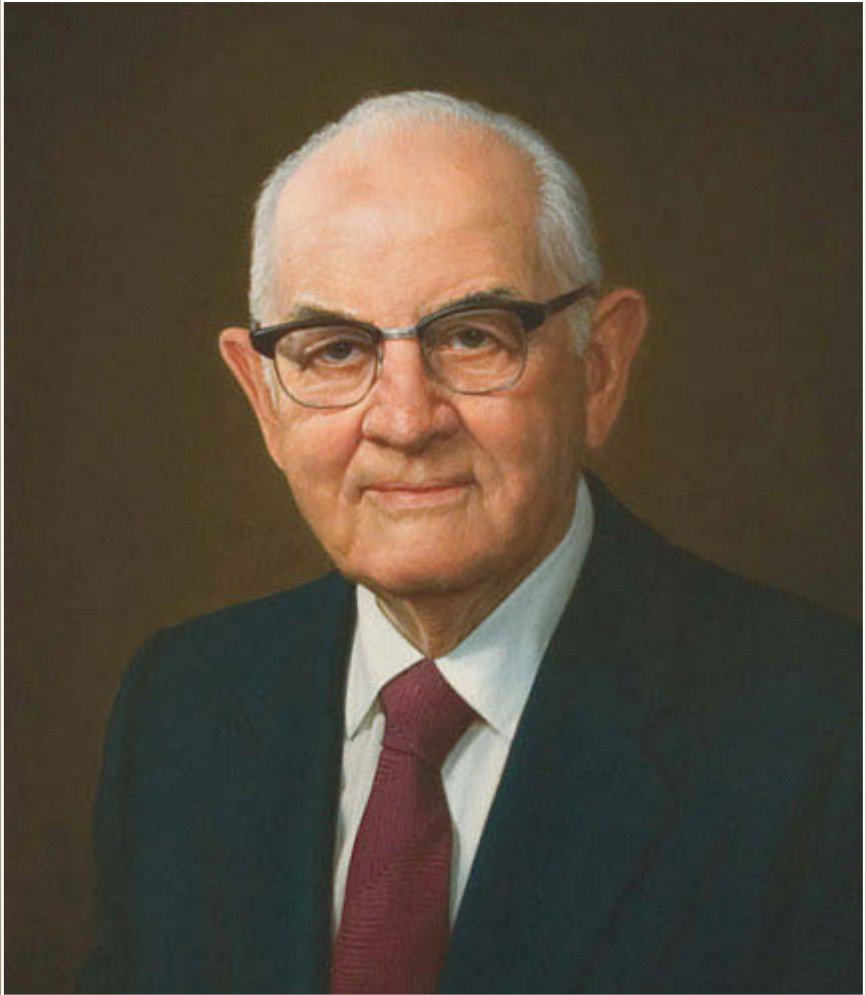

KIRKENS PRÆSIDENTERS
LÆRDOMME

SPENCER W. KIMBALL

KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME
SPENCER W. KIMBALL

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

Forslag og kommentarer til denne bog er velkomne. Indsend venligst disse til Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. E-mail: cur-development@ldschurch.org

Opgiv navn, adresse, menighed og stav. Husk at opgive bogens titel. Anfør dernæst dine kommentarer om denne bogs stærke sider og forslag til forbedringer.

© 2006 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes

Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 8/00

Godkendt til oversættelse: 8/00

Oversættelse af *Teachings of Presidents of the Church:*

Spencer W. Kimball

Danish

Indhold

Titel	Side
Indledning	v
Historisk sammendrag	x
Spencer W. Kimballs liv og tjenestegering	xiv
1 »For hjem til Gud at nå«	1
2 Tragedie eller skæbne?	11
3 Jesus Kristus: Min Frelser, min Herre	23
4 Tilgivelsens mirakel	35
5 Bøn, nøglen til åndelig kraft	49
6 Opdag skrifterne for dig selv	62
7 Personligt vidnesbyrd	72
8 Uselvisk tjeneste	82
9 Tilgiv andre af hele jeres hjerte	92
10 Styrk jer selv mod det ondes indflydelse	105
11 Fremsynet levevis: Efterlev principperne for at være selvhjulpen og beredt	117
12 Retskaffenhed	127
13 Lydighed som kommer af tro på Gud	139
14 »Du må ikke have andre guder end mig«	148
15 Vi bør være et ærbødigt folk	157
16 Sabbatten – en fryd	169
17 Kyskhedsloven	183
18 Et retskaffent, lykkeligt og vellykket ægteskab	193
19 Styrk jeres familie	207
20 Kvinder i Kirken	218
21 Profeten Joseph Smith	231
22 Åbenbaring: »En vedvarende melodi og en dundrende appel«	241
23 Hyrder for hjorden	253
24 Fortæl andre om evangeliet	262
Billedfortegnelse	276
Indeks	277

Spencer W. Ambell

Indledning

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har ladet serien *Kirkens præsidenters lærdomme* udarbejde for at hjælpe Kirkens medlemmer til en dybere forståelse af det gengivne evangelium og til at opnå et tættere forhold til Herren ved hjælp af de sidste dages profeters lærdomme. Efterhånden som Kirken udgiver nye bind i denne serie, kan du opbygge en samling af evangeliske opslagsbøger i dit hjem.

Denne bog indeholder præsident Spencer W. Kimballs lærdomme. Han tjente som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra den 30. december 1973 til den 5. november 1985.

Personligt studium

Søg Åndens inspiration, når du studerer præsident Kimballs lærdomme. Husk Nefis løfte: »Den, der flittigt søger, skal finde, og Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for dem ved Helligåndens kraft« (1 Ne 10:19). Begynd dit studium med bøn og fortsæt med at have en bøn i dit hjerte, mens du læser.

Ved slutningen af hvert kapitel er der spørgsmål og skriftstedshenvisninger, som vil hjælpe dig med at forstå og anvende præsident Kimballs lærdomme. Du kan eventuelt løbe dem igennem, før du læser kapitlet.

Overvej også følgende retningslinjer:

- Led efter nøgleord og -sætninger. Hvis du finder et ord, du ikke forstår, så brug en ordbog eller lignende for bedre at forstå dets betydning.
- Tænk over meningen i præsident Kimballs lærdomme. Måske ønsker du at markere enkelte ord og sætninger, som rører dit sind og hjerte.
- Tænk over oplevelser du har haft, som har med præsident Kimballs lærdomme at gøre.

- Overvej hvordan du kan anvende præsident Kimballs lærdomme. Tænk over hvordan lærdommene kan anvendes på de bekymringer eller spørgsmål, som du har. Beslut hvad du vil gøre som følge af det, du har lært.

Undervisning baseret på denne bog

Denne bog kan bruges til undervisning i hjemmet eller i kirken. Følgende retningslinjer kan være en hjælp:

Fokusér på præsident Kimballs ord og på skrifterne

Herren har befalet, at vi ikke skal forkynde »andet end det, som profeterne og apostlene har skrevet, og det, som [vi] bliver undervist i af Talsmanden ved troens bøn« (L&P 52:9).

Din opgave er at hjælpe andre med at forstå og anvende evangeliet gennem præsident Kimballs lærdomme og skrifterne. Gem ikke denne bog af vejen og forbered ikke lektioner fra andre materialer. Brug en betydelig del af lektionen på oplæsning af præsident Kimballs lærdomme i denne bog og på samtaler om deres betydning og anvendelse.

Motivér deltagerne til at studere kapitlerne før søndagsmøderne og medbringe deres bøger. Når de gør det, har de bedre forudsætninger for at deltage og opbygge hinanden.

Søg Helligåndens vejledning

Når du beder om hjælp og forbereder dig flittigt, vil Helligånden vejlede dig i dine anstrengelser. Han vil hjælpe dig med at fremhæve de steder i hvert kapitel, som vil opmuntre andre til at forstå og anvende evangeliet.

Når du underviser, så hav en bøn i dit hjerte om, at Åndens kraft må ledsage dine ord og samtalen i klassen. Nefi sagde: »... når et menneske taler ved Helligåndens kraft, overfører Helligåndens kraft det til menneskenes børns hjerte« (2 Ne 33:1; se også L&P 50:13-22).

Forbered dig på at undervise

Kapitlerne i denne bog er blevet organiseret således, at de kan hjælpe dig i forberedelsen af undervisningen. Overvej også følgende retningslinjer:

1. *Studér kapitlet.* Studér kapitlet bønssomt for at føle dig godt tilpas i din forståelse af præsident Kimballs lærdomme. Du kan undervise med større oprigtighed og kraft, når hans ord har påvirket dig personligt (se L&P 11:21). Mens du læser, så husk altid behovene hos dem, du underviser. Måske ønsker du at markere steder, som du føler vil hjælpe dem. Bemærk kapitlets undertitler med fed skrift. De fremhæver hovedpunkterne i kapitlet.
2. *Beslut dig for, hvilke steder du vil bruge.* Hvert kapitel indeholder mere, end hvad du vil være i stand til at undervise i i en lektion. Udvælg bønssomt de steder, som du føler vil være til mest gavn for dem, du underviser, frem for at forsøge at dække hele kapitlet.
3. *Beslut dig for, hvordan du vil indlede lektionen.* For at fange interessen i begyndelsen af lektionen, kunne du dele en personlig oplevelse med dem, bede deltagerne om at læse en historie fra begyndelsen af kapitlet, eller se på et billede i kapitlet. Du kan så spørge: »Hvad lærer denne beretning (eller dette billede) os om dette kapitels emne?« Andre måder at indlede lektionen på kunne være at læse et skriftsted eller et citat fra kapitlet eller synge en salme. Et andet forslag er at lade deltagerne vide, hvad hovedpunkterne i lektionen vil være.
4. *Beslut dig for, hvordan du vil opmuntre til samtale.* Det er her du bør anvende størstedelen af lektionens tid. Gennemgå forslagene til, hvordan man leder opbyggende samtaler på side viii-ix i denne bog. Du kan også bruge spørgsmål fra »Forslag til studium og samtale« sidst i kapitlet. Måske ønsker du selv at forberede nogle spørgsmål. Stil spørgsmål, som hjælper dem, du underviser.
 - Spørgsmålene bør relatere til det emne, der undervises i. Den slags spørgsmål hjælper deltagerne med at finde og blive bekendt med særlige ting i præsident Kimballs lærdomme. Efter at have fundet et bestemt citat kunne du fx spørge: »Hvad er nogle af nøgleordene eller -sætningerne i dette citat?« eller »Hvad er emnet i dette citat?«
 - Tænk over betydningen. Den slags spørgsmål hjælper deltagerne med bedre at forstå præsident Kimballs lærdomme.

Fx kunne du spørge: »Hvorfor tror du denne lærdom er vigtig?« eller »Hvilke tanker og følelser har du i forbindelse med dette citat?« eller »Hvad betyder denne lærdom for dig?«

- Fortæl om oplevelser. Disse spørgsmål opmuntrer deltagerne til at forbinde det, præsident Kimball sagde, til noget i deres eget liv. Du kunne fx spørge: »Hvilke oplevelser har du haft, som har at gøre med det, præsident Kimball har sagt?«
- Anvend det, som du har lært. Disse spørgsmål hjælper deltagerne med at tænke på måder, hvorpå de kan leve deres liv i overensstemmelse med præsident Kimballs lærdomme. Du kunne fx spørge: »Hvad opmuntrer præsident Kimball os til at gøre? På hvilke måder kan vi anvende det, han har sagt?«

5. *Beslut dig for, hvordan du vil afslutte lektionen.* Måske vælger du en hurtig sammenfatning af lektionen eller beder en eller to deltagere om at gøre det. Bær vidnesbyrd om de lærdomme, I har talt om, som Ånden tilskynder dig. Du kan også indbyde andre til at bære deres vidnesbyrd. Motivér dem, du underviser, til at følge de tilskyndelser, de har fået af Helligånden.

Mens du forbereder din undervisning, kan du også finde forslag i *Undervisning, den største kaldelse* (36123 110), del B, kapitel 14, 16, 28 og 29, eller i *Vejledning i Undervisning* (34595 110).

Led en opbyggende samtale

Følgende retningslinjer kan gøre det lettere for dig at fremme og lede en opbyggende samtale:

- Søg Helligåndens vejledning. Han kan tilskynde dig til at stille visse spørgsmål eller inddrage visse mennesker i samtalen.
- Hjælp deltagerne til at fokusere på præsident Kimballs lærdomme. Lad dem læse hans ord som baggrund for samtale og besvarelse af spørgsmål. Led de samtaler, som begynder at bevæge sig væk fra emnet, som er spidsfindige eller stridbare, tilbage på sporet.
- Fortæl, hvis det er passende, om oplevelser, som har med lærdommene i kapitlet at gøre.

- Motivér deltagerne til at fortælle om deres tanker, stille spørgsmål og undervise hinanden (se L&P 88:122). Du kunne fx bede dem om at kommentere det, andre har sagt, eller du kan stille et spørgsmål til flere deltagere.
- Vær ikke bange for tavsheden, efter du har stillet et spørgsmål. Ofte skal de, du underviser, have tid til at tænke eller til at se i deres bøger, før de udtaler sig, bærer vidnesbyrd eller fortæller om deres oplevelser.
- Lyt oprigtigt, og forsøg at forstå hver enkelts kommentarer. Vis taknemlighed for deres deltagelse.
- Hvis deltagerne kommer med flere forslag, kan du skrive forslagene på tavlen eller bede en anden om at gøre det.
- Søg efter forskellige måder, hvorpå du kan inddrage deltagerne i samtalen. Du kan fx få dem til at diskutere spørgsmål i små grupper eller med sidemanden.
- Overvej på forhånd at kontakte en eller to deltagere. Bed dem om at møde op i klassen klar til at svare på et af de spørgsmål, du har forberedt.
- Afbryd ikke en god samtale, fordi du gerne vil nå alt det, du har forberedt. Det vigtigste er, at eleverne føler Ånden og føler en større forpligtelse til at efterleve evangeliet.

Oplysninger om kilder, der citeres i denne bog

Præsident Kimballs lærdomme i denne bog er direkte citater fra diverse kilder. I disse uddrag er tegnsætning, stavning, brug af store og små bogstaver og afsnitsinddeling som i de oprindelige kilder, medmindre det af hensyn til læseligheden har været nødvendigt at foretage redaktionelle eller typografiske ændringer. Af denne årsag kan du støde på tilfælde, hvor teksten ikke er konsekvent oversat.

Præsident Kimball brugte ofte ord som *mænd*, *menneske* eller *menneskeheden*, hvor det betyder alle mennesker, både mænd og kvinder. Præsident Kimball brugte også ofte stedordet *han* om begge køn. Det var almindelig sprogbrug på hans tid. Trods denne forskel på den tids og vor tids sprogbrug gælder præsident Kimballs lærdomme for både kvinder og mænd.

Historisk sammendrag

Denne bog er ikke en historisk beretning, men snarere en samling af evangeliske lærdomme, som præsident Spencer W. Kimball underviste i. Den følgende kronologi giver en kortfattet historisk baggrund for hans liv og en struktur for hans lærdomme. Mange vigtige begivenheder i både den kirkelige og verdslige historie er udeladt. Mange vigtige begivenheder i præsident Kimballs personlige liv, som fx hans børns fødsel, er også udeladt.

1895, 28. marts	Spencer Wolley Kimball bliver født i Salt Lake City, Utah, som søn af Andrew Kimball og Olive Woolley Kimball.
1898, maj	Flytter med sin familie til Thatcher, Arizona, hvor hans far præsiderer over St. Joseph Stav de næste 26 år.
1906, 18. oktober	Hans mor dør.
1907, Juni	Hans far gifter sig med Josephine Cluff.
1914, oktober	Begynder at tjene som fuldtidsmissionær i Central States-missionen i USA. Han blev kaldet til den schweizisk-tyske mission, men var ude af stand til at tage af sted pga. 1. Verdenskrig.
1916, december	Bliver afløst fra sin fuldtidsmission. Begynder kort efter på University of Arizona.
1917, 16. november	Gifter sig med Camilla Eyring.
1918	Bliver kaldet til stavssekretær i St. Joseph Stav. Træder ind i bankverdenen som assistent og kasserer.
1923	Melder sig ind i Rotary Club, en tjenesteorganisation han tager del i de næste 20 år, blandt andet som distriktsguvernør.

- 1924, 31. august Hans far dør. Ca. en uge senere bliver Spencer, i forbindelse med en omorganisering af stavspræsidentskabet, kaldet som 2. rådgiver. Han bliver ordineret til højpræst af præsident Heber J. Grant, Kirkens syvende præsident.
- 1927 Bliver ledende direktør af Kimball-Greenhalgh Realty and Insurance Company (et fast ejendoms- og forsikringselskab).
- 1938, 20. februar Bliver kaldet som præsident for Mount Graham Stav.
- 1943, 7. oktober Bliver ordineret til apostel af præsident Heber J. Grant.
- 1948 Får en alvorlig hjertelidelse, som han kommer sig over.
- 1950 Mister sin stemme ved en alvorlig strubelidelse. Hans stemme bliver gendannet som følge af en præstedømmevelsignelse.
- 1957 Undergår en operation mod kræft i struben; halvandet stemmebånd bliver fjernet.
- 1969 *Tilgivelsens Mirakel* bliver udgivet.
- 1970 Bliver fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
- 1972, 12. april Undergår en hjerteoperation.
- 1972, 7. juli Bliver præsident for De Tolv Apostles Kvorum.
- 1973, 26. december Præsident Harold B. Lee dør.
- 1973, 30. december Bliver præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med præsident N. Eldon Tanner som førsterådgiver og præsident Marion G. Romney som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

- 1974, 19. november Indvier templet i Washington D.C.
- 1975, 3. oktober Påbegynder gendannelsen af De Halvfjerds' Første Kvorum.
- 1976 Gennemfører tilføjelsen af to åbenbaringer til Den Kostelige Perle. Disse åbenbaringer bliver senere indlemmet i Lære og Pagter som afsnit 137 og 138.
- 1977, 24. august Indvier Polen til fremtidigt kirkearbejde – det første besøg af en præsident for Kirken bag det, der dengang var kendt som jerntæppet.
- 1978, 8. juni Udsteder med sine rådgivere i Det Første Præsidentskab et brev, som bekendtgør en åbenbaring, der gør alle præstedømmemøvelsignelser tilgængelige for alle værdige medlemmer uanset race eller farve.
- 1978, 30. oktober Indvier templet i São Paulo, Brasilien.
- 1979 Gennemfører udgivelsen af SDH-udgaven af King James-biblen.
- 1979, 24. oktober Indvier Orson Hydes mindehave i Jerusalem.
- 1980 Gennemfører dannelsen af den samlede mødeplan, som placerer nadvermøde, menighedens præstedømmemøde, hjælpeforeningsmøde, Unge Pigers møde, Søndagsskolen og Primary i en tretimersblok om søndagen fremfor møder fordelt i løbet af ugen.
- 1980, 27. oktober Indvier templet i Tokyo, Japan.
- 1980, 17. november Indvier templet i Seattle, Washington.
- 1981 Gennemfører udgivelsen af en ny tre-i-en-udgave med et revideret fodnotesystem og et indeks.

- 1981, 23. juli Kalder præsident Gordon B. Hinckley til at tjene som endnu en rådgiver i Det Første Præsidentskab.
- 1981-1985 Fører tilsyn med indvielsen af 17 templer.
- 1982, 3. oktober En undertekst til Mormons Bog bliver bekendtgjort: »Endnu et vidne om Jesus Kristus«.
- 1982, 2. december Reorganiserer Det Første Præsidentskab med præsident Marion G. Romney som førsterådgiver og præsident Gordon B. Hinckley som andenrådgiver.
- 1984 Områdepræsidentskaber bliver dannet.
- 1985, 5. november Dør i Salt Lake City, Utah.

Spencer W. Kimballs liv og tjenestegerning

Orrville Allen stoppede ved Andrew Kimballs hjem en efterårs-aften først i 1900-tallet for at aflevere nogle græskar. Da de to mænd læssede græskarrene af, hørte de Andrews søn, Spencer, synge i stalden, mens han malkede køerne. Bror Allen sagde til Andrew: »Din søn må være glad.« Andrew svarede: »Ja, han er altid glad. Han er en ordentlig og lydige dreng og husker altid at gøre de ting, jeg beder ham om. Jeg har helliget ham til Herren og hans tjeneste. Han bliver en stor mand i Kirken.«¹

Gennem års forberedelse blev Spencer virkelig en stor mand. Herren »forberedte ikke kun en forretningsmand, en samfundsleder, en taler, en digter, en musiker eller en lærer – selv om han skulle blive alt dette. Han forberedte en far, en patriark for sin familie, en apostel og profet samt en præsident for hans kirke.«²

Arv

Spencer W. Kimballs familie var dybt involveret i den genoprettede kirke. Både hans farfar og morfar var fremstående mænd i værkets tidlige historie i de sidste dage. Heber C. Kimball blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum, da det blev organiseret i 1835. Han tjente senere som førsterådgiver i to årtier for præsident Brigham Young og var en trofast Herrens tjener gennem hele sin tjenestegerning. Edwin D. Woolley, Spencers morfar, var en tidligere kvæker i Pennsylvanien, som tog imod evangeliet i Joseph Smiths dage. Han var en respekteret biskop i Saltsødalene. Han tjente også fra tid til anden som direktør i Brigham Youngs personlige forretningsforetagender. Biskop Woolleys omsorg for de trængende og hans urokkelige forpligtelse over for evangeliet gik i arv til hans efterkommere.

Spencers farmor, Ann Alice Gheen Kimball, var »en trofast kvinde, ... genert i samfundet, høj og almindelig af udseende og

med en forkærlighed for de syge og svage.«³ Andrew Kimball var hendes tredje søn. Spencers mormor, Mary Ann Olpin Woolley, kom fra England og blev mor til elleve børn, hvor det sjette barn i rækken blev kaldt Olive (et pigenavn).

Andrew Kimball giftede sig med Olive Woolley den 2. februar 1882 i Salt Lake City, hvor de stiftede hjem. Andrew modtog ca. tre år senere en kaldelse om at forlade hjemmet og tjene i missionen i det indianske territorium i det nuværende Oklahoma. Efter at have tjent i to et halvt år som fuldtidsmissionær blev han kaldet til at præsidere over missionen. Den nye kaldelse gjorde det imidlertid muligt at bo hjemme, og de næste 10 år boede han derfor i Utah med sin familie, mens han ledte missionen gennem breve og rejser til området.

Andrews 12 års tjeneste i missionen for det indianske område blev snart efterfulgt af en anden kaldelse, denne gang for at skulle slå sig ned i Gila Valley i den sydlige del af det centrale Arizona. Der skulle han som stavspræsident præsidere over sidste dages helliges bosættelser i regionen, som var organiseret som St. Joseph Stav. I 1898 pakkede Andrew og Olive og deres seks børn (deriblandt den treårige Spencer) deres indbo og flyttede 1000 km syd for Salt Lake City.

Ungdom

Spencer Woolley Kimball blev født den 28. marts som det sjette af Andrew og Olive Kimballs elleve børn.

Idet han genkaldte sig landskabet fra sin ungdom i Arizona, skrev han: »Landet her var tørt, men beslutsomme landmænd havde været i stand til at gøre det frugtbart.«⁴ Han huskede også: »Vi boede på en lille gård i det sydlige hjørne af Thatcher i Arizona. Vores hjem lå på hjørnet med åbne marker mod syd og øst. Bagved vores hjem lå brønden, pumpen, vejrmøllen, en stor trætank med vores vandbeholdning og værkstedsbygningen, og lidt længere bagved lå en meget stor brændebunke. Så kom svinestierne, foldene, høstakkene og kornmagasinet.«⁵

Spencer lærte tidligt vigtige evangeliske lektier af sine forældre. Han sagde: »Jeg husker som ung, at jeg gik med min mor ad

*Andrew og Olive Kimball i 1897 med deres børn (fra venstre mod højre):
Ruth, Gordon, Alice, Clare, Spencer (på Andrews skød) og Delbert.*

den støvede vej til biskoppens hus, dengang vi ofte brugte dyr og produkter til at betale vores tiende med. Mens vi gik, sagde jeg: »Hvorfor giver vi æggene til biskoppen?« Hun svarede: »Fordi det er æg til tiende, og biskoppen modtager tiende på vor himmelske Faders vegne.« Min mor fortalte så, hvordan det første æg, hver aften når æggene blev bragt ind, blev lagt i en lille kurv, og de efterfølgende ni blev lagt i en stor kurv.«⁶

Andrew Kimballs eksempel på hengiven tjeneste havde en stor indflydelse på Spencer, som senere sagde: »Mine første indtryk af en stavspræsidents arbejde kom ved at observere min egen far ... Jeg tror, at min far tjente sit folk på en sådan måde, at han opfyldte en velsignelse, der blev givet til ham af præsident Joseph F. Smith, som lovede, at folket i Gila-dalen ville »søge til ham som børn til en forælder.« Selv om jeg er sikker på, at jeg dengang ikke fuldt ud påskønnede hans eksempel, var den standard, han satte, en stavspræsident værdig.«⁷

Kimballfamilien levede beskedent. »Vi vidste ikke, vi var fattige,« huskede Spencer. »Vi syntes, vi levede ganske udmærket.«⁸ Deres

tøj var hjemmesyet og aflagt tøj. Deres måltider var enkle og bestod af kød og produkter, som de selv dyrkede.

Spencer hjalp til med dagligdags ting rundt omkring på gården. »Jeg plejede at pumpe vand med hånden og vande haven,« huskede han, »og jeg lærte også at malke køerne, beskære frugttræerne, reparere hegnene og alle sådanne ting. Jeg havde to ældre brødre, som jeg var overbevist om tog alle de lette jobs og overlod alle de svære til mig. Men jeg beklager mig ikke, for det gjorde mig stærk.«⁹ Da Spencer var 9 år gammel, begyndte han at lære trosartiklerne, de ti bud og de fleste af salmerne fra Kirkens sangbog udenad, mens han hver dag malkede køerne og vandede hestene.

Da Spencer var 11 år, døde hans mor. Det var en af hans største prøvelser i de tidlige år. Han spekulerede på, hvordan familien kunne fortsætte. »Men jeg fandt ud af,« sagde han, »som jeg siden har fundet ud af mange gange, at man kan udholde næsten hvad som helst.«¹⁰ Med tiden giftede Andrew Kimball sig igen, og Josephine Cluff blev Spencers stedmor. »Josie,« som vennerne kaldte hende, kunne ikke helt udfylde Olives plads i Spencers liv, men hendes dygtige og tålmodige måde at håndtere tingene på gav stabilitet i Kimballfamilien.

I løbet af sin ungdom lærte Spencer ikke kun hårdt arbejde i et barsk land, men tilegnede sig adskillige evner, som forberedte ham til at tjene bedre senere i sit liv. Han lærte at synge og lede i musik og blev udpeget til medlem af stavskoret i en alder af 15 år. Selv om han havde »korte og buttede«¹¹ fingre, som han selv beskrev dem, lærte han sig selv at læse noder og spille klaver. Han øvede sig, indtil han var i stand til at spille salmerne og deltage i et lille orkester. År senere skiftedes han og ældste Harold B. Lee til at akkompagnere ved De Tolv Apostles Kvorums ugentlige møder.

Spencer begyndte i skolen lidt senere end de fleste, som det fremgår af den følgende beretning: »Spencers mor mente, at børn ikke var modne nok til at gå i skole, før de var syv år, så da Spencer begyndte, var han et år bagud i forhold til de andre børn ... Ved middagstid plejede han at løbe de tre blokke hjem fra skole for at pumpe vand op til dyrene, fodre grisene og spise sin frokost. En

Den unge Spencer W. Kimball (til venstre) med en barndomsven, Clarence Naylor.

dag sagde hans mor: »Hvad laver du hjemme i frikvarteret? Det er ikke middag endnu.« Han løb tilbage til skolen i panik og så, at hans klassekammerater allerede var gået ind efter det korte frikvarter. Alle grinede – undtagen læreren, som benyttede lejligheden til at fortælle klassen, at Spencer var forud for alle de andre elever i anden klasse og ville blive rykket op for at være sammen med børnene på hans egen alder.«¹²

Efter at have afsluttet folkeskolen gik Spencer på det kirkeejede Gila Academy. Der fik han altid gode karakterer, deltog i sport og var skoleformand.

Spencer voksede også i kirkeerfaring og havde en næsten fuldkommen mødedeltagelse. At udfylde præstedømmekaldelser havde høj prioritet, som den følgende beretning illustrerer: »En af diakonernes opgaver, hver måned før fastedagen, var at spænde hesten for vognen og køre fra hus til hus for at samle fasteofer ind til de fattige i Kirken. Bagefter gav de det indsamlede til biskoppen – glas med frugt, mel, squash, honning og af og til en halv dollar eller lignende i småmønter. Andrew var så ivrig efter at lære sin søn hans pligt, at intet andet kom i vejen

for Spencers indsamling hver måned. Familien Kimballs hest og vogn havde aldrig for travlt til at blive brugt til diakonerens kvorumsarbejde. Hvis den anden dreng, som var blevet bedt om at hjælpe til, ikke dukkede op, tog Spencer af sted alene og udførte arbejdet.«¹³

Udover Spencers hjem-, skole- og kirkeansvar arbejdede han som sekretær for sin far. Andrew skrev mange breve, i gennemsnit seks om dagen. Spencer tog diktat fra ham og maskinskrev derefter brevene.

Disse oplevelser i Spencers tidlige liv lærte ham værdien af arbejde, en lektie han anvendte og underviste i gennem hele sit liv. År senere, som apostel på over 70 år, havde han lejlighedsvis dage, hvor han følte sig fysisk udmattet. På en sådan dag skrev han: »Jeg lagde ud med at have det ret elendigt og greb mig i at spekulere på, om jeg kunne klare at komme gennem dagen, men ... det var lige som om jeg blev beruset af mit arbejde og glemte mig selv, og det blev en god dag.«¹⁴

Missionering

I 1914 tog Spencer sin eksamen fra Gila Academy og forventede at kunne gå på University of Arizona om efteråret. Imidlertid bekendtgjorde Andrew Kimball under Spencers afsluttende prøver, at Spencer skulle på mission.

Som forberedelse til sin mission tog Spencer arbejde i Globe i Arizona som mejeriarbejder. Dette var hans første oplevelse med at bo uden for de sidste dages helliges bosættelser i Gila Valley. Han lærte, at han uden at gå på kompromis med sine egne standarder kunne omgås mennesker, hvis standarder ikke var helt i overensstemmelse med hans. Han opnåede sine kollegers respekt. Ved slutningen af sommeren holdt Spencers cigarrygende chef, der ikke var medlem af Kirken, en afskedsfest for ham og forærede ham et graveret guldur.

Fra oktober 1914 til december 1916 tjente Spencer som fuld-tidsmissionær i Central States-missionen med hovedsæde i Independence i Missouri. Det var i det samme område hans far, hans stedmor og en af hans ældre brødre havde tjent.

Ældste Kimballs fuldtidstjeneste i missionsmarken var en periode med vækst. Han mødte fysiske udfordringer. Hans missionspræsident opfordrede ældsterne til at bede om mad og husly hos dem, de forkyndte for. Som følge deraf tilbragte ældste Kimball mange ubehagelige nætter i små skure i Missouris vilde skovland, hvor han delte seng med lopper eller væglus, mens myggene svirrede omkring. Der var mange dage med sult, og når han blev tilbudt mad, spiste han hvad som helst, der blev serveret for ham.

At banke på døre var hårdt arbejde med begrænset udbytte. Her følger en beretning om en usædvanlig metode, som ældste Kimball engang brugte:

»Mens han rejste i St. Louis, bemærkede han et klaver gennem den delvist åbne dør, og han sagde til kvinden, som var lige ved at lukke døren i hans ansigt: »Det er et fint klaver, du har.«

»Vi har lige købt det,« sagde kvinden lidt tøvende.

»Det er et Kimball, er det ikke? Det hedder jeg også. Jeg kunne spille en sang for dig på det, som du måske kan lide.«

Overrasket svarede hun: »Selvfølgelig, kom ind.«

Siddende på klaverbænken sang og spillede Spencer »O min Fader.«

Så vidt Spencer vidste, tilsluttede hun sig aldrig Kirken, men det var ikke, fordi han ikke havde prøvet.¹⁵

På Spencers mission forstærkedes de ting, der i forvejen var grundlagt i ham gennem hans opvækst i Arizona, nemlig tro på Herren, hårdt arbejde, hengivenhed, stille tjeneste og offer.

Ægteskab og familie

I sommeren 1917, ca. syv måneder efter Spencer Kimball var vendt hjem fra sin mission, bemærkede han en udtalelse i den lokale avis. Camilla Eyring, som i 1912 var flyttet til Gila Valley med sin familie, skulle undervise i husholdninglære på Gila Academy. Da Spencer læste artiklen igen og igen, besluttede han, at han en dag ville giftes med Camilla Eyring. Ved »et tilfælde« mødte han hende, mens hun ventede ved et busstoppested nær akademiet og kom i snak med hende. Han satte sig ved siden af hende i bussen,

Camilla Eyring og Spencer W. Kimball kort tid før deres bryllup.

hvor de fortsatte samtalen, og han fik hendes tilladelse til at besøge hende.

Camillas mor kunne rigtig godt lide den unge Spencer Kimball. Hun inviterede ham til spisning hver gang, han besøgte Camilla. Og bror Eyring, som var meget striks med hensyn til sin datters bejlere, havde ikke nogen indvendinger. Efter 31 dage var Spencer blevet fast inventar i familien Eyrings husstand. Parret besluttede at gifte sig, men deres planer blev berørt af den igangværende første verdenskrig. Spencer var forpligtet til at blive i Thatcher i Arizona for at afvente en eventuel indkaldelse til hæren, så de kunne ikke foretage den lange rejse til templet i Utah. De blev borgerligt viet den 16. november 1917, men så frem til at blive besejlet i templet så hurtigt som muligt. Det mål blev nået den følgende juni i Salt Lake-templet.

Spencer og Camilla fik fire børn, tre sønner og en datter (Spencer LeVan, Andrew Eyring, Edward Lawrence og Olive Beth). Som forældre sørgede de for et miljø, hvor deres børn ikke kun følte sig elsket og fik støtte, men også blev betroet at træffe egne beslutninger. En af deres sønner genkaldte sig senere:

»Når børnene optrådte i skolen, kirken eller andre steder, var mine forældre til stede, selv når det kostede nogle personlige ofre. De viste altid deres interesse og stolthed for os.

I vores familie var der en følelse af fællesskab, ikke ejerskab. Det endelige ansvar for vore handlinger hvilede på os. Vore forældre opmuntrede og vejledte os, men beordrede os ikke.«

Den samme søn fortsatte med at sige dette om sin far:

»Jeg kender ikke nogen, der har en mere ædel ånd end min far. Han er venlig og hensynsfuld, næsten i overmål. Børn har det med at se deres forældre som nogle magtfulde autoriteter, der ikke er underlagt almindelige behov. Men jeg ved, hvor meget min far værdsætter en oprigtig kompliment eller ros. Og intet udtryk for værdsættelse eller hengivenhed tæller mere end det fra hans egen familie.

Jeg ved, der ikke er noget, der giver ham større tilfredsstillelse – efter at have følt Herrens godkendelse af sine anstrengelser – end at se sin egen familie følge i hans spor og prøve at leve retskaffent.

Hvis jeg kunne vælge, hvem jeg skulle dømmes af på den yderste dag, er der intet menneske jeg hellere ville vælge end min far.«¹⁶

Professionelle liv, kirkekaldelser og samfundstjeneste

Med Camilla ved sin side og familieansvarene foran sig begyndte Spencer sit professionelle liv som bankassistent. Som årene gik, rykkede han fra bankverdenen til livsforsikringer og udstykning af grunde. Den store depressions økonomiske omvæltning (1929-1939) ramte Spencers forretningsinteresser hårdt, men familien var i stand til at klare sig igennem modgangen.

Spencers far døde i 1924 efter at have tjent som stavspræsident i næsten tre årtier. Da præsident Heber J. Grant, Kirkens syvende præsident, som følge heraf reorganiserede stavspræsidentskabet, blev den 29-årige Spencer kaldet til at tjene som andenrådgiver.

Udover sit familieliv, sine professionelle anstrengelser og sin kirketjeneste bidrog Spencer aktivt til samfundet. Han hjalp med at oprette den første lokale radiostation. Han var aktiv i Rotary

Club, en tjenesteorganisation, og endte med at få posten som distriktsguvernør.

I 1938 blev St. Joseph stav delt, og Spencer blev kaldet som præsident for den nye Mount Graham Stav. Bekymret over, om nogle af dem, Spencer ville komme til at præsidere over, skulle have dårlige følelser over for ham, besøgte han og Camilla enhver, som kunne have sådanne følelser, for at »vaske tavlen ren«. ¹⁷

I september 1941, mens han tjente som stavspræsident, ramte en større oversvømmelse samfundet. Vedvarende regn hævede vandstanden i Gilafloeden, indtil det løb ned ad gaderne i nogle af bosættelserne. Huse og gårde blev skyllet væk af vandet. Beboerne, som hovedsaglig var kirkemedlemmer, havde desperat brug for hjælp. Da Spencer hørte om ødelæggelsen, fyldte han sin bil med mad fra Kirkens forråd og kørte til de ramte byer. Han arrangerede tøjvask. Han hjalp bønderne med at få korn, så de kunne fodre husdyrbesætningerne. Snart ankom en lastvogn fuld af mad og tøj. På mindre end en uge var de, der havde lidt mest ved oversvømmelsen, på vej mod genrejsning. Kirkemedlemmer viste uforbeholden gavmildhed. Spencer ledede vurderingen af behov og uddelingen af forråd. I alt dette forblev han i tæt kontakt med ældste Harold B. Lee i De Tolv Apostles Kvorum, hvis ansvar indbefattede velfærdsprogrammet.

Apostelembedet

Den 8. juli 1943 aflagde præsident J. Reuben Clark jun. fra Det Første Præsidentskab et besøg hos Spencer. Han sagde, at Spencer var blevet kaldet til at udfylde en af de to ledige pladser i De Tolv Apostles Kvorum. Spencers svar var: »Åh, bror Clark! Ikke mig, vel? Du kan ikke mene mig? Det må være en fejl. Jeg kan ikke have hørt rigtigt ... Det lyder helt umuligt. Jeg er så svag og ubetydelig og uduelig og har mine begrænsninger.« ¹⁸ Spencer forsikrede præsident Clark om, at der kun kunne være ét svar på en kaldelse fra Herren, men hans villighed til at tjene overvandt ikke lige med det samme hans følelser af utilstrækkelighed og uværdighed.

Disse følelser forstærkedes i løbet af de næste par dage, hvor Spencer kun fik lidt eller ingen søvn. Mens han var i Boulder i

Colorado for at besøge sin søn, gik han en tidlig morgen en tur i bjergene. Mens han kom højere og højere op, tænkte han over, hvor betydningsfuldt apostelembedet var. Han blev plaget ved tanken om, at han måske ikke kunne udfylde det, og at hans kaldelse måske var en fejltagelse. Med dette i tankerne nærmede han sig toppen af bjerget, hvor han henfaldt til bøn og meditation. »Hvor jeg dog bad!« huskede han. »Hvor jeg dog led! Hvor jeg dog græd! Hvor jeg dog kæmpede!« Mens han led kvaler, kom en drøm om hans farfar, Heber C. Kimball, til ham og om »det store arbejde, han havde gjort.« Denne bevidsthed beroligede Spencers hjerte. »En rolig følelse af forsikring kom over mig, tvivl og spørgsmål blev dæmpet ned. Det var, som om en stor byrde blev løftet væk. Jeg sad i stilhed og ro og så ud over den smukke dal og takkede Herren for at have stillet mig tilfreds og for de beroligende svar på mine bønner.«¹⁹ Den 7. oktober 1943 blev Spencer W. Kimball ordineret til apostel i en alder af 48 år.

Ældste Kimballs tjeneste i De Tolvs Kvorum spændte sig over tre årtier. I det tidsrum rejste han langt omkring, styrkede medlemmerne og medvirkede til rigets vækst. I forbindelse med en særlig opgave fra præsident George Albert Smith fik ældste Kimball en særlig interesse for profeten Lehis efterkommere fra Mormons Bog – de indfødte folkeslag fra Nord-, Mellem- og Sydamerika. Han talte begejstret deres sag både i Kirkens præsiderende kvorummer og blandt medlemmerne som helhed. Han fordømte alle racefordomme og undertrykkelse af de fattige.

I sine prædikener kunne ældste Kimball være både poetisk og direkte. Han udtalte sig ofte om følsomme emner, der vedkom de almindelige kirkemedlemmer i praksis. Udover talrige taler skrev han bogen *Tilgivelsens Mirakel*. Denne bog kom i anledning af ældste Kimballs lange erfaring som apostel, hvor han rådgav dem, som havde givet efter for alvorlige overtrædelser. I sin bog understreger han Herrens forventninger af os, vort guddommelige potentiale og den sti, vi må følge for at omvende os og opnå forsikring om fuldstændig guddommelig tilgivelse. Ældste Kimball bar vidnesbyrd til læseren om, at Herren var barmhjertig og ville tilgive dem, som oprigtigt omvendte sig.

De Tolv Apostles Kvorum i 1958. Stående fra venstre mod højre: Delbert L. Stapley, Marion G. Romney, LeGrand Richards, Richard L. Evans, George Q. Morris og Hugh B. Brown. Siddende fra venstre mod højre: Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee, Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen og Henry D. Moyle.

Helbredsudfordringer

Spencer W. Kimball fik adskillige skader i løbet af sit liv og led af flere sygdomme. To markante helbreds-mæssige udfordringer var iøjnefaldende i hans år som apostel. Den første sygdom efterlod et varigt spor på ældste Kimball, som var tydeligt, når som helst han talte. Sidst på året i 1956 følte han en hæshed i stemmen. Diagnosen var strubecancer. En operation i juli 1957 medførte, at hans ene stemmebånd og en del af det andet blev fjernet. Som følge heraf hvilede han sin stemme for at opnå den bedst mulige heling. I mange søvnløse nætter spekulerede ældste Kimball over, om han nogensinde kom til at tale igen.

Et halvt år efter operationen erklærede lægerne ældste Kimballs strube for helbredt. Ældste Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles kvorum berettede, hvordan ældste Kimball brugte humor for at fortælle tilhørerne om sin nye stemme:

»Så kom testen. Kunne han tale? Kunne han prædike?

Han tog hjem [til Arizona] for at holde sin første tale ... Der, ved St. Josephs stavskonference ... stod han på forhøjningen.

»Jeg er kommet her tilbage,« sagde han, »for at være blandt mit eget folk. I denne dal præsiderede jeg som stavspræsident.« Måske tænkte han, at skulle det mislykkes for ham, ville han her være blandt dem, som elskede ham mest og ville forstå ham.

En stor udgydelse af kærlighed fandt sted. Spændingen af dette dramatiske øjeblik blev brudt, da han fortsatte: »Jeg skal fortælle jer, hvad der skete med mig. Jeg tog østpå, og mens jeg var der, røg jeg i kløerne på nogle halsbrækkende banditter ...« Efter det var det lige meget, hvad han sagde. Ældste Kimball var tilbage!«²⁰

Hans nye stemme var blød, dyb og ru. Det var, med ældste Packers ord, »en stille, overbevisende, blød stemme, en nyhvervet stemme, en sympatisk stemme, en stemme ... elsket af de sidste dages hellige.«²¹

Ældste Kimball oplevede også alvorlige hjerteproblemer. Efter han blev apostel, fik han en række hjerteanfald. I 1972, mens han tjente som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, undergik han en risikofyldt operation. Dr. Russell M. Nelson var præsident Kimballs hjertekirurg på det tidspunkt. Senere, som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, fortalte ældste Nelson, hvad der skete under operationen: »Jeg vil aldrig glemme den følelse, jeg fik, da hans hjerte begyndte at slå igen fuld af livskraft og styrke. I dette øjeblik lod Ånden mig vide, at denne særlige patient skulle leve for at blive Guds profet på denne jord.«²²

Kirkens præsident

Om aftenen den 26. december 1973 døde præsident Harold B. Lee, Kirkens 11. præsident, pludselig. I overensstemmelse med Kirkens apostolske rækkefølge blev Spencer W. Kimball den 30. december 1973, som De Tolvs Kvorums seniormedlem, præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Dette kom som en overraskelse for Kirkens medlemmer – og især for præsident Kimball. Han var blevet ordineret til apostel to et halvt år senere end Harold B. Lee. Fordi præsident Kimball var fire år ældre end præsident Lee og tilsyneladende havde et dårligere helbred, forventede præsident Kimball overhovedet ikke at overleve præsident Lee. Som han senere fortalte: »Jeg

følte mig absolut sikker på, at jeg, når min tid kom, ville dø som præsident for De Tolv ... Jeg sagde til præsident Lees begravelse, at ingen havde bedt mere for hans restituering, da han var syg, og for at han fortsatte, så længe han var rask, end søster Kimball og jeg.«²³

Præsident Kimball blev opretholdt af Kirkens medlemmer ved generalkonferencen i april 1974. Han havde ikke tragtet efter denne stilling, men Herren havde valgt ham til at være hans profet, seer og åbenbarer og til at lede hans kirke og rige på jorden.

I forbindelse med denne aprilkonference holdt præsident Kimball en tale om missionering ved et møde for kirkeledere. Ældste William Grant Bangerter, et senere medlem af De Halvfjerds' Præsidium, var dengang regionalrepræsentant og til stede ved mødet. Han fortalte senere om virkningen af præsident Kimballs ord:

»Vi blev klar over, at præsident Kimball åbnede åndelige vinduer og kaldte på os for sammen med ham at komme og betragte evighedens planer. Det var som om, han trak de gardiner til side, som dækkede den Almægtiges formål, og indbød os til, sammen med ham, at se evangeliets skæbne og få en vision om, hvordan det hele skulle ledes.

Jeg tvivler på, at nogen som helst, der var til stede den dag, nogensinde vil glemme den begivenhed. Jeg har personligt ikke engang læst præsident Kimballs tale siden, men indholdet af det, han sagde, blev så levende prentet i min bevidsthed, at jeg i dette øjeblik ville kunne gentage det meste af det fra hukommelsen.

Herrens Ånd var over præsident Kimball, og den strømmede fra ham til os som en mærkbar tilstedeværelse, der på én gang var både bevægende og chokerende. Han afslørede en strålende vision for os.«²⁴

Præsident Kimballs tale ved denne lejlighed blev et gennemgående tema i hans tjenestegerning som præsident for Kirken.

»Mine brødre, jeg spekulerer på, om vi gør alt, hvad vi kan. Er vi tilfredse med vores indsats for at undervise hele verden? Vi har nu missioneret i 144 år. *Er vi beredte til at yde en større indsats? Til at udvide vores vision? ...*

*Præsident Spencer W. Kimball, midt for, med sine rådgivere i
Det Første Præsidentskab fra 1973 til 1981: Præsident N. Eldon Tanner
(til venstre) og Marion G. Romney (til højre).*

Jeg har ingen illusioner om, brødre, at dette vil være let og uden anstrengelser, eller at det kan gøres på en nat, men jeg tror virkelig på, at *vi kan gå fremad og vokse meget hurtigere, end vi gør nu ...*

... Jeg tror, at hvis vi alle er af ét hjerte og ét sind og ét i formål, kan vi bevæge os fremad og ændre billedet af, at »det går da rigtig godt. Lad os ikke ændre noget ved det.«²⁵

Sådan begyndte et bemærkelsesværdigt årti med vækst og forandring. Selv om missioneringen var det første, der blev fremhævet, blev det snart klart for Kirkens medlemsskare, at præsident Kimball ikke var interesseret i stilstand, men ønskede fremgang indenfor samtlige retfærdige bestræbelser.

Missionering

Præsident Kimball søgte at åbne nationernes døre for evangeliets forkyndelse. Inddelingen af den såkaldte kolde krig mellem demokratiske regeringer og kommunistiske regeringer forhindrede missionering i mange europæiske og asiatiske lande. Derudover begrænsede Kirkens politik med hensyn til præstedømmeordination missionærindsatsen i Afrika, dele af Sydamerika og Caribien. Præsident Kimball søgte enhver mulighed for at udvide Kirkens geografiske rækkevidde.

Samtidig pointerede han, at større muligheder for at undervise nationerne afhang af kirkemedlemmernes villighed til at gribe disse muligheder. For de unge mænd, der var værdige og fuldt beredte, skulle missionærtjenesten ikke anses som et valg, men som en guddommelig pligt og mulighed. Denne forpligtelse hvilede på de unge mænd, uanset hvor de boede. Unge piger kunne også tjene på mission, men var ikke under den samme forpligtelse som de unge mænd. Derudover blev ældre ægtepar opmuntret til at tjene i missionærstyrken. Da Spencer W. Kimball begyndte sin tjeneste som præsident for Kirken, tjente 17.000 fuldtidsmissionærer over hele verden. Da han døde omkring 12 år senere, var det antal steget til næsten 30.000. Den øgede missionærindsats bar frugt i væsentlig grad. Kirkens medlemsskare voksede fra 3,3 millioner til næsten 6 millioner.

Da præsident Kimball i 1975 talte til en gruppe unge kirke-medlemmer, sagde han: »Er I klar over, hvad Herren har gjort for jer unge mænd? I er flotte, unge fyre. I ser stærke, glade og godt ud. Hvem gav jer jeres helbred? Hvem gav jer jeres øjne? Hvem gav jer jeres ører? Hvem gav jer jeres stemme? Har I nogensinde tænkt på det? Nogen må have forsynet jer med disse uvurderlige gaver.«

Så beskrev han sin oplevelse med sin halsoperation, og hvordan han endte med kun at have en del af sin stemme tilbage.

Derefter fortsatte han: »Lad mig spørge jer, hvor mange af jer ville være villige til at give afkald på jeres stemme? Købte I den, eller byttede I jer til den? Har nogen givet den til jer? Har Herren givet jer en stemme, så I kan udtrykke jer? Hvorfor går I så ikke ud i verden og fortæller den mest storslåede beretning til verden, og fortæller mennesker, at sandheden er blevet gengivet, at Herren fortsætter profettrækken fra Adam til nu, og at I har det hellige præstedømmet, som I vil højne alle jeres livs dage? Fortæl verden det! De har brug for det!

Og så spørger jeg jer igen, hvem gav jer jeres stemme? Hvorfor? – Kun for at I kan synge eller tale eller have det sjovt med mennesker? Eller gav han jer den stemme, så I kunne undervise i evangeliet? ...

Nu tror jeg, vi hellere må tage ud i missionsmarken, tror I ikke også det? – Enhver dreng, som er værdig.«²⁶

Tempeltjeneste

Som præsident for Kirken gennemførte Spencer W. Kimball en betydelig stigning i antallet af tempelbyggerier. I begyndelsen af hans ledelse var der 15 templer i drift, og da han døde omkring 12 år senere var tallet steget til 36, mere end det dobbelte. Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, vidnede: »Dette store fremstød i tempelbyggeriet blev gjort af præsident Kimball gennem åbenbaring fra Herren.«²⁷

Angående tempelarbejdet sagde præsident Kimball: »Den dag kommer og er ikke langt væk, da alle templer på denne jord vil køre i døgn drift ... Der vil være en tjenerskare, der næsten vil slide sig op nat og dag pga. værkets betydning og det store antal mennesker, som ligger slumrende i evigheden og som har et inderligt ønske om og et behov for de velsignelser, som kan komme til dem.«²⁸

Kirkeledelse

I løbet af 1975 og 1976 reorganiserede og udvidede præsident Kimball Kirkens ledelse for at holde trit med Kirkens vækst. Som en del af den voksende organisation og generalautoriteternes ansvar blev De Halvfjerds' Første Kvorum gendannet og omfattede i oktober 1976 39 brødre. »Når dette er sket,« forklarede

præsident Kimball, »er de tre styrende kvorummer i Kirken, der er blevet tilkendegivet ved åbenbaring – Det Første Præsident-skab, De Tolv Apostles Kvorum og De Halvfjerds' Første Kvorum – blevet sat på deres rette pladser, som åbenbaret af Herren. Dette vil gøre det muligt at håndtere den nuværende tunge arbejdsbyrde effektivt og gøre klar til værkets stadige og accelererende vækst, idet vi afventer den dag, hvor Herren vil vende tilbage og overtage ledelsen af sin kirke og sit rige.«²⁹ Denne åbenbaring fra Herren til sin profet har siden ført til andre ændringer i Kirkens ledelse som påkrævet af »arbejdet i vingården« (L&P 107:96).

Skrifter

I 1976 bestemte præsident Kimball, at to åbenbaringer, en til profeten Joseph Smith og en til præsident Joseph F. Smith, blev tilføjet som en del af Kirkens skrifter (se L&P 137 og 138). Under præsident Kimballs ledelse blev en SDH-udgave af King James' bibeloversættelse udgivet i 1979, og en ny tre-i-en-udgave (Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle) blev udgivet i 1981. Under henvisning til de kommende udgivelser af standardværkerne sagde ældste Boyd K. Packer: »Dette vil i et historisk perspektiv, efterhånden som generationerne fortsætter, blive betragtet som kronen på værket under præsident Kimballs ledelse.«³⁰

I præsident Kimballs embedstid blev skrifterne også fundamentet for Kirkens Søndagsskoles læseplan.

Forenkling

Efterhånden som Kirkens størrelse og betjeningsområde blev udvidet, erkendte præsident Kimball og andre kirkeledere behovet for at forenkle de forskellige kirkeprogrammer, så det vigtigste i et vist omfang kunne være let tilgængeligt for dem i den nyeste gren såvel som dem i den veletablerede menighed. Præsident Kimball sagde:

»Kirkens mission over for sine medlemmer er at gøre principperne, programmerne og præstedømmet tilgængelig, hvormed de kan forberede sig selv til ophøjelse. Vores succes som enkeltmedlem og som kirke er stort set afhængig af, hvor trofast vi

koncentrerer os om at efterleve evangeliet i hjemmet. Kun hvis vi klart kan se den enkeltes ansvar samt familiens og hjemmets opgave, kan vi rigtig forstå, at præstedømmets kvorum og hjælpeorganisationer, selv menigheder og stave, hovedsageligt er til for at hjælpe medlemmer med at efterleve evangeliet i hjemmet. Så vil vi forstå, at mennesker har større betydning end programmer, og at Kirkens programmer altid bør støtte de evangelieorienterede familieaktiviteter, og ikke omvendt ...

Budskabet om at efterleve evangeliet i hjemmet bør stå klart i ethvert præstedømme- eller hjælpeorganisationsprogram, idet man skærer ned på de frivillige aktiviteter, der kan medvirke til, at der ikke lægges ordentlig vægt på familien og hjemmet.«³¹

En vigtig ændring under præsident Kimballs ledelse var indførelsen af den samlede tre-timers mødeplan. Dette samlede de forskellige hverdags- og søndagsmøder til et forenklet og mere belejligt mødeprogram om søndagen. Indførelsen af denne samlede plan i 1980 reducerede kirkemedlemmernes forbrug af tid og penge en hel del, så de kunne deltage fuldt ud i Herrens program.

Åbenbaring om præstedømmet

En af de mest betydningsfulde ændringer, som kom under Spencer W. Kimballs præsidentskab, var åbenbaringen om præstedømmet (se Officiel Erklæring nr. 2 i Lære og Pagter).

Den 1. juni 1978 mødtes præsident Kimball med medlemmer fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum i det øvre værelse i Salt Lake-templet. Præsident Gordon B. Hinckley, som var til stede ved den lejlighed som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, sagde senere:

»Spørgsmålet om at udvide præstedømmets velsignelser til at omfatte de farvede har ligget mange af Brødrene på sinde gennem flere år. Det er jævnlige blevet bragt op af Kirkens præsidenter. Det var en sag, som optog præsident Kimball meget.

Igennem længere tid havde han bedt angående dette alvorlige og svære spørgsmål. Han havde brugt mange timer alene i det øvre værelse i templet i bøn og meditation.

Ved denne lejlighed præsenterede han spørgsmålet for Brødrene – sine rådgivere og apostlene. Efter denne samtale samlede vi i bøn under de mest hellige omstændigheder. Præsident Kimball selv fremsagde bønnen ... Guds ånd var der. Og ved Helligåndens kraft kom der til denne profet en forsikring om, at det, han havde bedt om, var rigtigt, og at tiden var kommet, og at nu skulle præstedømmets vidunderlige velsignelser udvides til værdige mænd overalt, uanset afstamning.

Hver eneste mand i denne cirkel fik gennem Helligåndens kraft bekræftet dette.

Det var en stille og højtidelig stund ...

... Ikke én af os, som var til stede ved denne lejlighed, blev nogensinde helt den samme efter det. Ej heller har Kirken været helt den samme.«³²

Bekendtgørelsen af åbenbaringen var i form af et brev dateret den 8. juni 1978 til alle generalautoriteter og lokale præstedømmebærere i Kirken: »Hver trofast, værdig mand i Kirken kan modtage det hellige præstedømme med magt til at udøve dets guddommelige myndighed og sammen med sine kære nyde enhver velsignelse, som kommer derfra, herunder templets velsignelser« (L&P, Officiel erklæring nr. 2).

Præsident Hinckley husker: »Brevet blev udsendt til Kirken og til verden. Jeg behøver ikke fortælle jer om den opildnende effekt, som føltes både i og uden for Kirken. Der var megen gråd med taknemlighedstårer, ikke kun hos dem, som førhen var blevet nægtet præstedømmet og som var dem, der umiddelbart nød godt af denne bekendtgørelse, men også hos Kirkens mænd og kvinder over hele verden, som havde følt ligesom os i denne sag.«³³

Omkring tre måneder senere erklærede præsident Kimball, idet han refererede til åbenbaringen: »En af Brødrene sagde i går, at nu er en af de største ændringer og velsignelser, der nogensinde har været kendt, kommet ... Bortset fra nogle få mennesker, som altid vil være på tværs, har folk i verden accepteret denne ændring med taknemmelighed ... Så vi er meget, meget glade for dette, især på vegne af dem, som førhen har været foruden disse velsignelser.«³⁴

Kærlighed til mennesker og til Herrens værk

I sin beskrivelse af præsident Kimball sagde ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum: »Der var en gennemtrængende varme i denne mands ledelse. Hans kærlige, men gennemtrængende blik, hans omfavnelse, hans hellige kys, hans ømhed – som blev følt af så mange – gjorde altsammen, at der med rette var en aura omkring ham, ikke af utilnærmelighed, men af særlig varme. Hans kærlighed var altomfattende, ingen følte sig udenfor. Hver eneste generalautoritet formodede, at *han* var præsident Kimballs foretrukne, for han elskede hver af os så meget! Hvordan kunne vi tro andet?«³⁵

Præsident Kimball sagde til Kirkens medlemmer: »Jeg vil gerne kendes som en, der elsker sine brødre og søstre.«³⁶ Sidste dages hellige følte og gengældte hans kærlighed, hvilket han var taknemlig for. Han sagde: »Når folk siger, de elsker mig, siger jeg altid: ›Jamen, det er pragtfuldt, det er det, jeg lever på.‹ Og jeg mener det bogstaveligt.«³⁷

På sin kærlige, men beslutsomme måde formanede præsident Kimball de sidste dages hellige til at yde mere i Herrens tjeneste og overvinde selvtilfredshed, synd eller andre problemer, som afholdt dem fra at bevæge sig fremad. I sit eget liv viste han selv et eksempel ved at gå fremad i Herrens tjeneste, uanset hvilke forhindringer, der var.

Ældste Robert D. Hales, daværende medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum, sagde om præsident Kimball: »Han er en handlingens mand, hvilket man kan se på et beskedent skilt på hans skrivebord, hvorpå der står: ›Gør det.‹ ... Hans eksempel og kærlighed motiverer dem, som følger hans eksempel, til at nå højere mål og øge deres indsats for at opnå fuldkommenhed.«³⁸

I en tale givet ved generalkonferencen i oktober 1979 fortalte præsident Kimball historien fra Det Gamle Testamente om Kaleb, som, da han stod over for udfordringerne i forbindelse med at træde ind i det forjættede land, sagde: »Giv mig nu dette bjergland« (Jos 14:12). Idet præsident Kimball henviste til disse ord, sagde han:

Præsident Kimball sagde: »Jeg vil gerne kendes som en, der elsker sine brødre og søstre.«

»Jeg føler på samme måde over for værket i dette øjeblik. Der ligger store udfordringer foran os, og der er enorme muligheder, som vi skal tage imod. Jeg hilser disse spændende udsigter velkomne og føler trang til ydmygt at sige til Herren: »Giv mig nu dette bjergland,« giv mig disse udfordringer.

Jeg giver ydmygt dette løfte til Herren og til jer, mine elskede brødre og søstre, medarbejdere for Kristi hellige sag: Jeg vil gå fremad med tro på Israels Gud, med kundskab om, at han vil vejlede og føre os for til sidst at nå hans hensigters mål og vores forjættede land samt vore lovede velsignelser ...

Med inderlig oprigtighed beder jeg indtrængende hver eneste af jer om at give det samme løfte og gøre den samme indsats – hver eneste præstedømmeleder, hver eneste kvinde i Israel, hver eneste unge mand, hver eneste unge pige, hver eneste dreng og pige.«³⁹

Den 5. november 1985, efter at have tjent i næsten 12 år som Kirkens præsident, døde Spencer W. Kimball. Da præsident Kimball døde, erklærede hans rådgiver præsident Gordon B. Hinckley:

»Det har været et stort privilegium og meget gunstigt for mig at arbejde nær ved præsident Kimballs side i Herrens værk. Ved en bestemt lejlighed prøvede jeg at få ham til at sætte tempoet lidt ned, og da sagde han: »Gordon, mit liv er som mine sko – de skal slides op i tjenesten.« Sådan levede han. Sådan døde han. Han er gået hen for at være sammen med ham, hvis tjener han var, ja Herren Jesus Kristus, om hvem han vidnede og bar vidnesbyrd.«⁴⁰

Noter

1. Se Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 196.
2. Boyd K. Packer, »Spencer W. Kimball – ingen almindelig mand«, *Den danske Stjerne*, juli 1974, s. 268.
3. *Spencer W. Kimball*, s. 12.
4. »De falske guder, som vi tilbeder«, *Den danske Stjerne*, august 1977, s. 1.
5. »Friend to Friend«, *Friend*, januar 1971, s. 34.
6. »Han gjorde det af hele sit hjerte, og fik fremgang«, *Den danske Stjerne*, aug. 1981, s. 1.
7. *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 158.
8. I *Spencer W. Kimball*, s. 23.
9. *Den danske Stjerne*, oktober 1979, s. 158.
10. I *Spencer W. Kimball*, s. 46.
11. I *Spencer W. Kimball*, s. 57.
12. Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *The Story of Spencer W. Kimball: A Short Man, a Long Stride*, 1985, s. 16-17.
13. *Spencer W. Kimball*, s. 56.
14. I *Spencer W. Kimball*, s. 376.
15. *Spencer W. Kimball*, s. 79-80.
16. Edward L. Kimball, i Gerry Avant, »As Father, Prophet Made Time Count«, *Church News*, 11. juni 1977, s. 5.
17. *Spencer W. Kimball*, s. 171.
18. I *Spencer W. Kimball*, s. 189.
19. I *Spencer W. Kimball*, s. 195.
20. *Den danske Stjerne*, juli 1974, s. 268.
21. *Den danske Stjerne*, juli 1974, s. 268.
22. »Spencer W. Kimball: Man of Faith«, *Ensign*, december 1985, s. 40.
23. »When the World Will Be Converted«, *Ensign*, oktober 1974, s. 3.
24. *Den danske Stjerne*, januar 1978, s. 38.
25. *Den danske Stjerne*, november 1974, s. 444; fremhævelse tilføjet.
26. I Conference Report, Buenos Aires Argentina Area Conference 1975, s. 43-44.
27. *Ensign*, november 1985, s. 54.
28. En tale holdt ved en slægtshistorisk seminarbanket for præstedømmet, 4. august 1977, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 4-5.
29. *Den danske Stjerne*, april 1977, s. 7.
30. *Den danske Stjerne*, april 1983, s. 101.
31. »Efterlevelse af evangeliet i hjemmet«, *Den danske Stjerne*, oktober 1978, s. 162.
32. »Priesthood Restoration«, *Ensign*, oktober 1988, s. 70.
33. *Ensign*, oktober 1988, s. 70.
34. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 451.
35. »Spencer, the Beloved: Leader-Servant«, *Ensign*, december 1985, s. 12-13.
36. *Den danske Stjerne*, april 1981, s. 142.
37. I »News' Interviews Prophet«, *Church News*, 6. januar 1979, 19.
38. *Den danske Stjerne*, april 1982, s. 32.
39. *Den danske Stjerne*, november 1980, s. 123.
40. »He Is at Peace«, *Ensign*, december 1985, s. 41.

*Præsident Kimball foreslog, at koret i »Jeg er Guds kære barn«
skulle slutte med med ordene »Lær mig hvad jeg gøre må, for hjem til Gud at nå.«*

»For hjem til Gud at nå«

*Den eneste måde, hvorpå vi kan finde glæde,
sandhed og tilfredsstillelse, er ved at leve i harmoni
med vor Himmelske Faders plan.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

Kirkemedlemmer over hele verden elsker primarysangen »Jeg er Guds kære barn«, med dens enkle, men dybe budskab om hvem vi er, hvorfor vi er på jorden, og hvad Herren lover os, hvis vi er trofaste. Søster Naomi W. Randall skrev teksten til sangen i 1957, hvor ældste Spencer W. Kimball var medlem af De Tolv Apostles Kvorum. På det tidspunkt sluttede koret i sangen med ordene »lær mig alt, hvad jeg skal nå, så Gud vil elske mig.«

Under et besøg ved en stavskonference hørte ældste Kimball en gruppe primarybørn synge »Jeg er Guds kære barn«. Kort derefter kom han med en bemærkning om sangen i en samtale med et medlem af Primarys hovedbestyrelse. »Jeg elsker børnenes sang«, sagde han, »men der er noget der generer mig lidt. Ville søster Randall have noget imod at skifte linjen *lær mig alt, hvad jeg skal nå, så Gud vil elske mig* ud med *lær mig hvad jeg gøre må, for hjem til Gud at nå?*«¹

Søster Randall indvilligede i at ændre sangen. Nu slutter koret med ordene »lær mig hvad jeg gøre må, for hjem til Gud at nå.«² Disse ord afspejler et princip, som præsident Kimball fremhævede under hele sit virke: »Evigt liv kan opnås af hver eneste sjæl, som vil opfylde kravene. *Viden* er ikke godt nok. Man må *gøre*. Ret-skaffenhed er altafgørende og ordinancer er nødvendige.«³ Han belærte om, at evangeliet er »en livsform, planen for personlig frelse og er baseret på personlig ansvarlighed. Det er udformet til mennesket, Guds afkom. Mennesket er en gud i fosterstadiet og har i sig guddommeligt kim, og det kan, hvis det vil, hæve sig til store højder.«⁴

Præsident Kimballs lærdomme

I vores førjordiske liv underviste vor Himmelske Fader os i sin plan for, hvordan vi kan opnå oplyselse

Da vi var åndelige væsener, fuldt ud dannede og i stand til at tænke, studere og forstå sammen med ham, sagde vores himmelske Fader noget lignende dette til os: »Nuvel, mine elskede børn, på jeres nuværende åndelige stadi har I udviklet jer så meget, som I kan. For at kunne fortsætte jeres udvikling har I brug for en fysisk krop. Jeg har i sinde at give jer en plan, hvorved I kan fortsætte jeres vækst. Som I ved, kan man kun vokse ved at overvinde ting.

Så derfor,« sagde Herren, »vil vi tage af disse elementer, vi har ved hånden, og organisere dem til en jord, sætte planter og dyr på og give jer mulighed for at komme ned på den. Det vil være jeres prøvested. Vi vil give jer en frugtbar jord, overdådigt forsynet til gavn og glæde for jer, og vi vil se, om I vil gøre det rigtige og udføre de ting, som I bliver bedt om. Jeg vil indgå en kontrakt med jer. Hvis I vil gå med til at udøve kontrol over jeres begær og fortsætte med at vokse henimod fuldkommenhed og blive som guder ved hjælp af den plan, som jeg vil give jer, vil jeg forsyne jer med et fysisk legeme af kød og ben og en frugtbar og produktiv jord med sol, vand, skove, metaller, muldjord og alle andre nødvendige ting til føde og klæder og husly og give jer passende og gavnlig fornøjelse. Derudover vil jeg gøre det muligt for jer til sidst at vende tilbage til mig, idet I forbedrer jeres liv, overvinder forhindringer og nærmer jer fuldkommenhed.«

Som vor himmelske Faders sønner og døtre reagerede vi med taknemlighed på dette storsindede tilbud.⁵

Herren skitserede tydeligt planen med dens betingelser og goder ... Mennesket ville få handlefrihed, så det kunne foretage sine egne valg.

Livet skulle være i tre dele eller stadier: Forudtilværelsen, den jordiske tilværelse og udødeligheden ... Opfyldelsen af det ene stadium vil alvorligt påvirke det efterfølgende stadium eller de efterfølgende stadier. Hvis et menneske gennemfører sit første stadium, vil det blive tilladt at indgå til det næste eller det jordiske liv som en yderligere prøvelsesperiode og erfaring. Hvis

det fuldkommengør sit andet stadium, det jordiske liv, venter der det et evigt liv.⁶

Mens vi ikke er i stand til her at genkalde os erindring om forudtilværelsen, forstod vi alle, forud for vores komme til denne jord, fuldt ud formålet dermed. Det blev forventet af os, at vi ville erhverve os kundskab, uddanne og dygtiggøre os. Vi skulle beherske vore drifter og ønsker, mestre og kontrollere vore lidenskaber og overvinde vore svagheder, store som små. Vi skulle eliminere undladelsessynder og udøvelsessynder og efterleve love og befalinger givet os af vor Fader ...

Vi forstod også, at vi efter en jordisk periode, der kunne vare fra sekunder til årtier, ville dø, vore legemer vende tilbage til Moder Jord, hvorfra de var kommet, og vores ånd ville vende tilbage til ånde verdenen, hvor vi ville blive trænet yderligere hen imod vores evige mål. Efter en tidsperiode ville der komme en opstandelse eller en genforening af legemet og ånden, som ville gøre os udødelige og muliggøre en videre udvikling hen imod fuldkommenhed og guddommelighed. Denne opstandelse er gjort mulig for os ved Herren Jesu Kristi offer, han som var denne jords skaber og som udførte denne enestående gerning for os – et mirakel, som vi ikke selv kunne udføre. Derved var vejen åben for udødelighed og – hvis vi viser os værdige dertil – endelig ophøjelse i Guds rige.⁷

Vi forstod udmærket, før vi kom til denne tårernes dal, at der ville være sorger, skuffelser, hårdt arbejde, blod, sved og tårer, men på trods af alt dette så vi ned og så denne jord, som var blevet gjort klar til os, og vi sagde noget lignende dette: »Ja, Fader, på trods af alle disse ting kan jeg se store velsignelser, som vil komme til mig som en af dine sønner eller døtre, og ved at tage imod et legeme kan jeg se, at jeg til sidst kan blive udødelig ligesom dig, at jeg kan overvinde virkningerne af synd og blive fuldkommengjort, og jeg er så spændt på at komme ned på jorden ved først givne lejlighed.« Og så kom vi hened.⁸

Dødeligheden er tiden til at berede sig på at møde Gud

Vi dødelige, som nu lever her på jorden, er på vores *andet stadium*. Selve det, at vi er her med jordiske legemer, bekræfter, at

»En af de bestemte hensigter med at vores ånd skulle komme til denne jord og påtage sig dødelighedstilstanden var at få et fysisk legeme.«

vi bestod prøverne på vores første stadium. Vores åndelige stof var evigt og eksisterede sammen med Gud, men det blev af vor himmelske Fader organiseret til et åndeligt legeme. Vore åndelige legemer gennemgik en lang udviklingsperiode og oplæring og blev, efter at have klaret prøven med held, til slut givet adgang til denne jord og dødeligheden.

En af de bestemte hensigter med at vores ånd skulle komme til denne jord og påtage sig dødelighedstilstanden var at få et fysisk legeme. Dette legeme skulle være underkastet alle jordelivets svagheder, fristelser, skrøbeligheder og begrænsninger og stilles over for den udfordring at overvinde selvet.⁹

I er sendt til denne jord, ikke kun for at have det sjovt eller tilfredsstillende jeres drifter, lidenskaber eller lyster ... og få det, verden kalder »fornøjelser«.

I er sendt til denne verden med et meget betydningsfuldt formål. I er sendt i skole med det formål at begynde som et menneske i sin vorden og vokse til utrolige dimensioner i visdom, dømmekraft, kundskab og kraft.¹⁰

En af de alvorligste menneskelige fejl gennem alle tider er opsættelse – uvillighed til at acceptere personligt ansvar *nu*.

Mennesket kom til jorden, ivrig efter at modtage sin skoling, oplæring og udvikling og for at fuldkommengøre sig, men mange har ladet sig afspore og er blevet ... forfaldne til mental og åndelig magelighed og stræbende efter verdslige fornøjelser.¹¹

Dette dødelige liv er tiden til at berede sig på at møde Gud, hvilket er vores første ansvar. Da vi allerede har fået vores legeme, som bliver vores ånds faste bolig i al evighed, skal vi nu til at optræne vores legeme, sind og ånd. Det, der går forud for alt andet, er således, at vi bruger dette liv til at fuldkommengøre os, undertvinge kødet, underlægge legemet ånden, overvinde alle svagheder og styre jeg'et, så man kan overdrage ledelse til andre, og at udføre alle nødvendige ordinancer.¹²

Jesu Kristi evangelium udstikker vores kurs tilbage til vores himmelske Fader

For nøjagtigt at finde vejen til et rejsemål, som vi ikke tidligere har besøgt, benytter vi sædvanligvis et færdselskort ... Herren Jesus Kristus, vor Forløser og Frelser, [har] givet os ... vores kort – en serie love og befalinger, hvorved vi vil kunne opnå fuldkommenhed og i sidste instans guddommelighed. Denne samling love og ordinancer er kendt som Jesu Kristi evangelium og er den *eneste* plan, som kan ophøje menneskeheden. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det eneste opbevaringssted for dette kostelige program i hele dets fylde, som er stillet til rådighed for dem, der accepterer det.¹³

Herren genoprettede sit rige i disse dage med alle dets gaver, kraft og velsignelser. En hvilken som helst kirke, som I kender til, kan muligvis tage jer med på en lang rejse og bringe jer en vis grad af fred, glæde og velsignelse, og den kan bære jer til sløret, men der taber den jer. Jesu Kristi Kirke samler jer op på denne side af sløret, og hvis I efterlever dens befalinger, bærer den jer lige gennem sløret, som om det ikke var der, og videre gennem evighederne til ophøjelse.¹⁴

Jesu Kristi evangelium er den evige frelsesplan. Det er den plan, som er udtænkt og forkyndt af Gud, den evige Fader, til frelse for alle dem, som vil tro og være lydige.¹⁵

For at opnå det evige livs, ophøjelsens og guddommelighedens mål må man optages i riget ved dåb udført på rette måde. Man må modtage Helligånden ved håndspålæggelse af sådanne, der har den rette myndighed. En mand må ordineres til præstedømmet af bemyndigede bærere af dette. Man må modtage sine begavelser og besegles i Guds hus af profeten, der er indehaver af nøglerne, eller af en af dem til hvem nøglerne er blevet overdraget, og man må leve sit liv i retfærdighed, renlighed, renhed og tjeneste. Ingen kan indgå til evigt liv på anden måde end gennem den rette dør: Jesus Kristus og hans befalinger.¹⁶

Jesus fuldkommengjorde sit liv og blev vores Kristus. En guds dyrebare blod blev udgydt, og han blev vor Frelser; hans fuldkomne liv blev givet, og han blev vor Forløser; hans forsoning for os gjorde vores tilbagevenden til vor himmelske Fader mulig.¹⁷

Det store og vidunderlige, og det mirakuløse ved Frelserens godgørende forsoning kan ikke have sin fulde, frelsende virkning på os, medmindre vi omvender os.¹⁸

Vi er så taknemlige for, at vor himmelske Fader har velsignet os med omvendelsens evangelium. Det er midtpunktet for alt det, som udgør evangeliets plan. Omvendelse er Herrens lov for vækst, hans princip for udvikling og hans plan for lykke. Vi er dybt taknemlige for, at vi har hans klare løfte om, at hvor der har været synd og fejltagelser, kan de efterfølges af oprigtig og tilstrækkelig omvendelse, som til gengæld vil blive belønnet med tilgivelse.

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile,« sagde Herren (Matt 11:28).

Det storslåede ved hele spørgsmålet om omvendelse er, at skrifterne er lige så fyldt af Herrens forsikring om, at han vil tilgive os, som de er fyldt af hans befalinger om, at vi skal omvende os og ændre vores livsførelse, så den er i fuldstændig overensstemmelse med hans vidunderlige lærdomme.

Gud er god. Han er ivrig efter at tilgive. Han ønsker, at vi skal fuldkommengøre os og få herredømme over os selv. Han ønsker ikke, at Satan eller nogen andre skal have herredømme over vores tilværelse. Vi må lære, at overholdelsen af vor himmelske Faders bud og befalinger udgør den *eneste* måde, hvorved man

*»Jesus fuldkommengjorde sit liv og blev vores Kristus ...
Hans forsoning for os gjorde vores tilbagevenden til vor himmelske Fader mulig.«*

kan få fuldstændig herredømme over sig selv, den eneste måde, hvorpå vi kan finde glæde, sandhed og tilfredsstillelse i dette liv og i evigheden.¹⁹

Lykkens skatkammer er uaflåst for dem, som vil efterleve Jesu Kristi evangelium i dets renhed og enkelthed ... Sikkerheden for den højeste lykke, visheden om et lykkeligt liv her og ophøjelse og evigt liv herefter, kommer til dem, som planlægger at leve deres liv i fuldstændig harmoni med Jesu Kristi evangelium – og derefter konsekvent følger den kurs, de har afstukket.²⁰

Kun de tapre og trofaste vil blive ophøjet

Hvis vi er trofaste, vil vi ikke alene opstå til udødelighed, men også til evigt liv. Udødelighed er at leve evigt i et udpeget rige. Evigt liv er at opnå ophøjelse i den højeste himmel og leve som en del af en familie.²¹

Forleden sagde en mand, at det eneste, han ikke kunne lide ved Mormonkirken var, at den hævdede at være den eneste, gennem hvilken et menneske kunne frelses. Jeg sagde: »Nej da, det

hævder vi ikke. Vi siger, at ethvert godt religiøst menneske og ethvert godt menneske, som ikke er religiøst, vil blive frelst, men der er grader af frelse ...«²²

De, som har levet efter verdens vis, vil opnå et telestalt rige, hvis glans er som stjernernes.

De, som har været hæderlige og oprigtige, og som har levet et respektabelt og godt liv, vil opnå et terrestrialt rige, hvis glans er som månens.

De, som har troet på Kristus, som har fortaget verden, som har taget Helligånden som deres ledsager og været villige til at lægge alt, hvad de har på alteret, og som har holdt Guds befalinger – de vil opnå et celestiale rige, hvis glans er som solens.²³

Livets vej er tydeligt afmærket i henhold til dets guddommelige formål, kortet over Jesu Kristi evangelium er til rådighed for de rejsende, og målet for det evige liv er tydeligt fastsat. Der venter vor Fader, fuld af håb, ivrig efter at byde sine hjemvendende børn velkommen. Ulykkeligvis er der mange, som ikke vil komme.²⁴

Hvorfor vil kun nogle få opnå ophøjelse i det celestiale rige? Ikke fordi det ikke var tilgængeligt for dem, ikke fordi de ikke kendte til dets tilgængelighed, ikke fordi vidnesbyrdet ikke blev givet dem, men fordi de ikke ville anstrenge sig for at forme deres liv og bruge Frelserens liv som et eksempel og indarbejde det så godt, at der ikke ville være nogen afvigelse indtil enden.²⁵

Der er ... mange medlemmer af Kirken, som er dovne og lige-gyldige, og som vedbliver at opsætte. De lever evangeliet på en overfladisk måde. De er ikke oprigtige. De opfylder nogle af betingelserne, men er ikke konsekvente. De begår ikke nogle større overtrædelser, men de undlader at gøre det, der er krævet – sådan noget som at betale tiende, efterleve visdomsordet, bede familiebede, faste, deltage i møderne og tjene ...

... Herren vil ikke omforme vore gode håb og ønsker og hensigter til gerning. Enhver af os må selv gøre det ...

Kun de udholdende vil blive ophøjet og modtage den højeste grad af herlighed, således »er mange kaldet, men få er udvalgt« (L&P 121:40). Som Frelseren sagde det: »Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, og der

er få, som finder den!« Og omvendt: »... vid er den port, og bred er den vej, der fører til fortabelsen, og der er mange, der går ind ad den« (Matt 7:13, 14).

Det er rigtigt, at mange sidste dages hellige, der er blevet døbt og ved håndspålæggelse for den Helligånds gave er godkendt som medlemmer af Kirken, og som endog har modtaget deres begavelse, er blevet viet og beseglet i det hellige tempel, har ment, at de derved er garanteret ophøjelsens og det evige livs velsignelser. Men det er ikke tilfældet. Der er to grundkrav, som enhver sjæl må opfylde, hvis man skal opnå de mulige velsignelser. Man *skal* modtage ordinancerne, man *skal* være trofast og overvinde sine svagheder. Derfor vil ikke alle, som hævder at være sidste dages hellige, blive ophøjede.

Men for de sidste dages hellige, som er udholdende, som opfylder kravene trofast og fuldt ud, er løfterne herlige og ud over al beskrivelse:

»Da skal de være guder, fordi de ikke ophører; derfor skal de være til fra evighed til evighed, fordi de fortsætter; da skal de være hævet over alt, for alt er dem undergivet. Da skal de være guder, fordi de har al magt, og englene er dem undergivet« (L&P 132:20).²⁶

Når man bliver klar over overdådigheden, rigdommen, herligheden af det »alt«, som Herren lover at skænke sine trofaste, er det alt værd, alt, hvad det koster af tålmodighed, tro, opofrelse, sved og tårer. Evighedens velsignelser, der omfattes af dette »alt«, giver menneskene udødelighed og evigt liv, evig udvikling, guddommelig ledelse, evig formering, fuldkommengørelse og foruden dette, guddommelighed.²⁷

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs igen fra det tredje afsnit på side 2 til nederst side 3, hvor præsident Kimball beskriver vores reaktion i forudtilværelsen på vor himmelske Faders plan. Hvorfor tror I, at vi reagerede på denne måde?

- Læs igen det tredje og fjerde afsnit på side 4. Hvad gør I for at finde glæde i livet uden at tabe jeres »betydningsfulde formål« af syne?
- Studér præsident Kimballs lærdomme om dødelighedens formål på side 3-5. I lyset af disse lærdomme, hvorfor tror I opsættelse er »en af de alvorligste menneskelige fejl«? Hvordan kan vi overvinde denne tilbøjelighed?
- Præsident Kimball belærte om, at Jesu Kristi evangelium er ligesom et færdselskort, der leder os til ophøjelse (side 5-7). Overvej hvor I er på denne rejse, og hvad I kan gøre for fortsat at gå fremad.
- Hvad mener I, det vil sige at være udholdende i evangeliet? (Se eksemplerne på side 7-9 og beretningen på side 1). Hvorfor er medlemskab af Kirken og kundskab om evangeliet ikke nok til at sikre ophøjelse i det celestiale rige?

Skriftstedshenvisninger: Jakob 1:22; Alma 34:30-41; 3 Ne 27:13-22; L&P 76:50-93; Abr 3:22-26.

Noter

1. I Robert D. Hales, »Friend to Friend: I Am a Child of God«, *Friend*, mar. 1978, s. 9.
2. *Salmer og sange*, nr. 195.
3. I Conference Report, apr. 1964, s. 94 eller *Improvement Era*, juni 1964, s. 496.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 28.
5. »Absolut Sandhed«, *Den danske Stjerne*, juli 1979, s. 1.
6. *Tilgivelsens mirakel*, s. 18.
7. *Tilgivelsens mirakel*, s. 18-19.
8. *Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 31.
9. *Tilgivelsens mirakel*, s. 18.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 31.
11. *Tilgivelsens mirakel*, s. 20.
12. »Beloved Youth, Study and Learn«, i *Life's Directions* (1962), s. 177.
13. *Tilgivelsens mirakel*, s. 19.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 49-50.
15. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 128.
16. *Tilgivelsens mirakel*, s. 19.
17. »Præsident Kimball taler ud om blasfemi«, *Den danske Stjerne*, sep. 1981, s. 1.
18. »Omvendelsens evangelium«, *Den danske Stjerne*, mar. 1983, s. 1.
19. *Den danske Stjerne*, mar. 1983, s. 1.
20. *Tilgivelsens mirakel*, s. 231.
21. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 128.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 50.
23. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 128.
24. *Tilgivelsens mirakel*, s. 29.
25. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 51.
26. *Tilgivelsens mirakel*, s. 20, 21.
27. *Tilgivelsens mirakel*, s. 276.

Tragedie eller skæbne?

Når vi står over for de synlige tragedier af sorg, lidelse og død, må vi sætte vores lid til Gud.

Fra Spencer W. Kimballs liv

I sin tidlige barndom gennemgik Spencer W. Kimball den sorg, som kommer af at miste en af sine kære. Da han var otte år gammel, døde hans søster Mary kort efter fødslen. En måned senere fornemmede Spencers forældre, at den femårige Fannie, som havde været plaget i adskillige uger, snart ville dø. Spencer fortalte senere om den dag, Fannie døde: »På min niårs fødselsdag døde Fannie i mors arme. Alle vi børn blev vækket sent på aftenen for at kunne være til stede. Jeg synes at huske scenen i vores dagligstue ... med min elskede mor, der sad og græd med sit lille døende femårige barn i sine arme med os alle samlet omkring sig.«¹

Hvad der var endnu sværere for den unge Spencer, var den nyhed, han modtog to år senere, da han og hans søskende en morgen blev kaldt hjem fra skole. De løb hjem og blev mødt af deres biskop, som samlede dem omkring sig og fortalte dem, at deres mor var død dagen før. Præsident Kimball huskede senere: »Det kom som et lyn fra en klar himmel. Jeg løb ud af huset og ud i haven for at være alene med min tårestrøm. Et sted hvor ingen kunne se eller høre mig, væk fra dem allesammen, græd og græd jeg. Hver gang jeg sagde ordet »Mor«, flød der nye tårer, indtil jeg ikke havde flere. Mor – død! Men det kunne ikke være sandt! Vi kunne ikke leve uden hende ... Det var som om mit elleveårige hjerte skulle bryde.«²

Halvtreds år senere, mens ældste Spencer W. Kimball var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, befandt han sig langt hjemmefra, hvor han var ved at komme sig efter en større operation. Ude af stand til at sove genkaldte han sig den dag, hvor hans mor

*Spencer W. Kimball og hans søskende, ca. to år før hans søster, Fannie, døde.
Stående fra venstre mod højre: Clare, Ruth, Gordon og Delbert.
Siddende fra venstre mod højre: Helen, Alice, Fannie og Spencer.*

døde: »Jeg har lyst til at græde igen nu ... hvor minderne fører mig tilbage på disse sørgelige stier.«³

Når Spencer W. Kimball stod over for den dybe sorg i sådanne oplevelser, fandt han altid trøst i bøn og i evangeliets principper. Selv i sin barndom vidste han, hvor han skulle henvende sig for at få trøst. En ven af familien skrev om den unge Spencers bønner, »hvordan tabet af hans mor vejede så tungt i hans lille hjerte og hvor modigt han kæmpede med sin sorg og søgte trøst fra den eneste kilde.«⁴

Præsident Kimball kom under sit virke jævnlige med trøstende ord til dem, som sørgede over tabet af deres kære. Han vidnede om evige principper og forsikrede de hellige om, at døden ikke er slutningen på tilværelsen. Da han engang talte ved en begravelse, sagde han:

»Vi er begrænsede i vores fremsynethed. Med vore øjne kan vi kun se få kilometer frem. Med vore ører kan vi kun høre få år frem. Det er ligesom at være lukket inde i et værelse, men når vores lys går ud af dette liv, så kan vi se udover dødelighedens begrænsninger ...

Murene forsvinder, tiden ophører, og afstande fortoner og svinder ind, idet vi går ind i evigheden ... og vi dukker straks op i en storslået verden, hvori der ingen jordiske begrænsninger er.«⁵

Præsident Kimballs lærdomme

I sin visdom forhindrer Gud ikke altid tragedie

I dagens avis stod der med store overskrifter: »Flystyrt dræber 43. Ingen overlevende fra bjergulykken«, og i et kor høres tusindvis af stemmer: »Hvorfor lader Gud dette forfærdelige ske?«

To biler stødte sammen, da den ene kørte over for rødt, og seks mennesker blev dræbt. Hvorfor ville Gud ikke forhindre det?

Hvorfor skulle den unge mor dø af kræft og efterlade sig otte moderløse børn? Hvorfor helbredte Herren hende ikke?

Et lille barn druknede; et andet blev kørt over. Hvorfor?

En dag døde en mand pludselig af et hjerteanfald, da han gik op ad trapperne. Han blev fundet sammensunken på gulvet.

Hans hustru udbrød pinefuldt: »Hvorfor? Hvorfor gør Herren det her mod mig? Kunne han ikke have tænkt på mine tre små børn, som stadig har brug for en far?«

En ung mand døde i missionsmarken, og folk spurgte kritisk: »Hvorfor beskyttede Herren ikke denne unge mand, mens han var ude for at forkynde evangeliet?«

Jeg ville ønske, jeg kunne svare på disse spørgsmål med autoritet, men det kan jeg ikke. Jeg er sikker på, at på et tidspunkt vil vi forstå og forlige os med det. Men her og nu må vi søge at forstå så godt, vi kan, gennem evangeliets principper.

Var det Herren, der styrede flyet ind i et bjerg for at sætte en stopper for de ombordværendes liv, eller skyldtes det en mekanisk brist eller en menneskelig fejl?

Var det vor himmelske Fader, der forårsagede det sammenstød, der sendte seks mennesker over i evigheden, eller skyldtes det en bilist, der ikke overholdt færdselsreglerne?

Var det Gud, der tog den unge mors liv, eller som fik barnet til at stavre ned i en grøft, eller som førte et andet barn ud foran den modkørende bil?

Var det Herren, der fik manden til at få et hjerteslag? Døde missionæren alt for tidligt? Kom med et svar, hvis I kan, jeg kan ikke, for selv om jeg ved, at Gud spiller en vigtig rolle i vores liv, så ved jeg ikke, hvor meget han forårsager, og hvor meget han blot tillader. Uanset svaret på dette spørgsmål, er der et andet svar, som jeg er sikker på.

»Kunne Herren have forhindret disse tragedier? Svaret er: ja. Herren er almægtig, han har magt til at styre vores liv, skåne os for smerte, hindre alle ulykker, styre alle fly og biler, give os mad, beskytte os, befri os fra arbejde, slid, sygdom og sågar døden, hvis han vil. Men det vil han ikke.

Vi burde forstå dette, fordi vi kan indse, hvor uklogt det ville være af os at beskytte vore børn mod al slid, mod skuffelser, fristelser og sorger og mod lidelse.

Den tilgrundliggende evangeliske lov er handlefrihed og evig udvikling. At tvinge os til at være forsigtige eller retskafne ville være at ophæve denne grundlæggende lov og umuliggøre udvikling.«⁶

I et evigt perspektiv forstår vi, at modsætninger er afgørende for vores evige fremgang

Hvis vi betragtede jordelivet som den eneste tilværelse, så ville smerte, sorg, fiasko og et kort liv være en katastrofe. Men hvis vi betragter livet som noget evigt, der strækker sig tilbage til en før-jordisk fortid og frem mod en evig fremtid efter døden, så kan alle hændelser ses i det rette perspektiv.

Er der ikke visdom i, at han giver os prøvelser, så vi kan hæve os over dem, ansvar, så vi kan nå, hvad vi har sat os for, arbejde, så vi kan styrke vore muskler, og sorger, så vores sjæl kan blive prøvet? Er vi ikke udsat for fristelser for at afprøve vores styrke, sygdom, så vi kan lære tålmodighed, og død, så vi kan blive udødeliggjort og herliggjort?

Hvis alle de syge, som vi beder for, blev helbredt, hvis alle de retskafne blev beskyttet og de ugudelige ødelagt, ville hele Faderens program blive ophævet, og evangeliets grundlæggende princip, handlefrihed, ville høre op. Ingen ville behøve at leve i tro.

Hvis glæde og fred og belønninger med det samme blev givet til den, som gør godt, så kunne der ikke være noget ondt – alle ville gøre godt, men ikke på grund af det rigtige i at gøre godt. Der ville ikke være nogen afprøvning af styrke, ingen karakterudvikling, ingen vækst af evner og ingen handlefrihed, kun satanisk ledelse.

Hvis alle bønner straks skulle besvares ifølge vore selviske ønsker og vores begrænsede forståelse, så ville der være lidt eller ingen lidelse, sorg og skuffelse, ja, selv ingen død, og hvis alt dette ikke fandtes, ville der heller ikke være nogen glæde, succes, opstandelse eller evigt liv og guddom.

»... for det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt ... retfærdighed ... ugudelighed ... hellighed ... elendighed ... godt ... ondt ...« (2 Ne 2:11).

Da vi er mennesker, ville vi jage fysisk og mental smerte væk og sikre os konstant magelighed og bekvemmelighed, men hvis vi skulle lukke dørene for sorg og lidelse, ville vi måske udelukke vore bedste venner og største velgørere. Lidelse kan gøre

mennesker til hellige, efterhånden som de lærer tålmodighed, langmodighed og selvbeherskelse ...

Jeg elsker verset i »Så sikker en grundvold«:

*Om end gennem prøven jeg lader dig gå,
min nåde tilstrækkelig skal du vist få;
du skal ikke skades af prøvelsens ild,
at lutre dit hjerte er alt, hvad jeg vil*
(se *Salmer og sange*, nr. 38)

Og ældste James E. Talmage skrev: »Enhver smerte, som en mand eller kvinde på denne jord lider, vil blive opvejet ... hvis den mødes med tålmodighed.«

På den anden side kan disse ting knuse os med deres mægtige kraft, hvis vi giver efter for svaghed, klage og kritik.

»Ingen smerte, som vi må udholde, ingen prøve, som vi bliver udsat for, er spildt. Det tjener til vores uddannelse, til at udvikle egenskaber som tålmodighed, tro, mod og ydmyghed. Alt, hvad vi lider, og alt, hvad vi skal igennem, især hvis vi holder tålmodigt ud, opbygger vores karakterstyrke, lutrer vores hjerte, udvider vores sjæl og gør os mere milde, barmhjertige og mere værdige til at blive kaldt Guds børn ... og det er gennem sorger, lidelser, trængsler og vanskeligheder, at vi opnår den uddannelse, som vi er kommet her for at få, og som betyder, at vi kan komme til at ligne vor Fader og Moder i Himlen mere ...« (Orson F. Whitney)

Der er mennesker, som er bitre, når de ser deres kære lide kvaler, endeløs pine og fysisk smerte. Nogle ville anklage Herren for at være uvenlig, ligegyldig og uretfærdig. Vi er så ukvalificerede til at dømme! ...

Præstedømmets magt er uden grænser, men Gud har i sin visdom lagt visse begrænsninger på hver af os. Jeg kan udvikle præstedømmets magt, efterhånden som jeg fuldkommengør mit liv, og alligevel er jeg taknemlig for, at jeg ikke kan helbrede alle de syge, selv gennem præstedømmet. Jeg ville måske helbrede folk, som skulle dø. Jeg ville måske lette folk for lidelser, som de skulle lide. Jeg frygter for, at jeg ville være en hindring for Guds formål.

Havde jeg ubegrænset magt og alligevel begrænset fremsynet-hed og forståelse, havde jeg måske reddet Abinadi fra flammerne,

»Havde jeg ubegrænset magt og alligevel begrænset fremsynethed og forståelse, havde jeg måske reddet Abinadi.«

da han blev brændt ved bålet, og ved at gøre det, kunne jeg have forvoldt ham uoprettelig skade. Han døde som en martyr og fik en martyrs belønning – ophøjelse.

Jeg ville sikkert have beskyttet Paulus mod hans elendighed, hvis min magt var uendelig. Jeg ville helt sikkert have helbredt ham for hans »torn i kødet« (2 Kor 12:7). Og ved at gøre det, kunne jeg have forpurret Herrens plan. Tre gange bad han for at spørge Herren, om han ville fjerne »tornen« fra ham, men Herren besvarede ikke hans bønner (se 2 Kor 12:7-10). Paulus kunne mange gange have mistet sig selv, hvis han havde været veltalende, rask, set godt ud og været fri for de ting, som gjorde ham ydmyg ...

Jeg er bange for, at hvis jeg havde været i Carthagefængslet den 27. juni 1844, ville jeg måske have ledt de kugler, som gennehullede profetens og patriarkens krop, i en anden retning. Jeg ville måske have reddet dem fra lidelse og kval, men have forhindret dem i at opnå en martyrs død og belønning. Jeg er glad for, at jeg ikke skulle tage den beslutning.

Med en sådan utæmmet magt ville jeg helt sikkert have ønsket at beskytte Kristus mod hans kval i Getsemane, fornærmelserne, tornekrønen, den uværdige behandling i retten og de fysiske forulempelser. Jeg ville have taget mig af hans sår og helet dem og givet ham køligt vand i stedet for eddike. Jeg ville måske have frelst ham fra lidelse og død og ville have forhindret verden i at kunne modtage hans forsonende offer.

Jeg ville ikke vove at tage ansvaret for at bringe mine kære tilbage til livet. Kristus selv anerkendte forskellen mellem sin og Faderens vilje, da han bad om at få taget lidelsens bæger fra sig, hvor han alligevel tilføjede: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).⁷

Døden kan åbne døren for strålende muligheder

For den, som dør, går livet videre, og handlefriheden fortsætter, og døden, som for os ser ud til at være en frygtelig ulykke, kan være en velsignelse i forklædning ...

Hvis vi siger, at en tidlig død er en ulykke, en katastrofe eller en tragedie, ville det så ikke være at sige, at jordelivet er at foretrække frem for en tidligere indtræden i ånde verdenen og en mulig frelse og ophøjelse? Hvis livet på jorden er den fuldkomne tilstand, så ville døden være en fortvivelse, men evangeliet lærer os, at der ikke er nogen tragedie ved døden, men kun ved synd. »... velsignede er de døde, som dør i Herren ...« (se L&P 63:49).

Vi ved så lidt. Vores dømmekraft er så begrænset. Vi dømmes Herrens vej ud fra vores egen snævre synsvinkel.

Jeg talte ved begravelsen af en ung Brigham Young University-studerende, som døde under anden verdenskrig. Der havde været hundredtusinder af unge mænd, som var blevet jaget for tidligt ind i evigheden pga. denne krigs hærgen, og jeg erklærede, at jeg troede, at denne retskafne unge mand var blevet kaldt til ånde verdenen for at prædike evangeliet for disse underprivilegerede sjæle. Dette er ikke nødvendigvis rigtigt for alle som dør, men jeg følte, det var rigtigt for ham.

Præsident Joseph F. Smith så i sit syn om de dødes forløsning netop dette ... Han skriver:

»... jeg forstod, at Herren ikke i egen person gik ud blandt de ugudelige og ulydige, som havde forkastet sandheden ... men se, han organiserede sine styrker blandt dem, der var retfærdige ... og bemyndigede dem til at gå ud og bære evangeliets lys ...

... vor forløser under sit ophold i åndernes verden brugte sin tid på at undervise og forberede de trofaste ånder ... som i kødet havde vidnet om ham, så de kunne bære budskabet om forløsning til alle de døde, til hvem han ikke personligt kunne drage hen på grund af deres oprør og overtrædelse ...

Jeg så, at denne uddelings trofaste ældster fortsætter med at forkynde omvendelsens og forløsningens evangelium ... når de forlader det jordiske liv« (se L&P 138:29, 30, 36, 37, 57).

Døden kunne således åbne mulighedernes dør, inklusive det at prædike Kristi evangelium.⁸

I prøvelsens stund må vi stole på Gud

På trods af, at døden åbner nye døre, søger vi den ikke. Vi er blevet formanet til at bede for dem, som er syge og bruge vores præstedømmemagt til at helbrede dem.

»Og kirkens ældster, to eller flere, skal tilkaldes og skal bede for og lægge deres hænder på dem i mit navn; og hvis de dør, så dør de i mig, og hvis de lever, så lever de i mig.

Du skal leve sammen med andre i kærlighed, således at du skal græde over tabet af dem, der dør, og især over dem, der ikke har håb om en opstandelse i herlighed.

Og det skal ske, at de, der dør i mig, ikke skal smage døden, for den skal være sød for dem; og de, der ikke dør i mig, ve dem, for deres død er bitter.

Og videre, det skal ske, at den, der har tro på mig til at blive helbredt og ikke er bestemt til at dø, skal blive helbredt« (L&P 42:44-48).

Herren forsikrer os om, at de syge skal blive helbredt, hvis ordnancen bliver udført, hvis der er tro nok, og hvis den syge »ikke er bestemt til at dø«. Men der er tre faktorer, der alle skal imødekommes. Mange lever ikke op til ordinancerne, og et stort antal er

uvillige eller ude af stand til at udøve nok tro. Men den anden faktor toner også væsentligt frem: Hvis de ikke er bestemt til at dø.

Enhver skal dø. Døden er en væsentlig del af livet. Selvfølgelig er vi aldrig helt parate til den overgang. Da vi ikke ved, hvornår den kommer, kæmper vi bravt for at beholde livet. Imidlertid burde vi ikke være bange for døden. Vi beder for de syge, vi tager os af de lidende, vi bønfaller Herren om at helbrede og mindske smerten og redde liv og udsætte døden, og det er på sin plads, men ikke på grund af, at evigheden skulle være så skræmmende ...

Lige som Prædikerens (3:2) siger, trøster det mig, at der er en tid til at dø, men jeg tror også, at mange folk dør før »deres tid«, fordi de er skødesløse, misbruger deres legemer, tager unødige chancer eller udsætter sig selv for farer, ulykker og sygdom ...

Gud råder over vores liv, leder og velsigner os, men giver os vores handlefrihed. Vi kan leve vores liv i overensstemmelse med hans plan for os, eller vi kan på tåbelig vis forkorte eller afslutte det.

Inderst inde er jeg sikker på, at Herren har planlagt vores skæbne. Engang vil vi forstå det til fulde, og når vi i fremtidens klare lys ser tilbage, vil vi være tilfredse med mange af dette livs gaver, som er så svære for os at forstå.

Vi tror nogle gange, at vi gerne vil vide, hvad der ligger forude, men nøgtern tankegang får os til at acceptere livet og tage en dag ad gangen og højne og sætte pris på den dag ...

Vi vidste, før vi blev født, at vi ville komme ned til jorden for at opnå et legeme og få erfaring, og at vi ville opleve glæde og sorg, lindring og smerte, bekvemmelighed og besværligheder, sundhed og sygdom, succes og skuffelse, og vi vidste også, at efter at have levet et stykke tid, ville vi dø. Vi accepterede alle disse muligheder med et glad hjerte, ivrige efter at tage imod både det gunstige og det ugunstige. Vi tog ivrigt imod chancen for at komme til jorden, også selv om det kun blev for en dag eller et år. Måske bekymrede vi os ikke så meget over, om vi skulle dø pga. sygdom, ulykke eller senilitet. Vi var villige til at tage livet, som det kom, og som vi kunne organisere og styre det, og det uden at knurre, klage eller stille urimelige krav.

Når vi oplever det, der tilsyneladende er en tragedie, må vi sætte vores lid til Gud og vide, at på trods af vores begrænsede opfattelse vil hans hensigter aldrig slå fejl. Med alle dets bekymringer tilbyder livet os det kolossale privilegium at vokse i kundskab og visdom, i tro og gerning, idet det forbereder os på at vende tilbage til Gud og tage del i hans herlighed.⁹

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Hvorfor beskytter Herren os ikke mod al sorg og lidelse? (Se side 13-14).
- Læs side 15-16 og find ud af, hvad vi ville gå glip af, hvis Herren ikke tillod os at opleve prøvelser. Hvordan burde vi reagere på vore prøvelser og lidelser? Hvordan har Herren styrket dig i dine prøvelser?
- Læs afsnittet, der begynder med »Der er mennesker, som ...« på side 16. Hvorfor er det så svært at se sine kære lide? Hvad kan vi gøre for ikke at blive bitre og mismodige i sådanne situationer?
- Læs side 16-20 og find frem til lærdommene om præstedømmets velsignelser. Hvornår har I oplevet præstedømmets helbredende og lindrende kraft? På hvilke måder kan vi reagere, når vi erfarer, at det ikke er Herrens vilje at udskyde døden eller at helbrede en af vore kære?
- Hvordan ville du forklare præsident Kimballs lærdomme om døden for et barn?
- Præsident Kimball belærte: »Når vi oplever det, der tilsyneladende er en tragedie, må vi sætte vores lid til Gud« (s. 21). Når en person sætter sin lid til Gud, hvad kunne han eller hun så gøre i prøvelsens stund?

Skriftstedshenvisninger: Sl 116:15; 2 Ne 2:11-16; 9:6; Al 7:10-12; L&P 121:1-9; 122:1-9

Noter

1. Se Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 43.
2. *Den danske Stjerne*, okt. 1984, s. 137.
3. I *Spencer W. Kimball*, s. 46.
4. Joseph Robinson i *Spencer W. Kimball*, s. 46.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 40-41.
6. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 95-96.
7. *Faith Precedes the Miracle*, s. 97-100.
8. *Faith Precedes the Miracle*, s. 100, 101 og 102.
9. *Faith Precedes the Miracle*, s. 102-103, 105-106.

Jesus Kristus: Min Frelser, min Herre

*Jesus Kristus er Guds Søn og menneskehedens
Frelser, og vi kan modtage alle velsignelserne,
som han både levede og døde for at give os.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

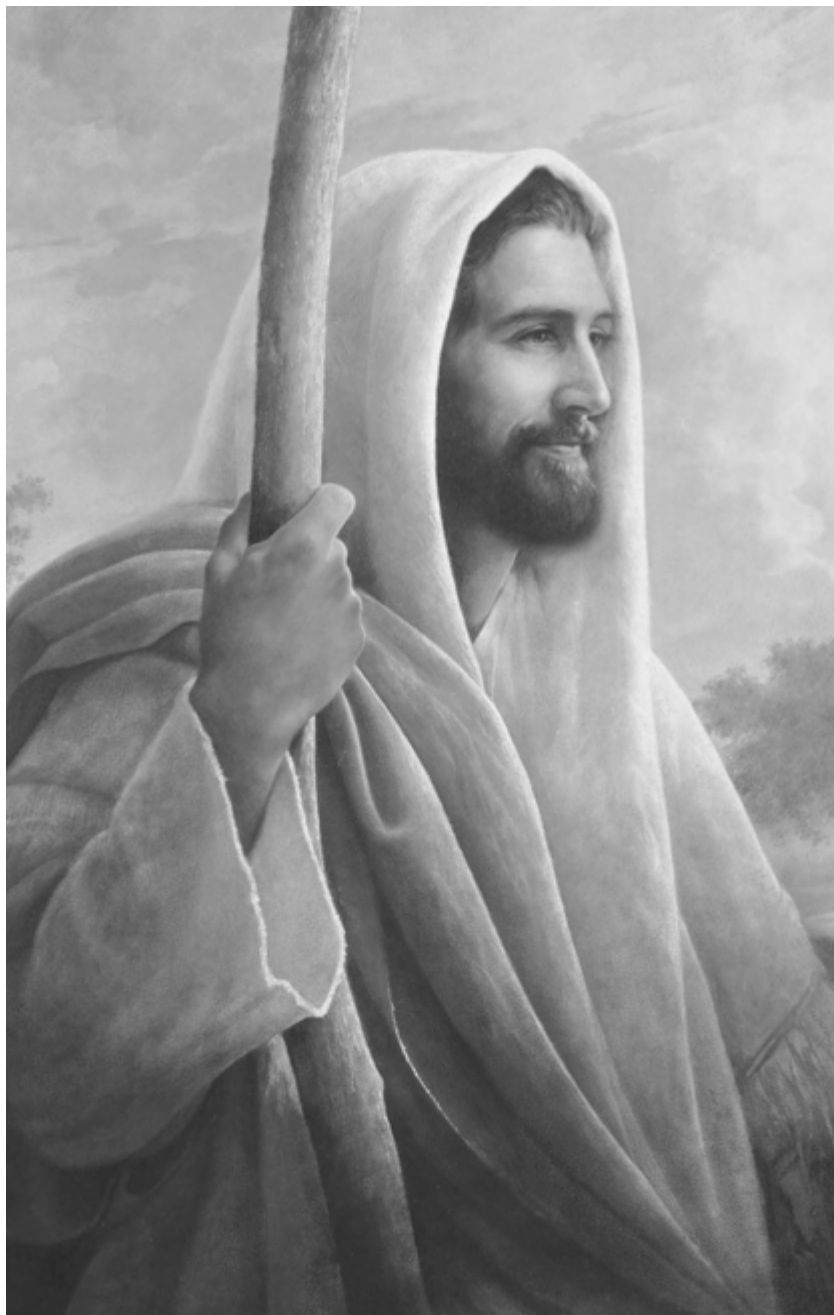
Tidligt i sit virke som apostel fik ældste Spencer W. Kimball tre hjertetilfælde inden for cirka to uger. Efter næsten syv ugers rekonvalescens hjemme begyndte han »at lede efter en udvej ud af sin monotone indespærring i hjemmet.« Han planlagde at komme sig blandt sine elskede Navajo-venner i New Mexico.¹

»En morgen under denne restitutionsperiode fandt man ældste Kimballs seng tom. Da hans plejere troede, at han var ude at gå en morgentur og ville være tilbage tids nok til morgenmaden, gik de i gang med deres pligter. Men da han ikke var vendt tilbage kl. 10, begyndte de at blive bekymrede. En eftersøgning blev sat i gang.

Til sidst blev han fundet flere kilometer væk under et fyrretræ. Hans Bibel lå ved siden af, slået op på det sidste kapitel i Johannevangeliet. Hans øjne var lukkede, og da eftersøgningsgruppen kom hen til ham, forholdt han sig lige så stille, som da de fik øje på ham.

Deres bange stemmer vækkede ham imidlertid, og da han løftede hovedet, kunne de se spor af tårer på hans kinder. Han svarede på deres spørgsmål: »I dag blev jeg for fem år siden kaldet til at være en Herren Jesu Kristi apostel, og jeg ønskede bare at tilbringe dagen med ham, hvis vidne jeg er.«²

Præsident Kimball bar vidne om Frelserens guddommelighed »igen og igen«.³ Han erklærede: »Lige meget hvor meget, vi siger om ham, er det stadig for lidt.«⁴ Godheden i præsident Kimballs

»Jeg ved, at Jesus er Kristus, den levende Guds søn.«

liv stemte overens med kraften i hans vidnesbyrd. Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum bemærkede: »Præsident Kimball var Herrens mand og ingen andens. Hans dybeste ønske var at tjene Herren, og han nægtede at lade andre hensyn gå forud for det.«⁵

Præsident Kimballs lærdomme

Jesus Kristus er mere end blot en stor lærer, han er Søn af den levende Gud og menneskehedens Frelser

I et nyligt nummer af *Time Magazine* blev en fremtrædende professor emeritus på et af USA's største universiteter udførligt citeret for sin rationalisering. Han tilskriver Jesus af Nazaret menneskelig varme, en stor evne til kærlighed og en usædvanlig forståelse. Han kalder ham en stor humanist, en stor lærer og en stor dramatiker. Som en typisk rationalisering forklarer han, at Lazarus ikke var død, men blot »fik ›sit helbred igen‹ af Jesus, ved tankens og lærdommens kraft og ved ›behandlingen med sin egen overvældende livskraft!«

Jeg ønsker i dag at bære vidnesbyrd om, at Jesus ikke kun er en stor lærer, en stor humanist og en stor dramatiker, men at han i sandhed er den levende Guds Søn, Skaberen, verdens Forløser og menneskehedens Frelser.⁶

Jeg ved, at Jesus er Kristus, den levende Guds søn. Jeg ved det.⁷

Kristus erklærede sig selv for at være den almægtige Gud, Herren Kristus, begyndelsen og enden, verdens Forløser, Jesus Kristus, den mægtige i Israel, Skaberen, den levende Guds Søn, Jahve.

Faderen, Elohim, erklærer Jesus for at være *min enbårne Søn, min magts ord*. Og mindst to gange, ved dåben i Jordan og siden hen på Forklarelsens bjerg, erklærer han:

»*Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag!*« (se Mark 1:11; Luk 3:22) og fastslog, at »*verdenene blev skabt ved ham; menneskene blev skabt ved ham; alt blev skabt ved ham og gennem ham og af ham*« (se L&P 93:10).⁸

Vi bærer vidnesbyrd sammen med Johannes Døber, som da han så Herren nærme sig ham, sagde: »Se, dér er Guds lam, som

bærer verdens synd« (Joh 1:29). Ikke kun en mand med menneskelig varme, men Guds Lam.

Vi bærer vidnesbyrd sammen med Nathanael, en israelit i hvem der ikke fandtes svig: »Rabbi, du er Guds søn, du er Israels konge!« (Joh 1:49). Ikke blot en stor lærer, men selve Guds Søn.

Vi bærer atter vidnesbyrd sammen med Johannes den Elskede, som da han så Jesus på bredden, med overbevisning sagde: »Det er Herren« (se Joh 21:7). Ikke kun en stor humanist, men himlens Herre og Gud.

Og sammen med Simon Peter, som, da Herren spurgte ham: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« sagde: »Du er Kristus, den levende Guds søn« (Matt 16:15-16), og fik denne udtalelse fra Frelseren: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene« (Matt 16:17).

Og til sidst bærer vi vidnesbyrd sammen med profeten Joseph Smith, som var villig til at give sit liv for sit vidnesbyrd.⁹

Jeg ved, at Jesus Kristus er den levende Guds søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder. Han er min ven, min Frelser, min Herre og min Gud.¹⁰

Frelserens tjenestegering strækker sig gennem evighederne – fortid, nutid og fremtid

Jeg ønsker at ... vidne om, at [Jesus Kristus] ikke kun levede i tidernes midte i ca. 33 år, men at han levede i evigheder før det og vil leve i evigheder herefter, og jeg bærer vidnesbyrd om, at han ikke kun var Guds riges organisator på denne jord, men Skaber af denne verden, menneskeheds Forløser.¹¹

Jesus Kristus var Det Gamle Testaments Gud, og det var ham, der samtalede med Abraham og Moses. Det var ham, der inspirerede Esajas og Jeremias, det var ham, der forudsagde fremtidens hændelser gennem disse udvalgte mænd, lige til den allersidste dag og time.¹²

Det var ham, Jesus Kristus, vor Frelser, som blev introduceret for de forbavsede tilhørere ved Jordanfloden (se Matt 3:13-17), på Forklarelsens bjerg (Matt 17:1-9), ved nefitternes tempel (se 3 Ne 11:26) og i lunden ved Palmyra i staten New York (se JSH 1:17-25);

og den, der introducerede ham, var ingen anden end hans virkelige Fader, den hellige Elohim, i hvis billede han var skabt, og hvis vilje han udførte.¹³

Jeg ved, at Herren lever, og jeg ved, at han åbenbarer sit sind og sin vilje til os dagligt, så vi kan være inspirerede og vide, hvilken vej vi skal gå.¹⁴

Han er hovedhjørnestenen. Han er overhovedet for riget – disse er hans tilhængere – dette er hans kirke– disse er hans lærdomme og ordinancer – disse er hans bud.¹⁵

Vi ser nu frem til hans andet komme, som han har lovet. Dette løfte vil blive opfyldt bogstaveligt, ligesom hans mange andre løfter er blevet det, og imens priser vi hans hellige navn og tjener ham og bærer vidnesbyrd sammen med profeterne gennem tiderne om guddommeligheden i hans mission! ...

Jeg ved, at Jesus gennem evighederne i fortid og fremtid er Skaberen, Forløseren, Frelseren, Guds Søn.¹⁶

Gennem sin forsoning frelser Jesus Kristus alle mennesker fra virkningerne af faldet og frelser den angrende fra personlige synder

Mine elskede brødre og søstre, Gud lever, og det bærer jeg vidnesbyrd om. Jesus Kristus lever, og han er ophavet til livets og frelsens sande vej.

Dette er budskabet fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er det vigtigste budskab i verden i dag. Jesus Kristus er Guds Søn. Han blev udvalgt af Faderen til at være denne verdens Frelser.¹⁷

Da Adam forsættigt og forstandigt spiste af den forbudne frugt i Edens have, bragte han over sit afkom, os alle, to slags død – den fysiske eller »jordiske død«, og den åndelige død eller forstødelsen fra Herrens nærvær.¹⁸

I Guds guddommelige plan blev der sørget for en Forløser, som skulle bryde dødens bånd og gennem opstandelsen muliggøre genforeningen af ånd og legeme af alle mennesker, som havde levet på jorden.

»Døden var hans sidste fjende, og selv den overvandt han og iværksatte opstandelsen.«

Jesus af Nazaret var den, som, før verden blev skabt, blev udvalgt til at komme til jorden for at udføre denne opgave, for at overvinde den jordiske død. Denne frivillige handling ville sone for Adams og Evas fald og tillade menneskets ånd at genindtage sit legeme og derved forene legeme og ånd.¹⁹

Denne opstandelse der henvises til er Jesu Kristi gerning; Frelseren, som, fordi han var både dødelig (søn af Maria) og guddommelig (Søn af Gud) var i stand til at overvinde de kræfter, der styrer kødet. Han nedlagde virkelig sit liv og tog det bogstaveligt op igen som »førstegrøden«, og det vil ske for enhver sjæl, som nogen sinde har levet (se 1 Kor 15:22-23). Fordi han var en gud, gav han sit liv. Ingen kunne tage det fra ham. Han havde, gennem sin fuldkommenhed i at overvinde alt, udviklet magt til at tage livet tilbage. Døden var hans sidste fjende, og selv den overvandt han og iværksatte opstandelsen.²⁰

Det er på grund af vor himmelske Faders gave, hans Søn, at alle mennesker – de forgange, de nuværende og de fremtidige – kan vende tilbage for at bo hos ham, som er Fader til vores ånd. Men for at sikre at det kan ske, var det først nødvendigt, at Jesus kom til jorden i kødet for ved sit eksempel at undervise menneskene i den rette måde at leve på og så villigt opgive sit liv og på mirakuløs vis påtage sig menneskehedens synder.²¹

Forløsningen fra synd ville være umulig, hvis det ikke var for den enkeltes fuldstændige omvendelse og Herren Jesu Kristi barmhjertighed, udtrykt gennem hans sonoffer. Kun ved hjælp af disse midler kan mennesket overleve, blive helbredt og tvættet og rensset og stadig være værdig til evighedens herligheder. Helaman mindede sine sønner om Frelserens store rolle i dette med kong Benjamins ord:

»... der findes [ikke] nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved mennesket kan blive frelst end ved Jesu Kristi forsonende blod, han, der skal komme; ja, husk, at han kommer for at forløse verden« (Hel 5:9).

Og med de ord, som Amulek talte til Zeezrom, fremhævede Helaman menneskets del af arbejdet for at opnå tilgivelse – omvendelse fra sine synder:

»... han sagde til ham, at Herren visselig skulle komme for at forløse sit folk, men at han ikke skulle komme for at forløse dem *i deres synder*, men for at forløse dem *fra deres synder*.

Og han er blevet givet magt fra Faderen til at forløse dem fra deres synder *på grund af omvendelse* ...« (Hel 5:10-11; fremhævelse tilføjet).²²

[Frelseren] døde for at sone for vore synder for at åbne mulighed for, at vi kan opstå, for at vise os, hvordan vi kan fuldkommengøre vores liv og finde vejen til ophøjelse. Hans død havde et bestemt formål, og han døde frivilligt. Han blev født i beskedne kår, han levede i fuldkommenhed, hans eksempel var overbevisende. Hans død åbnede døre, og menneskene fik tilbudt alle gode gaver og velsignelser.²³

For at modtage alle velsignelserne ved Frelserens forsoning må vi forene vore kræfter med hans

Hver eneste sjæl har sin handlefrihed. Vi kan få alle de velsignelser, Kristus levede og døde for at skænke os. Men Kristi død og hans plan er intet værd, hvis vi ikke drager nytte af dem: »For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig« (L&P 19:16).

Frelseren kom for at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Hans fødsel, død og opstandelse tilvejebragte det førstnævnte. Men vi må forene vore kræfter med hans for at tilvejebringe det sidstnævnte, at opnå evigt liv.²⁴

Når vi tænker på vor Herre Jesu Kristi store offer og de lidelser, han gennemgik for os, ville vi være utaknemlige, hvis vi ikke påskønnede det i så høj grad, som det står i vores magt. Han led og døde for os, og alligevel er al hans kval og smerte for vores skyld forgæves, hvis vi ikke omvender os.²⁵

Hans lidelser både før og på korset samt hans store offer får kun lidt eller ingen betydning for os, medmindre vi efterlever hans bud. For han siger:

»... Hvorfor siger I: Herre, Herre! til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?« (Luk 6:46).

»Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15).²⁶

Mennesker, som kender Gud og elsker ham og efterlever hans bud og adlyder hans sande ordinancer kan endog i dette liv, eller i livet herefter, se hans ansigt og vide, at han lever og vil være i deres nærhed.²⁷

Vi *tror*, og det er vores vidnesbyrd, og vi erklærer det for verden, »at der ikke skal gives noget andet navn eller nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved frelse kan blive menneskenes børn til del, undtagen i og ved Kristi, Herren den Almægtiges, navn« (Mosi 3:17).

Vi *ved*, og det er vores vidnesbyrd, og det erklærer vi også for verden, at for at blive frelst må menneskene »[tro] på, at frelse var og er og skal komme i og ved Kristi, Herren den Almægtiges, forsonende blod« (Mosi 3:18).

Således arbejder vi med Nefi »flittigt med at skrive for at formå vore børn og også vore brødre til at tro på Kristus og til at blive forligt med Gud; for vi ved, at det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad *vi* kan gøre ...

Og vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:23, 26, fremhævelse tilføjet).²⁸

Det behager Herren, når vi efterlever hans evangelium

Jeg kan forestille mig, hvordan Herren Jesus Kristus (under sit jordiske virke) smilede, når han så på sit folk, som var så hengivne over for ham ...

... Jeg tror, at Herren Jesus Kristus smiler, når han ser ned i hjemmene hos dette folk og ser dem knæle ned i familiebøn morgen og aften og sammen med børnene. Jeg tror han smiler, når han ser unge ægtemænd og hustruer, såvel som ældre, der er hinanden dybt hengivne, fortsætte deres bejlen ...blive ved med at elske hinanden af hele deres sjæl indtil den dag, de dør, og så videreudvikler det gennem evigheden.

Jeg tror det behager ham at se familier, der ofrer og tjener ... Jeg tror, at Herren Jesus Kristus smiler, når han skuer ned og ser (tusinder), som var inaktive for et år siden, men i dag er lykkelige i riget, hvoraf mange har været i Guds hellige tempel og har fået deres begavelse og er blevet besejlet, og som med taknemlighedstårer takker Herren for hans program.

Jeg tror, jeg ser glædestårer i hans øjne og et smil på hans læber, når han ser de ... nye sjæle, som er kommet til ham i år, som har påtaget sig hans navn og som er gået i dåbens vande, og jeg tror, han elsker dem, som også hjalp til med at omvende dem.

Jeg ser ham smile, når han ser sit talrige folk på knæ i omvendelse, ser dem ændre deres liv, hvilket gør dem mere strålende og rene og mere lig deres himmelske Fader og deres bror Jesus Kristus.

Jeg tror han er tilfreds og smiler, når han ser de unge organisere deres liv og beskytter og styrker sig selv mod tidens vildfarelser. Jeg tror, at han først bliver sorgfuld og dernæst måske glad, når han, som han for et par dage siden må have gjort i mit kontor, ser et ungt par, som har begået en alvorlig fejltagelse og nu knælede ned sammen med tæt foldede hænder. Der må have været glæde i hans smil, da han så ind i deres sjæle og så, at de foretog en ændring samtidig med, at deres tårer badede min hånd, som jeg kærligt havde lagt over deres.

Åh hvor jeg elsker Herren Jesus Kristus. Jeg håber, jeg kan vise og give udtryk for min oprigtighed og hengivenhed. Jeg vil gerne leve nær ham.« Jeg vil gerne være ligesom ham, og jeg beder til, at Herren vil hjælpe os alle, så vi kan være sådan, som han sagde til sine nefitiske disciple: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« og han besvarede sit eget spørgsmål ved at sige: »Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27).²⁹

Forsoningen giver os håb i dette liv og om evigheden, som ligger forude

Vi har et håb i Kristus her og nu. Han døde for vore synder. På grund af ham og hans evangelium bliver vore synder bortvasket i dåbens vande. Synd og uretfærdighed bliver som ved ild brændt væk fra vore sjæle, og vi bliver rene, med en ren samvittighed og opnår den fred, som overgår al forstand (se Fil 4:7).

Ved at efterleve hans evangeliums love, opnår vi timelig fremgang og bevarer et sundt legeme og åndelig styrke. Evangeliet velsigner os i dag.

Men »i dag« er blot som ét sandkorn i det Sahara, der udgør evigheden. Vi har også et håb i Kristus og den evighed, der ligger forude, ellers ville vi, som Paulus siger, være ... »de ynkværdigste af alle mennesker« (1 Kor 15:19).

Hvor stor ville ikke vores sorg være – og med rette – hvis der ikke fandtes en opstandelse! Hvor ulykkelige ville vi ikke være, hvis der ikke fandtes et håb om evigt liv! Hvis vores håb om frelse og evigt liv svandt bort, ville vi med sikkerhed være mere ulykkelige end dem, som aldrig har haft en sådan forventning.

»Men nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen« (1 Kor 15:20).

Virkningerne af hans opstandelse vil udstrække sig til alle mennesker, »for ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22).

»Og ligesom vi har båret det jordiske menneskes billede, skal vi også bære det himmelske menneskes billede« (1 Kor 15:49).

Der er sørget for, at »når dette forgængelige har iklædt sig ufor-gængelighed og dette dødelige iklædt sig udødelighed, da vil det ord, der er skrevet, være opfyldt: Døden er opslugt og besejret« (1 Kor 15:54).

Vi har et evigt håb i Kristus. Vi ved, at dette liv er givet os til forberedelse for evigheden, og at »samme sociale omgang, som findes blandt os her, skal findes blandt os der, blot bliver den ledsaget af evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder nu« (L&P 130:2).³⁰

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs beretningen på side 23. På hvilke måder kan vi komme Herren nærmere og »tilbringe dagen« med ham, som præsident Kimball gjorde?
- Læs side 25-26 igen og find de navne og titler, som præsident Kimball brugte om Jesus Kristus. Hvilke navne og titler for Jesus Kristus har en særlig betydning for dig og hvorfor? Hvordan ville du reagere, hvis nogen påstod, at Jesus kun var en stor lærer?
- Overvej præsident Kimballs vidnesbyrd om Frelserens førjordske, jordiske og efterjordiske virke (s. 26-27). Tænk over, hvad du kan gøre for at øge dit vidnesbyrd om Frelserens mission.
- Læs side 27-29 og se efter årsager til, at vi har brug for en Frelser. Hvilken forskel har Jesu Kristi forsoning gjort i dit liv?
- På side 25-29 vidner præsident Kimball om de ting, som Frelseren har gjort for os. På side 30-33 lærer vi om de ting, vi skal gøre for at modtage alle forsoningens velsignelser. Hvad

føler du, når du sammenligner, hvad Frelseren har gjort for os, med hvad han beder os om at gøre?

- Læs igen præsident Kimballs overvejelser om, hvordan vi kan behage Herren (s. 31-32). Tænk over, hvordan du føler, når du ved, at Herren er tilfreds med dig.
- Præsident Kimball lærte os, at vi kan have et håb i Kristus både nu og i evigheden, som ligger forude (s. 32-33). Hvordan bliver folks liv ændret, når de får et håb i Kristus?

Skriftstedshenvisninger: Joh 14:6, 21-23; 2 Ne 9:5-13, 21-23; Moro 7:41; 10:32-33; L&P 19:15-19

Noter

1. Se Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 249.
2. I »The Gospel of Love: Stories about President Spencer W. Kimball«, *Ensign*, dec. 1985, s. 22.
3. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 5.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 7.
5. »Spencer, the Beloved: Leader-Servant«, *Ensign*, dec. 1985, s. 15.
6. Conference Report, okt. 1946, s. 55-56.
7. *Den danske Stjerne*, juni 1984, s. 1.
8. I Conference Report, apr. 1964, s. 94 eller *Improvement Era*, juni 1964, s. 496.
9. I Conference Report, okt. 1946, s. 64.
10. *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 5.
11. *Faith Precedes the Miracle*, s. 1972, s. 70.
12. *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 80.
13. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 113.
14. *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 80.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 6.
16. *Conference Report*, okt. 1946, s. 63.
17. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 5.
18. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 68.
19. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 5.
20. »Absolut Sandhed«, *Den danske Stjerne*, juli 1979, s. 1.
21. »Christmas Message from the First Presidency to the Children of the World: Gifts That Endure«, *Friend*, dec. 1982, s. 3.
22. *Tilgivelsens mirakel*, s. 299.
23. »Jesus af Nazaret«, *Den danske Stjerne*, apr. 1985, s. 1.
24. »Jesus af Nazaret«, *Den danske Stjerne*, apr. 1985, s. 1.
25. *Tilgivelsens mirakel*, s. 132.
26. *Den danske Stjerne*, feb. 1973, s. 71.
27. I Conference Report, april 1964, s. 99 eller *Improvement Era*, juni 1964, s. 499.
28. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 128.
29. Conference Report, apr. 1956, s. 120.
30. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 128.

Tilgivelsens mirakel

Gennem oprigtig omvendelse og Frelserens forløsende kraft kan vi opleve tilgivelsens mirakel.

Fra Spencer W. Kimballs liv

Præsident Spencer W. Kimball belærte, at »omvendelse altid er nøglen til et bedre, lykkeligere liv. Den er nødvendig for os alle.«¹

Han bemærkede også, at »håb er den store tilskynder til omvendelse, for uden håb ville ingen gøre sig de vanskelige anstrengelser, der kræves ...« For at understrege dette, fortalte han om en oplevelse, han havde med at hjælpe en kvinde, som kom til ham, fortvivlet over den synd, hun havde begået. Hun sagde: »Jeg ved, hvad jeg har gjort. Jeg har læst skrifterne, og jeg kender konsekvenserne. Jeg ved, at jeg er fordømt og aldrig kan tilgives, så hvorfor skulle jeg nu prøve på at omvende mig?«

Præsident Kimball svarede: »Min kære søster, du kender ikke skrifterne. Du kender ikke Guds kraft eller hans godhed. Du *kan* blive tilgivet for denne afskyelige synd, men det kræver meget alvorlig omvendelse at opnå det.«

Så citerede han for hende adskillige skriftsteder angående den tilgivelse, som kommer til dem, der oprigtigt omvender sig og adlyder Guds bud. Da han fortsatte med at undervise hende, så han et håb vågne i hende, og til sidst udbrød hun: »Mange, mange tak! Jeg tror dig. Jeg vil virkelig omvende mig og tvætte mine urene klæder i Lammets blod og opnå tilgivelse.«

Præsident Kimball huskede, at kvinden senere vendte tilbage til hans kontor »som et nyt menneske – øjnene strålede, hendes trin var lette, hun var glad og forhåbningsfuld, da hun over for mig erklærede, at siden den mindeværdige dag, da håb havde syntes en fjern stjerne, som hun havde klynget sig til, var hun aldrig igen forfaldet til [synden] eller nogen som helst tilnærmelse dertil.«²

Præsident Kimballs lærdomme

Tilgivelsens mirakel bringer fred og hjælper os med at komme nærmere til Gud

Det er et stort mirakel, der venter hver eneste sjæl, som er parat til at forandre sig. Omvendelse og tilgivelse gør den mørkeste nat til en strålende dag. Når sjæle genfødes, når tilværelser forandres – så kommer det store mirakel og forskønner og varmer og opløfter. Når åndelig død har truet, og der nu i stedet for er genoplivelse, når livet udskyder døden – når dette sker, er det miraklernes mirakel. Og sådanne store mirakler vil aldrig ophøre, så længe der er ét menneske, der anvender den forløsende kraft fra Frelseren samt sine egne gode gerninger til at frembringe sin genfødsel.

Det vigtigste ved tilgivelsens mirakel er, at det frembringer fred til de tidligere ængstelige, hvileløse, frustrerede, måske pinte sjæle. I en verden med ufred og strid er dette i sandhed en kostelig gave.³

Det er ikke let at have fred i vor tids bekymrede verden. Nødvendigvis er fred noget, man selv må tilegne sig ... Den kan kun opnås gennem en bestandig omvendelsesindstilling, hvor man søger tilgivelse for både store og små synder og derved bestandig kommer nærmere Gud. For Kirkens medlemmer er dette indbegrebet af deres forberedelse, deres gøre sig klar til at møde Frelseren, når han kommer ... De, som er rede, vil have fred i deres hjerte. De vil være deltagere i de velsignelser, som Frelseren lovede sine apostle: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

[En af] Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges opgave[r] er at råbe omvendelse til menneskene alle vegne. De, som efterkommer råbet, hvad enten de er medlemmer eller ikke-medlemmer af Kirken, kan få del i tilgivelsens mirakel. Gud vil tørre angerens, sorgens, bekymringens, frygtens og samvittighedens tårer fra deres øjne. Tørre øjne vil erstatte grædende, og smil og tilfredshed vil afløse det bekymrede, ængstelige blik.

»Omvendelse og tilgivelse gør den mørkeste nat til en strålende dag.«

»Hvilken lettelse! Hvilken trøst! Hvilken glæde! De, der er nedtrykte af overtrædelser og sorg og synd, kan blive tilgivet og renset og lutret, hvis de vil vende tilbage til deres Herre, lære af ham og holde hans bud. Og alle vi, der har brug for at omvende os fra vore daglige letsindigheder og svagheder, kan på samme måde få del i dette mirakel.«⁴

Vi har alle brug for omvendelse

»... der kan ikke komme noget urent ind i Guds rige ...« (1 Ne 15:34). Og atter: »... intet urent kan bo hos Gud ...« (1 Ne 10:21). For profeterne betyder udtrykket »urent« i denne forbindelse, hvad det betyder for Gud. For mennesket kan ordet have forskellig betydning – for eksempel behøver en lille plet ikke at gøre en hvid skjorte eller kjole snavset. Men for Gud, som er fuldkommen, betyder renhed moralsk og personlig renhed. Mindre end

det er i større eller mindre grad urenhed og kan derfor ikke bo hos Gud.

Var det ikke for den velsignede gave »omvendelse og tilgivelse«, ville dette være en håbløs situation for mennesket, idet ingen undtagen Mesteren nogen sinde har levet uden synd på jorden.⁵

Der er ikke en dag i noget menneskes liv, hvor omvendelse ikke er vigtig for hans velbefindende og evige udvikling.

Men når de fleste af os tænker på omvendelse, er vi tilbøjelige til at begrænse vores synsfelt og kun anse det for godt for vores mand, vores hustru, vore forældre, vore børn vore naboer, vore venner, verden – alle og enhver undtagen os selv. På samme måde er der en fremherskende, måske underbevidst, følelse af, at Herren kun sørgede for omvendelse for dem, der begår mord eller hor eller tyveri eller andre frygtelige forbrydelser. Det er naturligvis ikke rigtigt. Hvis vi er ydmyge og ønsker at efterleve evangeliet, vil vi komme til at tænke på omvendelse som noget, der hører med til alt, hvad vi gør i livet, hvad enten det er af åndelig eller verdslig art. Omvendelse er for enhver sjæl, som endnu ikke er blevet fuldkommen.⁶

Omvendelse er nøglen til tilgivelse. Den åbner døren til lykke og glæde og viser vejen til frelse i Guds rige. Den åbner for ydmyghedens ånd i menneskets sjæl og gør ham angerfuld i hjertet og rede til at underkaste sig Guds vilje.

»Synd er lovbrud« (1 Joh 3:4), og for en sådan overtrædelse er der fastsat straf under den evige lov. Ethvert normalt menneske er ansvarlig for de synder, han begår, og vil tilsvarende være underkastet den straf, der følger med overtrædelse af de brudte love. Imidlertid tilbyder Kristi død på korset os befrielse for den evige straf for de fleste synder. Han påtog sig straffen for hele verdens synder med den forudsætning, at de, som omvender sig og kommer til ham, vil opnå tilgivelse for deres synder og blive fri for straffen.⁷

Erkendelse af synd og at føle guddommelig sorg er en del af sand omvendelse

Omvendelse er en venlig og barmhjertig lov. Den er vidtfavnende og omfatter alt. [Den] består af mange bestanddele, hver af dem uundværlig for fuldstændiggørelse af omvendelsen.

Der findes *ingen let vej til omvendelse*, ingen privilegeret sti til tilgivelse. Enhver må følge den samme kurs, hvad enten han er rig eller fattig, uddannet eller ikke, høj eller lav, prins eller fattiglem, konge eller borger. »For Gud gør ikke forskel på nogen« (Rom 2:11) ...

Før man sætter de mange bestanddele, en omvendelse består af, i gang, må der tages et første skridt. Det første skridt er det vendepunkt, hvor synderen bevidst erkender sin synd. Det er at vågne op til overbevisningen om skyld. Uden den kan der ikke blive tale om sand omvendelse, fordi der ikke vil være nogen erkendelse af synd.

Når vi er blevet klar over det alvorlige i vores synd, kan vi indstille os, så vi kan følge en sådan kurs, som vil frigøre os for syndens virkninger. Alma prøvede at forklare dette til Corianton, da han sagde: »... [lad] dine synder forurolige dig med den uro, der skal bringe dig ned til omvendelse ... Forsøg ikke at undskylde dig på den mindste måde ...« (Alma 42:29, 30).⁸

Helligånden kan spille en vigtig rolle i det at overbevise synderen om hans fejl. Han hjælper med til at »kende sandheden af alt« (Moro 10:5); »lære jer alt og minde jer om alt« (Joh 14:26); og »overbevise verden om synd« (Joh 16:8).

Ofte antyder folk, at de har omvendt sig, når alt, hvad de har gjort, er at udtrykke, at de er kede af det, de har gjort. Men virkelig omvendelse kendetegnes ved den guddommelige sorg, som forandrer, omformer og frelser. At være ked af det er ikke nok ... Paulus udtrykker det på denne måde til korintherne:

»[Jeg] er nu glad, ikke fordi I blev bedrøvede, men fordi I blev bedrøvede til omvendelse. Jeres bedrøvelse var nemlig efter Guds vilje, så I altså ikke har lidt skade af os.

For bedrøvelse efter Guds vilje virker omvendelse til frelse, som ikke fortrydes, men bedrøvelse i verdens forstand virker død« (2 Kor 7:9, 10).⁹

Enhver tilgivelse er betinget. Plasteret må være lige så stort som såret. Fasten, bønnerne, ydmygheden må være lige så stor eller større end synden. Der må være et sønderknust hjerte og en angertfuld ånd. Der må være »sæk og aske«. Der må være tårer og ægte sindelagsskifte.¹⁰

Afståelse fra synd indbefatter, at der opbygges et nyt liv

Men naturligtvis er selve overbevisningen om skyld ikke nok. Den kan være frygtelig og ødelæggende, hvis den ikke ledsages af anstrengelser for at frigøre sig for skyldfølelser. Derfor må der sammen med overbevisningen være et oprigtigt ønske om at rense sig for skyld og opveje det tab, der er resultatet af fejlen.¹¹

Der er én afgørende prøve på omvendelse. Det er afståelse fra synden. Forudsat at et menneske ophører med sin synd på grund af de rigtige motiver – voksende forståelse af det alvorlige i synden og villighed til at rette sig efter Herrens love – er han inde i virkelig omvendelse. Herren har foreskrevet dette kendetegn: »Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og *aflægge dem*« (L&P 58:43; fremhævelse tilføjet).

Det er med andre ord ikke virkelig omvendelse, før man har aflagt sine fejl og påbegyndt en ny levevis. Den frelsende kraft udstrækkes ikke til ham, som blot *ønsker* at forandre sit liv. Sand omvendelse tilskynder én til handling.

Man bør ikke blive forbavset over, at der kræves en indsats og ikke blot et ønske. Når alt kommer til alt, er det arbejde, der udvikler vores moral såvel som vore fysiske muskler.¹²

Når man aflægger synd kan man ikke bare ønske sig bedre forhold. Man må skabe dem. Det vil måske være nødvendigt at komme til at hade den anløbne livsførelse og at afsky synden. Den pågældende må være sikker på, at han ikke blot har aflagt synden, men også at han har forandret omstændighederne omkring synden. Han bør undgå de steder, forhold og omstændigheder, hvor synden fandt sted, for de kan meget hurtigt og let blive grobund for den på ny. Han må undgå de mennesker, med hvem synden blev begået. Han behøver ikke at hade de pågældende mennesker, men han må undgå dem og alt, hvad der er forbundet med synden. Han må skille sig af med alle breve, alle nipsgenstande og ting, som kan minde ham om »de gamle dage«. Han må glemme adresser, telefonnumre, mennesker, steder og situationer fra sin tidligere, syndige tilværelse og opbygge en helt ny. Han må fjerne enhver ting, som kan minde ham om det gamle.¹³

Når man prøver at undgå det onde, omformer sin tilværelse, ændrer væremåde, danner karakteregenskaber eller omformer dem, behøver man hjælp fra Herren, og man kan være sikker på at få den, hvis man gør sin del. Det menneske, som klynger sig nær til Herren, bliver herre over sit eget jeg og kan udrette hvad som helst, han bestemmer sig til at gøre, hvad enten det drejer sig om at sikre sig bronzepladerne, bygge et skib, overvinde en vane eller at sejre over en overtrædelse.¹⁴

Bekendelse letter byrder

Bekendelsen af synd er en nødvendig del af omvendelse og følgelig opnå tilgivelse. Det er en af prøverne på sand omvendelse, for »Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, *han vil bekende dem* og aflægge dem« (L&P 58:43, fremhævelse tilføjet).

Måske er bekendelse en af de vanskeligste af alle de hindringer, der tårner sig op for den angrende synder. Hans skamfølelse hindrer ham ofte i at gøre sin brøde kendt og indrømme sin fejl. Somme tider retfærdiggør han i tankerne sin formodede mangel på fortrolighed til mennesker til hvem han skulle bekende sine synder, så han beholder hemmeligheden gemt i sit hjerte.

Med sit kendskab til menneskers hjerter og deres hensigter og deres evne til at omvende og forny sig, venter Herren med at tilgive, indtil omvendelsen er fuldstændig. Overtræderen må have »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« og være villig til at ydmyge sig og gøre alt det, der forlanges. Bekendelse af sine større synder over for den rette autoritet i Kirken er et af Herrens forlangender. I sådanne synder er inkluderet hor, utugt, andre seksuelle overtrædelser og forskellige former for synd af tilsvarende størrelsesgrad. Denne procedure for bekendelse garanterer passende kontrol og beskyttelse for Kirken og dens medlemmer og bringer overtræderen på vej til sand omvendelse.

Mange overtrædere har i deres skamfølelse og stolthed tilfredsstillet deres samvittighed, i det mindste midlertidigt, med nogle få private bønner til Herren og ræsonneret, at det var tilstrækkelig bekendelse af deres synder. »Men jeg har bekendt min overtrædelse til min himmelske Fader«, vil de påstå, »og det er alt, der

»Bekendelse bringer fred.«

behøves.« Dette er imidlertid ikke sandt, hvor det gælder en større synd. I sådanne tilfælde kræves to sæt tilgivelse for at bringe overtræderen fred – én fra de rette autoriteter i Herrens kirke, og én fra Herren selv (se Mosi 26:29).

... Den ideelle bekendelse er frivillig, ikke tvungen. Den opstår i overtræderens sjæl, ikke forårsaget af at synden er blevet opdaget. En sådan bekendelse er ... et tegn på en tiltagende omvendelse. Den antyder synderens overbevisning om sin synd og hans ønske om at aflægge de dårlige vaner. Den frivillige bekendelse er uomtvistelig i højere grad acceptabel i Herrens øjne end den tvungne tilståelse, der mangler ydmyghed, og er tvunget frem gennem udspørgen, når skyldsspørgsmålet er indlysende. En sådan tvungen bekendelse er ikke noget bevis på det ydmyge hjerte, som påkalder Herrens barmhjertighed: »... for jeg, Herren, tilgiver synder og er barmhjertig mod dem, *der bekender deres synder* med ydmygt hjerte« (L&P 61:2, fremhævelse tilføjet).¹⁵

Mens de større synder som fx dem, der er omtalt tidligere ... må bekendes over for de rette kirkelige myndigheder, er det klart, at sådan bekendelse hverken er nødvendig eller ønskelig for alle syn-

der. Sådanne som er mindre alvorlige, men som har stødt andre – ægteskabelige uoverensstemmelser, mindre vredesudbrud, uenighed og lignende – bør i stedet for bekendes over for den eller dem, som er blevet stødt, og sagen bør afgøres mellem de involverede parter, sædvanligvis uden indblanding af en kirkelig autoritet.¹⁶

Bekendelse bringer fred. ... Bekendelse er ikke blot afsløring af fejl over for de rette myndigheder, men også en deling af byrderne for at lette dem. Man løfter i hvert fald en del af sin byrde og anbringer den på skuldrene af dem, som er i stand til og villige til at hjælpe med at bære byrden. Derpå følger tilfredsstillelse over at have taget endnu et skridt hen imod at gøre alt, hvad der er muligt for at frigøre sig for overtrædelsens byrde.¹⁷

Genoprettelse er en nødvendig del af omvendelsen

Når et menneske har oplevet den dybe sorg og ydmyghed, der følger med overbevisning om synd; når det har aflagt synden og er fast besluttet på at afsky den fremover, når det ydmygt har bekendt sin synd over for Gud og de rette personer på jorden – når disse ting er sket, forbliver der tilbage spørgsmålet om genoprettelse. Man må genoprette det, som er ødelagt, stjålet eller gjort galt.¹⁸

... det må forlanges af den omvendte synder at genoprette skaden, så vidt det er muligt. Jeg siger »så vidt det er muligt«, fordi der er nogle synder, for hvilke ingen tilstrækkelig genoprettelse kan foretages og andre, for hvilke kun en delvis genoprettelse er mulig.

En tyv eller røver kan til dels genoprette skaden ved at returnere det, der er stjålet. En løgner kan forkynde sandheden og i nogen grad rette den forvoldte skade. En, der har sladret om et andet menneskes karakter, kan delvis genoprette skaden ved med store anstrengelser at genoprette vedkommendes gode omdømme. Hvis overtræderne ved synd eller skødesløshed har ødelagt ejendom, kan han reparere eller erstatte det helt eller delvis.

Hvis en mands handlinger har bragt sorg og skændsel over hans hustru og børn, må han i sin genoprettelse gøre alt, hvad der er muligt for at genvinde deres tillid og kærlighed ved

hengivenhed og troskab i overmål. Det gælder også for hustruer og mødre. På samme måde, hvis børn har gjort deres forældre uret. Så må en del af deres omvendelse ... være at gøre det skete godt igen og at ære deres forældre.

Som regel er der mange ting, en omvendt sjæl kan gøre for at give oprejsning. »Et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« vil sædvanligvis finde måder at genoprette på, i hvert fald delvis. Den sande omvendelsesånd kræver, at den, som skader andre, skal gøre alt, der er ham muligt, for at genoprette den skete skade.¹⁹

I omvendelsesprocessen må vi genoprette fuldstændigt i de tilfælde, hvor det er muligt, og ellers genoprette, så vidt det overhovedet er muligt. Og under det hele må vi huske, at den anrøbende synder, der ønsker at genoprette den skete skade, også må tilgive andre al den skade, de har forvoldt ham. Herren vil ikke tilgive os, medmindre vore hjerter er udtømt for alt had, bitterhed og beskyldninger mod vore medmennesker.²⁰

Sand omvendelse indbefatter en forpligtelse til at efterleve Herrens befalinger

I sit forord til vor tids åbenbaringer orienterer Herren om, hvad der er et af de vanskeligste krav ved sand omvendelse. For nogle er det det allervanskeligste ved omvendelse, fordi det kræver agtpågivenhed gennem resten af vedkommendes liv. Herren siger:

»... for jeg, Herren, kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse;

alligevel skal den, der omvender sig og *gør Herrens befalinger*, blive tilgivet« (L&P 1:31, 32, fremhævelse tilføjet).

Dette skriftsted er meget præcist. Først skal man omvende sig. Når man er kommet så vidt, må man efterleve Herrens befalinger for at kunne bevare sin fordelagtige stilling. Det er nødvendigt for at sikre sig fuldstændig tilgivelse ...

Da vi alle i større eller mindre målestok synder, har vi alle sammen stadig behov for at omvende os for bestandigt at højne vore mål og vores indsats. Man kan næppe efterleve Herrens befalinger en enkelt dag, en uge, en måned eller et år. Det er en indsats, som må udstrækkes til resten af den enkeltes liv ...

... Omvendelse må indbefatte en fuldstændig, absolut overgivelse til Herrens plan. Den overtræder har ikke omvendt sig fuldstændigt, som undlader at betale sin tiende, ikke kommer til sine møder, bryder sabbatten, svigter familiebønnerne, ikke opretholder Kirkens autoriteter, bryder visdomsordet, ikke elsker Herren eller sine medmennesker ... Gud kan ikke tilgive, medmindre overtræderen viser sand omvendelse, der udstrækker sig til alle områder i hans tilværelse ...

»At efterleve befalingerne«, hvilket kræves af de trofaste, indbefatter mange aktiviteter ... Almindeligt godt arbejde og hengivenhed er sammen med en positiv indstilling, hvad der behøves. Dertil kommer, at en sund måde at neutralisere virkningerne af synden i ens liv på er at bringe evangeliets lys til andre, som ikke allerede glæder sig over det. Dette kan betyde at arbejde med både medlemmer af Kirken og ikke-medlemmer – måske oftere det sidste. Læg mærke til, hvorledes Herren har stillet tilgivelse for synd i forhold til det at bære sit vidnesbyrd med hensyn til de sidste dages arbejde:

»... for jeg vil tilgive jer jeres synder med denne befaling: at I forbliver standhaftige i jeres sind med hensyn til i højtidelighed og i bønnens ånd at aflægge vidnesbyrd for hele verden om det, som bliver meddelt jer« (L&P 84:61, fremhævelse tilføjet).²¹

Kan vi ikke forstå, hvorfor Herren har bønfoldet mennesket i disse tusinder af år om, at vi skulle komme til ham? Visselig talte Herren om tilgivelse gennem omvendelse og den lettelse af skyldfølelse, der kunne komme, da han efterfulgte sin storslåede bøn til sin Fader med denne ophøjede påkaldelse og et løfte:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28-30).

Det er mit håb og min bøn, at mænd og kvinder overalt vil tage imod denne venlige indbydelse, og derved lade Mesteren i deres tilværelse udvirke det vidunderlige tilgivelsens mirakel.²²

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Præsident Kimball kaldte tilgivelse for »miraklernes mirakel« (s. 36). På hvilke måder er tilgivelse ligesom et mirakel? (Se eksemplerne på side 35-37).
- Når du læser det afsnit, der begynder nederst på side 37, så overvej hvordan vores situation ville være uden Frelseren og hans forsoning.
- Læs det femte, sjette og syvende afsnit på side 39. På hvilke måder tror du, at »guddommelig sorg« er forskellig fra udtryk for beklagelse? Kan du finde nogle eksempler fra skriften på guddommelig sorg, som gælder for os i dag?
- På side 40-41 giver præsident Kimball nogle eksempler på, hvordan man kan afstå fra synd og »opbygge en ny tilværelse«. Hvordan kan vi anvende dette råd på en hvilken som helst synd, vi prøver at overvinde – som fx pornografi, banden eller spil om penge?
- Læs igen side 41-43. Hvorfor finder nogle det så svært at bekende deres synder? Hvilke velsignelser får vi ved at bekende over for Herren? For biskoppen eller grenspræsidenten? For andre, som vi måtte have såret?
- Overvej det første nye afsnit på side 44. Hvad vil det sige at genoprette sine synder? Hvordan kan en angrende person bedst beslutte, hvad han eller hun kan gøre for at genoprette sin synd?
- Hvordan adskiller præsident Kimballs lærdomme i dette kapitel sig fra den falske ide, at omvendelse vil sige at følge en liste over rutinehandlinger?

Skriftstedshenvisninger: Es 1:18; Mosi 4:3; Alma 36:12-26; L&P 19:15-20; 64:8, 9

Noter

1. *Tilgivelsens mirakel*, s. 37.
2. *Tilgivelsens mirakel*, s. 300.
3. *Tilgivelsens mirakel*, s. 317.
4. *Tilgivelsens mirakel*, s. 321.
5. *Tilgivelsens mirakel*, s. 29.
6. *Tilgivelsens mirakel*, s. 40.
7. *Tilgivelsens mirakel*, s.123.
8. *Tilgivelsens mirakel*, s. 135.
9. *Tilgivelsens mirakel*, s. 138.
10. *Tilgivelsens mirakel*, s. 310.
11. *Tilgivelsens mirakel*, s. 143.
12. *Tilgivelsens mirakel*, s. 147.
13. *Tilgivelsens mirakel*, s. 154.
14. *Tilgivelsens mirakel*, s. 158.
15. *Tilgivelsens mirakel*, s. 159, 160, 162.
16. *Tilgivelsens mirakel*, s. 166.
17. *Tilgivelsens mirakel*, s. 167.
18. *Tilgivelsens mirakel*, s. 171.
19. *Tilgivelsens mirakel*, s. 173.
20. *Tilgivelsens mirakel*, s. 178.
21. *Tilgivelsens mirakel*, s. 179, 180, 181.
22. *Tilgivelsens mirakel*, s. 322.

»Ingen af os burde have så travlt i vores liv, at vi ikke kan dvæle i bøn.«

Bøn, nøglen til åndelig kraft

*Ved ærlig og dybtfølt bøn modtager vi kærlighed,
kraft og styrke fra vor himmelske Fader.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

»Jeg har altid næret en kærlighed til bøn og til den kraft og de velsignelser, der kommer gennem bøn«, sagde præsident Spencer W. Kimball. »Jeg har i min levetid modtaget flere velsignelser, end jeg nogen sinde kan sige tilstrækkelig tak for. Herren har været så god mod mig. Jeg har oplevet så mange ting, både i sygdom og ved godt helbred, at jeg ikke står tilbage med nogen skygge af tvivl i mit hjerte og sind om, at der er en Gud i himlen, at han er vor Fader, og at han hører og besvarer vore bønner.«¹

En af disse oplevelser kom, da præsident Kimball og hans hustru, Camilla, rejste til en konference i New Zealand. Da de nåede til byen Hamilton var de så syge, at præsident Kimball bad præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiveren i Det Første Præsidentskab, om at repræsentere ham ved en kulturel begivenhed, der var planlagt samme aften. Nogle timer senere vågnede præsident Kimball med et sæt og spurgte dr. Russell Nelson, som vågede over ham: »Bror Nelson, hvad tid skulle programmet begynde i aften?«

»Klokken syv, præsident Kimball.«

»Hvad er klokken nu?«

»Den er næsten syv.«

Spencer var gennemblødt af sved. Hans feber var gået ned ... Han sagde: »Sig til søster Kimball, at vi tager af sted.«

Camilla stod ud af sengen, og de skyndte sig begge at klæde sig på og kørte derpå den korte vej hen til det stadium, hvor programmet lige var blevet annonceret. Præsident Tanner havde forklaret ved begyndelsen af mødet, at de var for syge til at deltage.

I åbningsbønnen havde en ung newzealænder brændende bedt: »Vi er tre tusind unge fra New Zealand, som er samlet her, klar til at synge og danse for din profet. Vil du helbrede ham og bringe ham hertil.« Da bønnen sluttede, kom bilen med Spencer og Camilla kørende, og stadiet brød ud i et spontant, øredøvende råb ved svaret på deres bøn.«²

Præsident Kimballs lærdomme

Det forlanges, at vi beder, ligesom det forlanges, at vi overholder enhver anden befaling

Bøn er ikke en valgfri aktivitet; det er grundlæggende i vores religion.³

Hvorfor skal vi bede? Fordi vi er sønner og døtre af vor himmelske Fader, som vi er afhængige af for alt, hvad vi nyder glæde af – vores mad og tøj, vores helbred, selve vores liv, vores syn og hørelse, vore stemmer, vores bevægelsesevne, ja selv vores forstand.

... Kan I give jer selv jeres åndedræt, jeres liv og jeres eksistens? Kan I forlænge jeres liv med bare en enkelt time? Er I så stærke uden himlens gaver? Er jeres forstand lavet af jer selv, og har I formet den? Kan I give liv eller forlænge det? Har I magt til at klare jer uden Herren? Alligevel ser jeg, at mange ikke beder ...

Jer, som beder nogle gange, hvorfor ikke bede mere regelmæssigt, oftere, mere inderligt? Er tiden så kostbar, livet så kort eller troen så knap? ...

Vi er alle underlagt en stor forpligtelse over for Herren. Ingen af os har opnået fuldkommenhed. Ingen af os er fejlfri. Det kræves af alle mennesker, at de beder, ligesom at kyskhed er påkrævet, og overholdelse af sabbatten, tiende, efterlevelse af visdomsordet, deltagelse i møderne og indgåelse af et celestiale ægteskab er. Dette er en befaling fra Herren, så sand som enhver anden befaling.⁴

Da jeg i tidligere tider rejste rundt til Kirkens stave og missioner, mødte jeg ofte folk, som havde problemer eller havde store behov. Mit første spørgsmål til dem var: »Hvordan har du det med bøn?

Hvor ofte beder du? Hvor dybt involveret er du, når du beder?« Jeg har lagt mærke til, at synd almindeligvis opstår, når kommunikationslinjerne er afbrudte. Af denne grund sagde Herren til profeten Joseph Smith: »Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle: Bed altid, for at den Onde ikke får magt over jer« (L&P 93:49).⁵

Verden i dag har et stort behov for bøn, der kan bevare kontakten til Gud og holde kommunikationskanalerne åbne. Ingen af os burde have så travlt i vores liv, at vi ikke kan dvæle i bøn. Bøn er nøglen til åndelig kraft.⁶

**Vore bønner burde indeholde udtryk for
taknemlighed og ydmyge anrøb om vor himmelske
Faders velsignelser til os og dem omkring os**

Hvad skal vi bede om i vore bønner? Vi bør give udtryk for en glad og oprigtig taknemlighed for allerede modtagne velsignelser. Herren har sagt: »... og I skal takke Gud i Ånden for en hvilken som helst velsignelse, I bliver velsignet med« (L&P 46:32). En vidunderlig og styrkende ånd kommer til os, når vi udtrykker oprigtig taknemlighed til vor himmelske Fader for vore velsignelser – for evangeliet og for velsignelsen at have modtaget kundskab om det, for forældres og andres anstrengelser og indsats for vores skyld, for vores familie og venner, for muligheder, for sind, legeme og livet, for gode oplevelser, som hjælper os gennem livet, for al vor Faders hjælp, godhed og besvarede bønner.

Vi kan bede for vore ledere. Paulus skrev:

»Jeg formaner da først af alt til bønner og anrøbelser, forbønner og taksigelser for alle mennesker;

bed for konger og for alle i høje stillinger« (1 Tim 2:1, 2).

Vi vil udvikle loyalitet over for vores land og de love, som styrer os, hvis vi beder på denne måde. Vi vil udvikle kærlighed og tro på vores kirkes ledere, og vore børn vil komme til at respektere dem. Det vil være svært at være kritisk over for Kirkens ledere, hvis man beder ærligt for dem. Det er en glæde for mig, at jeg hele mit liv har opretholdt mine ledere og bedt for deres velfærd. Og i de senere år har jeg følt en stor kraft tilflyde mig på grund af lignende bønner fra de hellige, opsendt til himlen på mine vegne.

Den altomfattende missionering bør altid være hensigten med vore bønner. Vi beder om, at nationernes døre vil blive åbnet, så evangeliet kan modtages. Vi beder om muligheder og vejledning i at dele det strålende evangeliske budskab med andre. Når et barn hele sit liv beder for missioneringen, vil han blive en god missionær.

... Vi beder for den person, som vi følte var vores fjende, for vi husker vor Herres smukke og magtfulde råd: »Men til jer, som hører mig, siger jeg: Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, der hader jer. Velsign dem, der forbander jer, bed for dem, der mishandler jer« (Luk 6:27, 28). Kan nogen have en fjende særlig længe, når vedkommende beder for de personer, som findes i hans omgivelser, og som han måske nærer uvenlige følelser imod?

Vi beder om visdom, dømmekraft og forståelse. Vi beder om beskyttelse på farlige steder, om styrke i fristelsens øjeblik. Vi husker vore kære og vore venner. Vi fremsiger øjeblikkelige bønner i ord eller tanke, højlydt eller i den dybeste stilhed. Vi har altid en bøn i vores hjerte om, at vi må udføre dagens aktiviteter godt. Kan man gøre ondt, når ærlige bønner findes i ens hjerte eller på ens læber?

Vi beder for vores ægteskab, vore børn, vore naboer, vores arbejde, vore beslutninger, vore opgaver i Kirken, vore vidnesbyrd, vore følelser og vore mål. Vi følger i sandhed Amuleks gode råd, og vi beder om nåde, vi beder for de midler, hvorved vi tjener vores daglige udkomme, for vores husstand, beskyttelse mod vore fjenders magt, »mod Djævelen, som er en fjende af al retfærdighed«, og for markens afgrøder. Og når vi ikke råber til Herren, lader vi »da hjertet være fyldt, bestandig henvendt i bøn til ham for [vores] velfærd og også for velfærden for dem, der er omkring [os]« (se Alma 34:18-27).⁷

Vi beder om tilgivelse. Jeg har interviewet talrige kommende missionærer. Alt for ofte har jeg konstateret, at de ikke beder, selv om der er tåbeligheder, de endnu ikke har fået tilgivelse for. »Hvorfor beder I ikke«, har jeg spurgt, »når I har sådan en stor forpligtelse til at gøre det godt igen? Tror I, at I bare kan afskrive det, ryste jeres skuldre og ræsonnere, at det bare er noget, alle andre

»Vi beder for vores ægteskab, vore børn, vore naboer, vores arbejde, vore beslutninger, vore opgaver i Kirken, vore vidnesbyrd, vore følelser og vore mål.«

også gør? Skammer I jer over at knæle ned, skammer I jer over Kristus? Tvivler I på Gud? Ved I ikke, at han lever og viser kærlighed, tilgiver når I viser omvendelse? Ved I, at synder ikke kan fjernes og overtrædelser ikke kan tilgives ved flugt og yderligere forglemmelse?« ...

Vi beder om alt, hvad der er brug for, hvad der er værdigt og passende. Jeg hørte en dreng på omkring fjorten år i en familiebøn bønfalde Herren om at beskytte familiens får oppe på bakken. Det sneede og var frysende koldt. Jeg hørte en familie bede om regn, da en alvorlig tørke forårsagede desperate omstændigheder. Jeg hørte en ung pige bede om hjælp til den eksamen, som hun skulle til den dag.

Vi kan også bede for de syge og lidende. Herren vil høre vore oprigtige bønner. Det kan godt være, at han ikke altid helbreder folk, men han giver dem måske fred, mod eller styrke til at holde ud. I vore bønner glemmer vi ikke de mennesker, som næsten har mere brug for velsignelser end dem med fysiske skavanker –

nemlig de frustrerede og forvirrede mennesker, dem, der bliver fristet, de syndige og de foruroligede.

Vi beder for vore børns velfærd. Nogle gange, når børn bliver større, dukker der en oprørske holdning op på trods af alt, hvad vi siger og gør. Alma betragtede sine formaninger over for sin [søn] som forgæves, og han bad for [ham], og hans bønner var mægtige. Nogle gange er det det eneste, forældre kan gøre. En retfærdigs bøn formår meget, siger skriften, og det gjorde den også i dette tilfælde (se Jak 5:16; Mos 27:14).⁸

Det er så stort et privilegium og en glæde at bede til vor himmelske Fader, så stor en velsignelse for os. Men vores oplevelse er ikke færdig, når bønner er slut. Amulek viste os, hvad vi må gøre: »Og se nu, mine elskede brødre, ... efter at I har [bedt], hvis I så viser den trængende og den nøgne bort og ikke besøger den syge og plagede og ikke giver af jeres gods, hvis I har noget, til dem, som står i behov – jeg siger jer, at hvis I ikke gør noget af dette, se, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen« (Alma 34:28). Vi må aldrig glemme, at vi skal efterleve evangeliet ligeså ærligt og oprigtigt, som vi beder.⁹

I vore fortrolige, personlige bønner kan vi være i nær forbindelse med Gud og lære hans vilje

Der findes visse ting, som vi bedst kan bede om i enrum, hvor der ikke skal tages hensyn til tid og fortrolighed. Bøn i enrum er uvurderlig og gavnlig. Bøn i enrum hjælper os med at aflægge skam, hyklere og enhver rest af bedrag; det hjælper os at åbne vores hjerte og være fuldkommen ærlige i at udtrykke alle vore håb og forventninger.

Behovet for at være alene, når vi beder vore personlige bønner, har længe ligget mig på sinde. Frelseren fandt det af og til nødvendigt at gå op i bjergene eller ud i ørkenen for at bede. På samme måde søgte apostlen Paulus, efter sit store kald, ud i ørkenen og ensomheden. Enosh fandt ensomme steder for at kommunikere med Gud. Joseph Smith fandt sin uforstyrrethed i lunden, hvor kun fuglene, træerne og Gud lyttede til hans bøn.

Læg mærke til nogle vigtige punkter i hans historie: »Så i overensstemmelse med denne, min beslutning om at bede Gud om visdom, *gik jeg ud* i skoven for at gøre forsøget ... Det var første gang i mit liv, at jeg havde gjort et sådant forsøg, for trods al min ængstelse havde jeg endnu aldrig gjort et forsøg på at bede *højt*« (JS-H 1:14; fremhævelse tilføjet).

Vi bør ligeledes, hvor det er muligt, finde et værelse, et hjørne, et lønkammer eller et sted, hvor vi kan »trække os tilbage« for »at bede højt« i løndom. Vi mindes de mange gange, Herren instruerede os i at bede højt: »Og videre befaler jeg dig, at du skal bede lydeligt så vel som i dit hjerte; ja, over for verden så vel som i løndom, offentligt så vel som i enrum« (L&P 19:28).¹⁰

Hvis vi i disse særlige øjeblikke med bøn holder noget tilbage fra Herren, kan det betyde, at velsignelser kan blive holdt tilbage fra os. Når alt kommer til alt, beder vi som ansøgere foran en alvis himmelsk Fader, så hvorfor skulle vi nogen sinde tænke på at holde følelser og tanker tilbage, som har med vore behov og velsignelser at gøre?¹¹

I vore bønner må der ikke være noget, vi tilslører, intet hykleri, eftersom vi her ikke kan bedrage. Herren kender vore sande omstændigheder. Fortæller vi Herren, hvor gode vi er, eller hvor svage? Vi står nøgne over for ham. Fremkommer vi med vores påkaldelse i beskedenhed, oprigtighed og med et »sønderknust hjerte og en angerfuld ånd«, eller er vi lige som farisæeren, der roste sig selv for, hvor godt han overholdt Moseloven? (se Et 4:15; Luk 18:11,12). Fremkommer vi med nogle få fortærskede ord og forslidte sætninger, eller taler vi fortroligt med Herren, lige så længe som situationen kræver det? Beder vi lejlighedsvis, når vi burde bede regelmæssigt, ofte eller hele tiden?¹²

Bøn er så stort et privilegium – ikke alene at kunne tale til vor Fader i himlen, men også at kunne modtage kærlighed og inspiration fra ham. Ved afslutningen af vores bøn bør vi lytte intenst – ja selv i adskillige minutter. Vi har bedt om vejledning og hjælp. Nu må vi »stands[e] og forstå, at [han] er Gud« (se Sl 46:11).¹³

Familiebøn »er et skridt fremad mod enbed og solidaritet i familien.«

Vi bør afsætte tid til familiebøn hver dag

Kirken råder indtrængende til, at der afholdes familiebøn hver aften og hver morgen. Det er en bøn på knæ med alle eller flest mulige familiemedlemmer ... Alle familiemedlemmer, også de små, bør få mulighed for på skift at fremsige bønner, som anvist af den, der præsiderer. Det vil almindeligvis være faderen, der bærer præstedømmet, men i hans fravær moderen, og i deres fravær det ældste, tilstedeværende barn.¹⁴

Vor Fader i himlen har givet os bønnens velsignelser for at hjælpe os til succes i vore allervigtigste aktiviteter i hjemmet og livet. Jeg ved, at hvis vi beder brændende og oprigtigt, personligt og som familie, når vi står op om morgenen, og når vi går til ro om aftenen, og når vi sidder rundt om bordet ved måltiderne, vil vi ikke alene blive knyttet nærmere til vore kære, men vi vil også vokse åndeligt. Vi har sådan brug for vor himmelske Faders hjælp i vore forsøg på at lære evangeliets sandheder og derpå efterleve dem, og i vores søgen efter hans hjælp til at træffe beslutninger i vores liv.¹⁵

Familiebønnens længde og indhold bør være afpasset efter behov. Et ægtepars ... bøn vil være forskellig fra en bøn hos en familie, der har store børn eller hos en med små børn. Den skal bestemt ikke være lang, når små børn er med, ellers vil de miste interessen og blive trætte af bøn og ende med ikke at kunne lide det. Når børn beder, vil de sandsynligvis ikke bede ret længe. Fader vor, som er en rettesnor, varer kun omkring tredive sekunder, og man kan så afgjort både takke og bede om meget på et, to eller tre minutter, selv om der oplagt er tidspunkter, hvor det vil være passende at kommunikere med Gud i længere tid.¹⁶

Når vi knæler i familiebøn med børnene ved siden af os på deres knæ, lærer de en vane, som vil blive deres resten af livet. Hvis ikke afser tager tid til bøn, siger vi i virkeligheden til vore børn: »Nåh ja, det er alligevel ikke så vigtigt. Det skal vi ikke spekulere på. Hvis vi kan gøre det, når det er belejligt, så vil vi holde bøn, men hvis skoleklokken ringer, og bussen kommer, og vi skal på arbejde – nåh ja, bøn er ikke så betydningsfuld, og vi vil gøre det en anden gang, når det er belejligt.« Medmindre man planlægger det, synes det aldrig at være belejligt.¹⁷

Ingen omsorgsfuld mor ville sende sit lille barn i skole en vintermorgen uden varmt tøj til at beskytte det mod sne, regn og kulde. Men der er talrige fædre og mødre, som sender deres børn i skole uden det beskyttende lag, som de kan få gennem bøn – en beskyttelse mod at blive udsat for ukendte farer, onde mennesker og sædvanlige fristelser.¹⁸

Tidligere var det måske i orden at holde familiebøn en gang om dagen. Men fremover vil det ikke være nok, hvis vi skal frelse vore familier.¹⁹

I vores familiekreds vil vore børn lære, hvordan de skal tale til deres himmelske Fader ved at lytte til forældrene. De vil snart se, hvor dybtfølt og ærlige vore bønner er. Hvis vores bøn er forjaget, ja nærmer sig et tankeløst ritual, så vil de også se dette. Vi bør hellere som familier og enkeltpersoner gøre, som Mormon indtrængende anmoder os om: »Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke« (Moro 7:48).²⁰

I familiebøn sker der endda mere end påkaldelse og udtryk for taknemlighed. Bøn er et skridt fremad mod enhed og solidaritet i familien. Bøn opbygger en bevidsthed om familien og grundlægger en ånd af indbyrdes samhørighed i familien. Her findes et øjeblik i den fortravlede dag med larmende radioer bragt til tavshed, dæmpet belysning og alles sind og hjerte vendt mod hinanden og mod det uendelige, et øjeblik, hvor verden er lukket ude og himlen er lukket ind.²¹

Når vi beder i forsamlinger bør vi bede, som det passer sig til lejligheden

Når vi samles i bøn, enten i hjemmet, kirken eller ved venskabelige eller offentlige anledninger, bør vi huske formålet med vores bøn – at samtale med vor Fader i himlen. Selv om det kan forekomme svært, har jeg lært ved at bede sammen med andre, at det er bedre for vores indstilling, at vi bekymrer os om at samtale kærligt og ærligt med Gud snarere end at bekymre os over, hvad tilhørerne måtte tænke. Selvfølgelig må vi tage i betragtning, hvor og hvem vi beder sammen med, og det er en af årsagerne til, at offentlige bønner, ja selv familiebønner, ikke kan dække vores fulde behov for bøn.²²

Offentlige bønner bør altid være passende til lejligheden. En indvielsesbøn er måske af længere varighed, men en indledningsbøn meget kortere. Den bør anmode om det nødvendige ved denne bestemte lejlighed. Afslutningsbønnen kan være endnu kortere og bestå af en tak og en afslutning. En salvelse med olie er en kort og specifik del af en ordinance og bør ikke overlappes den efterfølgende bekræftelse, som kan have en længde, der er passende til at nedkalde velsignelserne på modtageren. At velsigne maden behøver ikke at tage lang tid, men bør udtrykke taknemlighed for og nødvendig velsignelse af maden. Den bør ikke være en gentagelse af en familiebøn, der lige er blevet bedt.²³

Hvor ofte hører vi ikke folk blive mere og mere veltalende i deres bønner, indtil de holder en hel prædiken? Tilhørerne bliver trætte og virkningen går tabt.²⁴

Fordi vor himmelske Fader kender og elsker os på en fuldkommen måde, kan vi stole på hans svar på vore bønner

Er bøn kun en envejskommunikation? Nej! ...

At lære bønnens sprog er en glædelig og livslang oplevelse. Af og til oversvømmes vores sind af ideer, når vi lytter efter at have bedt. Af og til overvældes vi af følelser. En rolig ånd forsikrer os om, at alt nok skal gå. Men hvis vi har været ærlige og oprigtige, får vi altid en god følelse – en varm følelse over for vor Fader i himlen og en fornemmelse af hans kærlighed til os. Det har bragt mig sorg, at nogle af os ikke har lært betydningen af denne rolige, åndelige varme at kende, for den er et vidnesbyrd for os om, at vore bønner er blevet hørt. Og eftersom vor Fader i himlen elsker os højere, end vi elsker os selv, betyder det, at vi kan forlade os på hans godhed og sætte vores lid til ham. Det betyder, at hvis vi bliver ved med at bede og leve, som vi bør, vejleder og velsigner vor Faders hånd os.

Og således siger vi i vore bønner: »Ske din vilje« – og vi mener det. Vi ville ikke spørge en leder om råd og så derefter undlade at følge det. Vi må ikke bede Herren om velsignelser og derefter ignorere svaret. Vi beder derfor således: »Ske din vilje, o Herre. Du ved bedst, kære Fader. Jeg vil acceptere og følge din vejledning uden sure miner.«²⁵

Vi bør bede i tro, men være opmærksomme på, at når Herren svarer, er det måske ikke det svar, vi forventer eller ønsker. Vi må tro på, at Guds valg for os er det rette.²⁶

Efter et langt liv med bøn kender jeg til den kærlighed, kraft og styrke, som kommer af ærlig og dybtfølt bøn. Jeg kender til vor Faders villighed til at hjælpe os i dette jordiske liv, undervise os, lede os og vejlede os. Således har vor Frelser med stor kærlighed sagt: »Hvad jeg siger til en, siger jeg til alle: Bed altid« (L&P 93:49).

Hvis vi gør dette, vil vi selv opnå en personlig viden om, at vor Fader i himlen i sandhed hører og besvarer bønner. Denne viden ønsker han, at hver eneste af os skal have. Søg denne viden, mine elskede brødre og søstre. Søg den!²⁷

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- På hvilken måde ville dit liv være anderledes, hvis du ikke bad? Tænk over årsagerne til at Herren befaler os at bede (side 50-51).
- Læs igen side 51-54. Hvilken virkning har det på os, når vi udtrykker taknemlighed i bøn? Når vi beder for andre?
- Læs igen det andet afsnit på side 54. Hvorfor er vore bønner ufuldendte, hvis vi ikke »efterlever evangeliet ligeså ærligt og oprigtigt, som vi beder«?
- Præsident Kimball sagde: »Bøn i enrum er uvurderlig og gavnlig« (s. 54). Hvad kan vi gøre for at få tid til meningsfyldt, personlig bøn? Hvorfor tror du, at det til tider er en hjælp at bede højt i vore personlige bønner? Hvorfor er det at lytte en vigtig del af bøn?
- På side 56-58 fortæller præsident Kimball om velsignelser, der kommer som følge af familiebøn. Hvilke oplevelser har du haft med disse velsignelser? Hvad kan familierne gøre for at få tid til familiebøn hver morgen og hver aften?
- Præsident Kimball underviste i, at bønner i forsamlinger, alt efter i hvilken sammenhæng det er, bør være passende til lejligheden (s. 58). Når vi bliver bedt om at bede sådanne bønner, hvad er så vores ansvar? Hvad kan vi lære af det eksempel, den unge newzealænder viste i beretningen på side 49-50?
- Læs det andet afsnit på side 59. Hvilken indflydelse har bøn haft på dit forhold til vor himmelske Fader?

Skriftstedshenvisninger: Sl 55:17; Matt 6:5-15; Jak 1:5-6; 2 Ne 32:8-9; 3 Ne 18:18-21.

Noter

1. *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 5.
2. Caroline Eyring Miner og Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball*, 1980, s. 182-184.
3. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 200.
4. »Prayer«, *New Era*, mar. 1978, s. 15, 17, 18.

5. »Bed altid«, *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1
6. *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 5.
7. *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1.
8. *Faith Precedes the Miracle*, s. 205-206.
9. *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1.
10. *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1.
11. *Den danske Stjerne*, jan. 1979, s. 4.
12. *Faith Precedes the Miracle*, s. 207.
13. *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1.
14. *Faith Precedes the Miracle*, s. 200-201.
15. »Jeg blev derfor undervist«, *Den danske Stjerne*, aug. 1982, s. 1.
16. *Faith Precedes the Miracle*, s. 201.
17. *Tilgivelsens mirakel*, s. 226.
18. *Faith Precedes the Miracle*, s. 207.
19. Citeret af James E. Faust, *Stjernen*, jan. 1991, s. 31.
20. *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1.
21. »Family Prayer«, *Children's Friend*, Jan. 1946, s. 30.
22. *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1.
23. *Faith Precedes the Miracle*, s. 201.
24. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 119.
25. *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1.
26. *Faith Precedes the Miracle*, s. 207.
27. *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1.

Opdag skrifterne for dig selv

*Hver enkelt af os kan komme til at nyde
velsignelserne ved at fordybe os i skrifterne.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

Da Spencer W. Kimball var 14 år gammel, hørte han Brigham Youngs datter Susa Young Gates holde en tale ved en stavskonference om at læse i skrifterne. Han husker: »Hun holdt en brandtale om at læse i skrifterne og gøre dem til sine egne; så stoppede hun i sin tale og spurgte denne blandede forsamling på omkring tusind mennesker: »Hvor mange af jer har læst hele Bibelen?«

... En anklagende skyldfølelse kom over mig. Jeg havde læst mange bøger på det tidspunkt, tegneserier og billigbøger, men mit anklagende hjerte sagde til mig: »Du, Spencer Kimball, du har aldrig læst denne hellige bog. Hvorfor?« Jeg kiggede mig omkring og så på de mennesker, der sad foran og på begge sider af mig for at se, om jeg var alene i min forsømmelse af ikke at have læst denne hellige bog. Ud af de tusind mennesker var der måske en god håndfuld, som stolt rakte deres hånd op. Jeg sank ned i mit sæde. Jeg tænkte ikke på de andre, som også havde forsømt at gøre det, men så kun dybt anklagende på mig selv. Jeg ved ikke, hvad andre folk gjorde og tænkte, men jeg hørte ikke mere af den tale. Den havde opnået sin hensigt. Da mødet sluttede, søgte jeg hen mod den store dobbelte udgangsdør og skyndte mig hjem, en gade øst for kirkebygningen; og jeg skar tænder og sagde til mig selv: »Jeg vil. Jeg vil. Jeg vil.«

Da jeg kom ind ad bagdøren til vores hjem, gik jeg hen til køkkenhylden, hvor vi havde olielamperne, valgte en, der var fuld af olie og havde en istandgjort væge og kravlede op ad stigen til mit loftsrum. Der åbnede jeg min Bibel og begyndte på Første Mosebog, første kapitel og første vers, og jeg læste til

Som ung mand besluttede Spencer W. Kimball sig for at læse hele Bibelen.

langt ud på natten med Adam og Eva, Kain og Abel, Enok og Noa og helt frem til syndfloden, ja selv til Abraham.«¹

Ca. et år senere var Spencer færdig med at læse Bibelen: »Hvilken tilfredsstillelse det var for mig at blive klar over, at jeg havde læst Bibelen fra ende til anden! Og hvilken jublende åndelig følelse! Og hvilken glæde på grund af det overblik, jeg havde fået over dens indhold!«² Oplevelsen havde gjort et vedvarende indtryk på ham, og senere i livet henviste han ofte til den ved general- og områdekonferencer.

Præsident Kimball nød fortsat godt af velsignelserne ved skriftstudium gennem hele sit liv og opfordrede andre til at gøre det

samme. Ældste Richard G. Scott, som senere blev medlem af De Tolv Apostles Kvorum, husker: »Ældste Spencer W. Kimball havde ansvar for vores område, da jeg var missionspræsident. Jeg lagde mærke til, hvor godt han forstod og brugte Mormons Bog i sine inspirerende budskaber til medlemmer såvel som missionærer ... Ved et zonemøde for missionærerne sagde han engang: »Richard, du brugte et skriftsted i dag fra Mormons Bog, som jeg aldrig har tænkt på at bruge på den måde.« Det var den forsigtige begyndelse til en meget betydningsfuld lektion, som han ønskede, jeg skulle lære. Så tilføjede han: »Og tænk engang, jeg har læst den bog mere end 76 gange.« Han behøvede ikke at understrege yderligere, at jeg vidste meget lidt om skrifterne, og at jeg måtte bruge et helt liv på at overveje og anvende dem. Den ene kommentar har motiveret mig til et livslangt mål om en større forståelse af Guds hellige ord.«³

Præsident Kimballs lærdomme

Skrifterne er en sjælden skat, som vi hver især må opdage for os selv

Somme tider er det som om, vi tager skrifterne alt for meget som en selvfølge, fordi vi ikke fuldt ud påskønner, hvilken sjælden skat vi her er i besiddelse af, og hvor velsignede vi er, fordi vi har dem. Vi synes at stille os tilfreds med vore erfaringer i denne verden og bliver så vant til at høre evangeliet forkyndt iblandt os, at det er svært at forestille sig, at det nogen sinde kunne have været anderledes.

Men vi må forstå, at det [ikke] er [så mange] år siden verden dukkede frem af det åndelige mørkes lange nat, som vi kalder det store frafald. Vi trænger til at fornemme noget af det dybe, åndelige mørke, som herskede før den dag i foråret 1820, hvor Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith – et mørke som profeten Nefi forudså og beskrev som »den forfærdelige tilstand af blindhed«, hvor evangeliet blev tilbageholdt for menneskene (se 1 Ne 13:32) ...

... Den kendsgerning, at jeg ikke er født i det åndelige mørkes tid, da himlene var tavse og ånden blev tilbageholdt, fylder min

sjæl med taknemlighed. Sandelig, uden Herrens ord som vejledning er det som at vandre i en vidtstrakt ørken uden at kunne finde velkendte landmærker, eller som i en hules tætte mørke uden lys til at finde vej ud ...

... Esajas henviser direkte til mørkets afslutning og Mormons Bogs fremkomst (se Es 29:11-12) ...

Og således begyndte det store og forunderlige værk, som Herren lovede at frembringe (se Es 29:14). 29:14.)

Lige siden evangeliets gengivelse blev påbegyndt gennem profeten Joseph Smith er der blevet trykt og uddelt ... millioner [af] eksemplarer af Mormons Bog ... Bibelen er blevet trykt i et antal, der langt overgår alle andre udgivne værker. Vi har også Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Udover at vi har adgang til disse dyrebare standardværker, har vi også, i en udstrækning som på et hvilket som helst andet tidspunkt i verdenshistorien ville være ukendt, uddannelse og evner til at bruge dem, hvis vi vil.

Fordums profeter vidste, at der efter mørket ville komme lys. Vi lever i lyset – men kan vi helt begribe det? Med lærdommene om frelse bekvemt inden for vores rækkevidde frygter jeg, at der stadig er nogle, som er under »en søvnens ånd, øjne, som ikke ser, og ører, som ikke hører« (Rom 11:8) ...

Jeg beder om, at vi alle ærligt bedømmer vore præstationer med hensyn til skriftstudium. Det er almindeligt at man har nogle skriftsteder eller skriftstedspassager oplagret i tankerne, og man får således let den illusion, at man kender en hel del til evangeliet. I den forstand kan det være et problem kun at have lidt kundskab. Jeg er overbevist om, at vi hver især, på et eller andet tidspunkt i vores liv, er nødt til at opdage skrifterne for os selv – og ikke kun én gang, men igen og igen.⁴

Vores forpligtelse til at tjene Herren øges, når vi søger skrifterne

Historien om kong Josija i Det Gamle Testamente er udbytterig, idet vi kan »anvend[e] [den] på [os]selv« (1 Ne 19:24). Det forekommer mig at være en af de fineste beretninger i alle skrifterne.

Josija var kun 8 år, da han begyndte at herske i Juda, og selv om hans nærmeste forfædre var yderst ugudelige, står der i skriften, at »han gjorde, hvad der var ret i Herrens øjne; han fulgte helt i sin fader Davids spor og veg ikke til højre eller til venstre« (2 Kong 22:2). Det er endnu mere overraskende, når vi finder ud af, at de love, som Moses havde nedskrevet på dette tidspunkt (blot to generationer før Jerusalems ødelæggelse i år 587 f.Kr), var gået tabt og fuldstændig ukendte, selv for templets præster!

Men i sit 18. regeringsår gav Josija ordre til, at templet skulle sættes i stand. På den tid fandt ypperstepræsten Hilkija lovbogen, som Moses havde anbragt i pagtens ark, og afleverede den til kong Josija.

Da lovbogen blev oplæst for Josija »flængede han sine klæder« og græd for Herrens åsyn.

»Herrens vrede, som er flammet op mod os, er stor,« sagde han, »fordi vores fædre ikke adlød ordene i denne bog og handlede efter alt det, der står i den« (2 Kong 22:13).

Kongen læste derpå bogen for hele folket, og på dette tidspunkt indgik de alle en pagt om, at de ville adlyde alle Herrens bud »af hele deres hjerte og af hele deres sjæl« (2 Kong 23:3). Derefter gik Josija i gang med at rydde op i Judas rige, idet han fjernede alle afgudsbillederne, alle lundene og højene, samt alle de afskyeligheder, der havde hobet sig op under hans fædres regime, og som havde tilsmudset landet og folket ...

»Der havde ikke tidligere været nogen konge, der som han af hele sit hjerte og af hele sin sjæl og af hele sin styrke vendte om til Herren, helt efter Moses' lov, og efter ham kom der ingen som han« (2 Kong 23:25).

Jeg føler stærkt, at vi alle er nødt til at vende tilbage til skrifterne, ligesom kong Josija gjorde, og lade dem virke med stor kraft i vores indre, så de fremdriver en fast beslutning i os om at tjene Herren.

Josija havde kun Moseloven. I vore standardværker har vi Jesu Kristi evangelium i dets fylde, og hvis en smag er sød, rummer fylden stor glæde.

Herren er ikke letsindig, når han giver os disse ting, for »Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af« (Luk 12:48). Når vi har adgang til disse ting, betyder det, at vi har et ansvar for dem. Vi må studere skrifterne i overensstemmelse med Herrens befaling (se 3 Ne 23:1-5) og lade dem lede vores og vore børns tilværelse.⁵

Gennem skriftstudium lærer vi lektier for livet

Enhver lektion i moralsk livsførelse og i et ordentligt, åndeligt liv er at finde i standardværkerne. Her kan man finde belønningen for retskaffenhed og straffen for synd.⁶

Vi lærer livets lektier hurtigere og bedre, hvis vi ser resultatet af ugudelighed og retskaffenhed i andres liv ... At lære Job rigtig godt at kende er at lære at bevare troen gennem den største modgang. At kende godt til Josefs styrke i det fordums luksuriøse Ægypten, da han blev fristet af en vellystig kvinde, og at se denne rene, unge mand modstå alle mørkets kræfter samlet i denne ene forførende person, burde helt sikkert styrke den fortrolige læser mod en sådan synd. At se Paulus' tålmodighed og styrke, da han gav sit liv hen til sin tjenestegerning, er at give mod til dem, som føler de har lidt overlast og er blevet prøvet. Han blev slået mange gange, jævnligt fængslet for sin sag, stenet næsten til døde, led skibbrud tre gange, blev røvet, druknede næsten og var offer for falske og illoyale brødre. På trods af at Paulus sultede, var i livsfare, frøs og manglede klæder, var han trofast i sin tjeneste. Han vaklede aldrig en eneste gang efter at have fået et vidnesbyrd som følge af sin overnaturlige oplevelse. At se Peters vækst, med evangeliet som katalysator, hvordan han gik fra at være en beskeden fisker – ukultiveret, ulærd og uvidende, som man anså ham – til at blomstre op til en stor organisator, profet, leder, teolog og lærer ...

Vore børn kan lære lektier for livet af Nefis standhaftighed og personlige styrke, af de tre nefitters guddommelige egenskaber, af Abrahams tro, Moses' magt, Ananias' bedrag og falskhed, af ammonitternes mod til at gå i døden, fordi de ikke ville forsvare sig, de lamanitiske mødres uangribelige tro, som de gav videre

»Jeg er overbevist om, at vi hver især, på et eller andet tidspunkt i vores liv, er nødt til at opdage skrifterne for os selv – og ikke kun én gang, men igen og igen.«

til deres sønner så magtfuldt, at det reddede Helamans unge mænd. Ikke en eneste af dem døde i den krig.

Igennem alle skrifterne er hver eneste svaghed og styrke hos mennesket blevet skildret, og belønningen eller straffen nedskrevet. Man ville sandelig være blind, hvis man ikke kunne lære at leve livet ordentligt ved at læse sådanne ting. Herren sagde: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig« (Joh 5:39). Og det var den samme Herre og mester, i hvis liv vi finder hver eneste egenskab for godhed: guddommelighed, styrke, ledelse og fuldkommenhed. Og hvordan kan læsere studere denne storslåede historie uden at indfange noget af den i deres liv?⁷

Her [i standardværkerne] tjener profeternes, ledernes og Herrens egen biografi som eksempler for os og giver vejledning, så menneskene ved at følge disse eksempler kan blive fuldkomne, lykkelige, fyldt af glæde og have evigheden som deres mål og forventning.⁸

**Åndelig kundskab kan opnås af enhver,
som studerer og søger i skrifterne**

Der er stadig mange sidste dages hellige, som ikke læser og mediterer regelmæssigt over skriftens ord, og som kun har ringe kendskab til Herrens instruktioner til menneskenes børn. Mange er blevet døbt og har fået et vidnesbyrd og »er kommet ind på denne snævre og trange sti«, uden at tage de yderligere nødvendige skridt – at » [trænge] jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden« (2 Ne 31:19, fremhævelse tilføjet).

Kun de trofaste vil modtage den belønning, som Herren lovede – nemlig evigt liv. For man kan ikke modtage evigt liv uden at blive en »ordets gører« (se Jak 1:22) og uden at være tapper i lydighed mod Herrens bud. Og man kan ikke blive en »ordets gører« uden først at blive en »hører«. Og at blive en »hører« er ikke blot dovent at stå og vente på information i tilfældige brudstykker. Det betyder at søge, studere, bede og forstå. Derfor sagde Herren: »Og den, som ikke modtager min røst, er ikke bekendt med min røst og er ikke af mig« (L&P 84:52).⁹

Årene har lært mig, at hvis vi med energi vil forfølge dette værdige, personlige mål [at studere skrifterne] på en beslutsom og samvittighedsfuld måde, vil vi bestemt finde svar på vore problemer og fred i hjertet. Vi vil opleve, at Helligånden udvider vores forståelse, så vi finder ny indsigt i og bliver vidner til en ny sammenhæng i skrifterne; og Herrens doktriner vil få større betydning for os, end vi nogen sinde havde troet det muligt. Som følge deraf vil vi få større visdom, med hvilken vi kan lede os selv og vores familie.¹⁰

Jeg beder alle om for alvor at begynde at studere skrifterne nu, hvis I ikke allerede er i gang med det.¹¹

Når vi fordyber os i skriften, vil vi komme til at kende og elske vor himmelske Fader og Jesus Kristus

Jeg har opdaget, at når jeg bliver ligegyldig i mit forhold til guddommen, og når det er som om, at intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommelig røst taler, at så er jeg langt, langt borte. Hvis jeg fordyber mig i skriften, mindskes afstanden og åndeligheden kommer tilbage. Jeg opdager, at jeg får større kærlighed til dem, som jeg bør elske af hele mit hjerte, sind og styrke, og når jeg elsker dem højere, er det lettere for mig at følge deres råd.¹²

Jeg har opdaget, at alt, hvad jeg behøver at gøre for at øge min kærlighed til min Skaber og til evangeliet, til Kirken og mine brødre, er at læse i skriften. Jeg har brugt mange timer med skriften ... Jeg kan ikke se, hvordan nogen kan læse i skriften og ikke udvikle et vidnesbyrd om deres guddommelighed og om guddommeligheden af Herrens værk, han, som er talsmanden i skriften.¹³

Få af jordens milliarder indbyggere kan vandre med Gud, som Adam, Abraham og Moses gjorde, og dog er skrifterne tilgængelige for næsten enhver sjæl i den verden, vi lever i, og gennem dem kan menneskene blive nøje bekendt med deres himmelske Fader, hans Søn, Jesus Kristus og med det evige livs betingelser, muligheder og forventninger.¹⁴

Uanset omfanget af verdslige studier kan man ikke gennemskue Gud, men han har åbenbaret sig for sine tjenere, profeterne, og de har belært os om hans natur. Vi kan få en bekræftelse af sandheden gennem vores egen faste og bøn. I de teologiske storme omkring os vil vi roligt befinde os i stormens centrum med en enkel, sikker kundskab om Faderen og Sønnen ud fra fordums og moderne skrifter, bekræftet af Ånden. Fra denne kundskab har vi håb om evigt liv.¹⁵

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Tænk over beretningerne på side 62-64. Hvordan påvirker disse beretninger dig? Spørg dig selv om, hvordan det går med

din læsning, forståelse og anvendelse af skrifterne. Overvej dine personlige mål for skriftstudium.

- Når du igen læser det første afsnit efter overskriften på side 64, så forestil dig et liv uden skriften. Hvordan ville dit liv være anderledes? Hvad er nogle af konsekvenserne ved at tage skriften »alt for meget som en selvfølge«?
- Hvorfor er det utilstrækkeligt blot at have nogle få yndlings-skriftsteder »oplagret i tankerne«? (s. 65). Hvad tror I, det betyder at opdage skrifterne for sig selv og »ikke kun én gang, men igen og igen«?
- Præsident Kimball opmuntrede os til at anvende historien om kong Josija på os selv (s. 65-67; se også 2 Kong 22-23). Hvilke ligheder og forskelle kan du se mellem dit liv og kong Josijas og hans folks liv?
- Tænk på nogle af de »lektier for livet« du har lært ved skriftstudium. (Se eksemplerne på s. 67-69).
- Læs igen det fjerde afsnit på side 69. Hvilke skriftsteder har hjulpet dig med at finde svar på dine problemer og fred i dit hjerte?
- Læs det første og andet afsnit på side 70. Hvordan har skriftstudium påvirket dit forhold til Gud? Dit forhold til familie-medlemmer? Din tjeneste i kirkekaldelser?

Skriftstedshenvisninger: Am 8:11-12; 1 Ne 19:23; Al 37:8; L&P 1:37; 18:33-36

Noter

1. »Read the Scriptures«, *Friend*, dec. 1985, indersiden af forsiden; se også »What I Read as a Boy«, *Children's Friend*, nov. 1943, s. 508.
2. *Children's Friend*, nov. 1943, s. 508.
3. »The Power of the Book of Mormon in My Life«, *Ensign*, okt. 1984, s. 9.
4. »Hvilken sjælden skat – skrifterne!« *Stjernen*, dec. 1985, s. 1.
5. *Stjernen*, dec. 1985, s. 1.
6. »The Power of Books« (skrevet sammen med Camilla E. Kimball), *Relief Society Magazine*, okt. 1963, s. 729.
7. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 131, 132-133.
8. *Relief Society Magazine*, okt. 1963, s. 729.
9. *Stjernen*, dec. 1985, s. 1.
10. »Altid en omvendelseskirke«, *Den danske Stjerne*, juni 1976, s. 1
11. *Stjernen*, dec. 1985, s. 1.
12. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 135.
13. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 135.
14. *Relief Society Magazine*, okt. 1963, s. 730.
15. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 67.

Personligt vidnesbyrd

En sikker viden om evangeliets sandhed er en åben dør til store belønninger og usigelige glæder.

Fra Spencer W. Kimballs liv

I 1947 modtog ældste Spencer W. Kimball et brev fra sin søn Andrew, som var på en fuldtidsmission. Andrew skrev: »Jeg fortalte en fyr ... at jeg vidste, at det, jeg fortalte ham, var sandt og sagde, at Helligånden havde vidnet for mig om det ... Da jeg tænkte på det senere, var jeg lidt bekymret over, om jeg skulle gøre sådan noget.« På grund af sin bekymring sagde han: »Når jeg har båret mit vidnesbyrd, har jeg været omhyggelig med kun at sige ›jeg føler, jeg tror, osv.‹«

Ældste Kimball svarede sin søn: »Jeg tror, jeg ved, nøjagtig hvordan du følte det«, sagde han, »for jeg oplevede det samme på min mission. Jeg ønskede at være meget ærlig over for mig selv, over for programmet og over for Herren. I et stykke tid vejede jeg mine ord omhyggeligt for at prøve at opbygge andre uden egentlig at forpligte mig til en bekræftende, utvetydig udtalelse om, at jeg *vidste*. Jeg var også lidt tøvende omkring det, for når jeg var i harmoni med Herren og gjorde min pligt, følte jeg Ånden. Jeg ønskede *virkelig* at sige det, som jeg virkelig følte, jeg vidste, men jeg var forbeholden. Når jeg skulle til at komme med en overbevisende erklæring, skræmte det mig, men alligevel ønskede jeg at bære mit vidnesbyrd, når jeg var i fuldstændig harmoni med Ånden og åndeligt inspireret. Jeg mente, jeg var ærlig, meget ærlig, men overbeviste så mig selv om, at jeg narrede mig selv ...

Den dag du vidnede for din undersøger om, at du VIDSTE, det var sandt, prøvede Herren utvivlsomt ihærdigt at åbenbare denne sandhed for dig gennem Helligåndens kraft. Mens du havde

Som svar på Peters vidnesbyrd sagde Frelseren: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene« (Matt 16:17).

Ånden hos dig, og du var i harmoni med den og forsvarede det hellige program, følte du det stærkt, men da du var »uden for Åndens indflydelse« og begyndte at argumentere med dig selv, kontrollere dig selv og spørge dig selv, ønskede du at bakke ud ...

I mit sind tvivler jeg ikke det mindste på, at du har et vidnesbyrd. Jeg er sikker på, at du (ligesom jeg) indeholder utallige af vidnesbyrdets guldtråde i hele dit væsen, som kun venter på, at Mestervæverens hånd samler dem og væver dem til en udsøgt og fuldkomment designet gobelin. Og nu, min søn, følg mit råd og **UDSLUK IKKE ÅNDEN**, men når som helst Ånden hvisker noget, så følg dens hellige tilskyndelser. Hold dig i harmoni med Ånden og lyt til dens tilskyndelser, og når du har en stærk følelse, så udtryk dine følelser frimodigt. Herren vil styrke dit vidnesbyrd og røre hjerter. Jeg håber, du er klar over, at det ikke er ment kritisk, men kun som et forsøg på at hjælpe ...

Jeg kan ikke afslutte mit brev til dig uden at bære mit vidnesbyrd. Jeg ved, at det er sandt – at Jesus er Skaberen og Forløseren, at evangeliet, som det bliver forkyndt af os og vore 3.000 missionærer er blevet gengivet og åbenbaret gennem den sande profet, Joseph Smith, som er af Gud, og jeg har viet resten af mit liv til at »forkynde om riget«. Jeg har båret mit vidnesbyrd frimodigt ... og jeg bekræfter det igen og igen. Jeg er sikker på, at dit vidnesbyrd er det samme, måske bortset fra at dine guldtråde endnu behøver at blive vævet til en fuldendt gobelin, som hurtig vil blive færdig i din missionærtjeneste, efterhånden som du løser dit hjerte og lader det styre dit sind.

Må Gud hjælpe dig med at væve dine guldtråde af erfaring og inspiration til et smukt mønster, og må du med altid øget kraft fortsætte ... med at efterleve og undervise i de evige sandheder.«¹

Præsident Kimballs lærdomme

Enhver af os kan modtage et vidnesbyrd – en åbenbaring fra vor himmelske Fader gennem Helligånden

Peter blev spurgt af Frelseren: »Men I, hvem siger I, at jeg er?« Og Peter, som talte på sine brødres, de andre apostles, vegne, sagde: »Du er Kristus, den levende Guds søn.« Frelserens næste bemærkning er yderst betydningsfuld. Han sagde: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene« (Matt 16:13-17).

Hvem åbenbarede denne opsigtsvækkende sandhed for ham? Vor Fader i himlen. Hvordan gjorde han det? Gennem åbenbaring. Denne grundlæggende viden om, at Jesus var Kristus, Forløseren og Frelseren, kom ikke fra noget menneske, fra nogen bog eller fra noget universitet. Peter modtog det direkte fra vor himmelske Fader gennem Helligåndens vejledning ...

... Hver eneste sjæl i denne verden kan få en åbenbaring, den samme som Peter fik. Denne åbenbaring vil være et vidnesbyrd, en kundskab om at Kristus lever, at Jesus Kristus er denne verdens Forløser. Enhver sjæl kan få denne forsikring, og når han får dette vidnesbyrd, vil det komme fra Gud og ikke af studium

alene. Studium er naturligvis vigtigt, men det må forenes med megen bøn og stræben, og da vil denne åbenbaring komme.

Når I hver især ved, at Jesus ikke kun var en stor filosof, men at han sandelig var Guds Søn, at han kom til denne verden på den måde, som vi påstår, han gjorde, og at han forlod denne verden med det formål, som vi påstår, han gjorde – når I ved det helt sikkert og ved, at Joseph Smith var en Guds profet, og at dette er den guddommelige kirke grundlagt af Jesus Kristus, så har I fået en åbenbaring.²

Der er mennesker, som er stolte over deres skarpsindige hjerne og som tror, at de kan kulegrave mysterier, men de vil aldrig kunne definere, forklare eller forstå det åndelige via deres logik eller ved at udtænke det med deres forstand. Det åndelige kan kun forstås ved Ånden. Det er nødt til at komme gennem hjertet, og det er der, vidnesbyrdet slår sig ned.³

En sikker viden om det åndelige er en åben dør til store belønninger og usigelige glæder. At ignorere vidnesbyrdet er som at famle rundt i huler med uigennemtrængeligt mørke eller at krybe af sted i tåge over farlige motorveje. Man må have medlidenhed med det menneske, som stadig går rundt i mørke ved højllys dag, som snubler over forhindringer, som kan fjernes og som dvæler i det svage, flakkende stearinlys' skær af usikkerhed og skepsis, når han ikke behøver det. Den åndelige kundskab om sandhed er som det elektriske lys, der oplyser hulen, som vinden og solen, der spreder tågen og som maskiner, der fjerner kampesten fra vejen.⁴

Et vidnesbyrd opnås og vedligeholdes ved intens stræben

Et vidnesbyrd er en personlig åbenbaring – en af de vigtige gaver – og kan nydes af enhver sjæl, som vil betale prisen.⁵

Her er et godt spørgsmål, som er blevet stillet af millioner af mennesker, siden Joseph Smith formulerede det: Hvordan kan jeg vide, hvilken af alle organisationerne, hvis nogen, der er autentisk, guddommelig og anerkendt af Herren?

Han har givet os nøglen. Du kan *vide* det. Du behøver ikke at være i tvivl ... Den nødvendige fremgangsmåde er: studér, tænk,

bed og gør. Åbenbaring er nøglen. Gud vil tilkendegive det for dig, når først du har overgivet dig og er ydmyg og modtagelig. Når du har lagt al stolthed over din egen visdom til side og over for Gud har erkendt din forvirring, har undertvunget dit ego og har overgivet dig til Helligåndens belæringer, så er du klar til at begynde at lære.⁶

Vi kan være fuldstændig sikre på virkeligheden af en personlig Gud; på fortsættelsen af Kristi virksomme liv, adskilt fra, men lig sin Fader; på guddommeligheden af genoprettelsen gennem Joseph Smith og andre profeter af organisationen og lærdommene i Guds kirke på jorden; og magten i præstedømmets guddommelige myndighed givet til menneskene gennem åbenbaring fra Gud. Enhver ansvarlig person kan komme til at kende disse sandheder så sikkert som kundskaben om, at solen skinner. At fejle i at opnå denne kundskab er det samme som at indrømme, at man ikke har betalt prisen. Som med akademiske eksaminer opnås den ved intens stræben. Den sjæl, som er rensset gennem omvendelse og ordinancerne, modtager den, hvis han ønsker den og rækker ud efter den, undersøger samvittighedsfuldt samt studerer og beder i tro.⁷

Forløseren erklærede:

»Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig.

Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:16-17).

Hvad vil det sige at *erkende* læren? Det er en urokkelig overbevisning. Herren har tilbudt en stor belønning, men har forudsat, at den kun kan opnås ved at imødekomme visse betingelser. I dette tilfælde er den lovede velsignelse en *kundskab om det guddommelige i læren*. Og i dette tilfælde er loven eller betingelsen, at man må »gøre hans vilje« ...

... Den blotte passive accept af læren vil ikke medføre et vidnesbyrd; intet tilfældigt, halvt samtykke i lærdommene vil medføre denne overbevisning, men det vil en total anstrengelse for at efterleve budene.

Vi ser ofte dette i Kirkens medlemmers livsførelse. I en stav jeg besøgte, sagde et medlem til mig: »Jeg undgår ihærdigt alle

For dem, som søger et vidnesbyrd, »er den nødvendige fremgangsmåde: studér, tænk, bed og gør.«

vidnesbyrdmøder. Jeg kan ikke tage de sentimentale og følelsesladede udtalelser, som nogle mennesker kommer med. Jeg kan ikke acceptere disse lærdomme, medmindre jeg intellektuelt og fornuftsmæssigt kan bevise hvert skridt.« Jeg kendte den slags mennesker, fordi jeg har mødt andre som ham. I ingen af tilfældene har de taget skridtet fuldt ud og efterlevet budene: betalt lidt eller ingen tiende, kun af og til deltaget i møderne, kritiseret lærdommene, organisationerne og lederne meget, og vi ved udmærket, hvorfor de ikke har noget vidnesbyrd. Husk, hvad Herren har sagt:

»Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger; men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte (L&P 82:10).

Sådanne mennesker har undladt at »gøre hvad han siger«, så selvfølgelig har de intet løfte ...

... Det er ikke blind loyalitet, men overholdelse og trofast anvendelse af nøgler, som åbner skatkammeret til åndelig kundskab. Herren vil ikke gøre forskel på sine børn, men fryder sig over at vedkende sig os og velsigne os alle, hvis vi vil lade ham gøre det.⁸

Hvad vil I gøre med jeres vidnesbyrd? Vil I holde det skarpt ligesom den kniv, som jeres mor skærer kød med? Vil I lade det blive kedeligt og rustent? ... Det er lidt som en rose. Hold bare regnen væk; hold bare op med at vande den i et kort stykke tid, og hvad sker der med jeres rose? Den dør. Jeres vidnesbyrd dør. Jeres kærlighed dør. Alt skal have næring. I giver jeres legeme næring tre gange om dagen. Herren siger, at for at vedligeholde jeres vidnesbyrd, at holde jeres ånd i live, skal det næres hver dag ... Det er grunden til, at han siger, vi skal bede aften og morgen. Det er grunden til, at han siger, vi skal bede konstant, så I kan holde den forbindelse åben.⁹

Vi har brug for at deltage i vidnesbyrdmøderne

Vidnesbyrdmøderne er nogle af de bedste møder i [Kirken] på hele måneden, hvis I har ånden hos jer. Hvis I keder jer ved et vidnesbyrdmøde, er der noget i vejen med *jer*, og ikke de andre. I kan gå op og bære jeres vidnesbyrd, og I vil synes, det er månedens bedste møde, men hvis I sidder der og tæller de grammatiske fejl og griner af en mand, som ikke er så velformuleret, så vil I kede jer ... Glem ikke det! I må *kæmpe* for et vidnesbyrd. I skal *blive ved* med at kæmpe!

Herren siger i afsnit 60 i Lære og Pagter: »... i nogle har jeg ikke behag, for de vil ikke åbne munden« (L&P 60:2). Hvad mener han? Han siger, at hvis de ikke bruger det, vil de miste det, som han har givet dem. De mister Ånden. De mister deres vidnesbyrd. Og dette uvurderlige, som I har, kan glide helt ud af jeres liv.

Hver måned mødes Det Første Præsidentskab og De Tolv med alle generalautoriteterne i templet. De bærer vidnesbyrd og de fortæller hinanden, hvor meget de elsker hinanden og alle jer. Hvorfor har generalautoriteterne brug for et vidnesbyrdmøde? Af den samme årsag, som I har brug for et vidnesbyrdmøde. Tror I, at I kan gå i tre, seks, ni eller tolv måneder uden at bære jeres vidnesbyrd og stadig bevare dets fulde værdi? ...

I ved, at dette vidnesbyrd er noget storslået, noget yderst vigtigt. En hvilken som helst præst kan citere skriften og bringe en

samtale på bane. Men det er ikke en hvilken som helst præst, der kan bære sit vidnesbyrd. Sid ikke dér til jeres fastemøde og snyd jer selv ved at sige: »Jeg tror ikke, at jeg vil bære mit vidnesbyrd i dag. Jeg tror ikke, det ville være rimeligt over for disse andre medlemmer, fordi jeg har haft så mange chancer.« Bær jeres vidnesbyrd. Og et minut er nok til at bære det.

I har et vidnesbyrd! Det har selvfølgelig brug for at blive opbygget, opløftet og forstørret, og det er det, I gør. Hver gang I bærer jeres vidnesbyrd, bliver det styrket.¹⁰

**Vidnesbyrd bliver udtrykt i ord,
som er enkle, men kraftfulde**

»Jeg ved, det er sandt.« Selvom disse få ord er blevet sagt en milliard gange af millioner af mennesker, gør det dem ikke forslidte. De vil aldrig blive udslidte. Jeg har ondt af mennesker, som prøver at iklæde det andre ord, for der findes ingen ord som »jeg ved«. Der er ingen ord, som udtrykker de dybe følelser, der kan komme fra et menneskes hjerte, som »jeg ved«.¹¹

Nogle af vore gode mennesker bliver så rædselsslagne for det trivielle, at de prøver at styre uden om, og væk fra deres vidnesbyrd, ved at bevæge sig ud i yderkanten. I må aldrig bekymre jer om det trivielle i vidnesbyrdet. Når Kirkens præsident bærer sit vidnesbyrd, siger han: »Jeg ved, at Joseph Smith blev kaldet af Gud som en guddommelig repræsentant. Jeg ved, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn.« Ser I, det samme som hver enkelt af jer siger. Det er et vidnesbyrd. Det bliver aldrig forældet, aldrig forældet! Fortæl jævnlige Herren, hvor meget I elsker ham.

Et vidnesbyrd er ikke en formaning, et vidnesbyrd er ikke en prædiken (ingen af jer er der for at formane resten), det er ikke en rejsebeskrivelse. I er der for at bære jeres eget vidnesbyrd. Det er forbløffende, hvad man kan sige på 60 sekunder i forbindelse med et vidnesbyrd, eller 120 eller 240 eller hvor meget tid man nu får tildelt, hvis man begrænser sig til et vidnesbyrd. Vi vil gerne vide, hvad I føler. Elsker I virkelig værket? Er I lykkelige i jeres arbejde? Elsker I Herren? Er I glade for, at I er medlem af Kirken?¹²

I skal bare fortælle, hvad I føler inde i jer selv. Det er et vidnesbyrd. Det øjeblik, hvor I begynder at prædike for andre, er jeres vidnesbyrd slut. I skal bare fortælle, hvad I føler, hvad jeres sind, hjerte og hver eneste fiber i jeres krop fortæller jer.¹³

Eftersom jeg er helt klar over, at jeg inden længe i henhold til naturens gang må stå for min Herre og aflægge regnskab for mine ord, vil jeg nu tilføje mit personlige og højtidelige vidnesbyrd om, at Gud, den evige Fader, og den opstandne Herre, Jesus Kristus, viste sig for drengen Joseph Smith. Jeg bevidner, at Mormons Bog er en oversættelse af en fordums optegnelse af nationer, som engang levede på den vestlige halvkugle, hvor de havde fremgang og blev mægtige, når de holdt Guds bud, men som blev udryddet i stort tal gennem forfærdelige borgerkrige, når de glemte Gud. Denne bog vidner om Herren Jesu Kristi levende virkelighed, han som er menneskehedens Frelser og Forløser.

Jeg vidner om, at det hellige præstedømme, både det aronske og det melkisedeske, med myndighed til at handle i Guds navn, blev gengivet til jorden af Johannes Døber samt Peter, Jakob og Johannes, at andre nøgler og myndighed blev gengivet efterfølgende, og at magten og myndigheden i disse forskellige guddommelige gaver er hos os i dag. Om alt dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd til alle inden for min stemmes rækkevidde. Jeg lover i Herrens navn, at alle, som vil give agt på vores budskab og acceptere og efterleve evangeliet, vil vokse i tro og forståelse. De vil opleve et øget mål af fred i deres tilværelse og i deres hjem og vil ved Helligåndens magt udtale lignende ord om vidnesbyrd og sandhed.¹⁴

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs igen det brev, som ældste Spencer W. Kimball skrev til sin søn Andrew (s. 72-74), og læg mærke til sammenligningen af et vidnesbyrd med en gobelin. Hvilke oplevelser og følelser udgør dit personlige »vidnesbyrds guldtråde«? Overvej hvad Herren har gjort for at hjælpe dig med at væve dine vidnesbyrd som tråde til en gobelin.

- Hvordan tror du, det hjalp Andrew Kimball at modtage brevet fra sin far? Hvilke muligheder har forældre for at dele deres vidnesbyrd med deres børn? Hvordan kan vi hjælpe unge mennesker med at få og genkende de åndelige tilskyndelser, der fører til et vidnesbyrd?
- Læs igen hurtigt side 74-79 og se efter ord og sætninger, som præsident Kimball brugte til at beskrive vore anstrengelser for at opnå og styrke vore vidnesbyrd. Hvis en person føler, at hans eller hendes vidnesbyrd vakler, hvad kan denne person så gøre?
- Studér præsident Kimballs råd om faste- og vidnesbyrdmøder (s. 78-79). Hvorfor tror du, vi har disse møder? Hvorfor vokser vore vidnesbyrd sig stærkere, når vi deler dem? Hvad kan vi gøre for at sikre os, at vidnesbyrdmødet vil være et af de bedste møder i løbet af måneden for os?
- Læs igen præsident Kimballs råd om, hvordan vi bør bære vores vidnesbyrd (s. 79-80). Hvorfor indeholder ordene »jeg ved« så stor en kraft?

Skriftstedshenvisninger: 1 Kor 12:3; 1 Pet 3:15; Alma 5:45-46; Moro 10:4-7; L&P 42:61; 62:3.

Noter

1. Brev fra Spencer W. Kimball til Andrew E. Kimball, 1947, fra Andrew E. Kimballs personlige breve.
2. »President Kimball Speaks Out on Testimony«, *New Era*, aug. 1981, s. 4.
3. I H. Stephen Stoker og Joseph C. Muren, komp., *Testimony*, 1980, s. 167-168.
4. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 14.
5. »The Significance of Miracles in the Church Today«, *Instructor*, dec. 1959, s. 396.
6. »Absolut Sandhed«, *Den danske Stjerne*, juli 1979, s. 1.
7. *Faith Precedes the Miracle*, s. 13-14.
8. *New Era*, aug. 1981, s. 4, 6, 7.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 141-142.
10. *New Era*, aug. 1981, s. 6.
11. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 141.
12. *New Era*, aug. 1981, s. 6.
13. I Stoker and Muren, *Testimony*, s. 139.
14. *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 94.

Uselvisk tjeneste

*Når vi glemmer os selv ved at tjene andre,
vil vi finde større åndelighed og lykke.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

Præsident Spencer W. Kimball tilskyndede sidste dages hellige til at involvere sig i »enkle tjenestegerninger«, som vil velsigne andres liv såvel som deres eget.¹ Han fandt ofte selv lejlighed til at yde en sådan tjeneste, som den følgende beretning viser:

»En ung mor var med sin toårige datter på en længerevarende rejse strandet på grund af dårligt vejr i Chicago lufthavn uden mad eller rent tøj til sit barn og uden penge. Hun var ... gravid og i fare for at abortere, så hun havde af lægen fået instruktioner om ikke at bære sit barn, medmindre det var meget vigtigt. Time efter time stod hun i den ene kø efter den anden i forsøget på at komme med et fly til Michigan. Terminalen var støjende, fuld af trætte, frustrerede og vrantne passagerer, og hun hørte kritiske bemærkninger om sit grædende barn, og om hvordan hun med foden lod sit barn glide henover gulvet, efterhånden som køen rykkede frem. Ingen tilbød at hjælpe hende med det gennemblødte, sultne og udmattede barn.

Senere fortalte kvinden, at så »kom en eller anden mod os og sagde med et venligt smil: »Er der noget jeg kan gøre for at hjælpe dig?« Med et taknemligt suk tog jeg imod hans tilbud. Han løftede min hulkende lille datter op fra det kolde gulv og holdt hende kærligt ind til sig, mens han klappede hende blidt på ryggen. Han spurgte, om hun kunne tygge et stykke tyggegummi. Da hun var faldet til ro, tog han hende med på armen og sagde noget venligt til de andre i køen foran mig om, hvordan jeg havde brug for deres hjælp. De lod til at være enige, og han gik op til billetskranken [forrest i køen] og sørgede for, at personen

*Præsident Kimballs enkle, venlige handling
i Chicagos lufthavn havde langtrækkende følger.*

ved skranken fik mig anbragt på et fly, der snart afgik. Han gik med os hen til en bæk, hvor vi snakkede lidt, indtil han var sikker på, at jeg havde det fint. Så gik han sin vej. Omkring en uge senere så jeg et billede af apostlen Spencer W. Kimball og genkendte ham som den fremmede i lufthavnen.«²

Adskillige år senere modtog præsident Kimball et brev, hvori der bl.a. stod:

»Kære præsident Kimball.

Jeg studerer på Brigham Young University. Jeg er netop vendt hjem fra min mission i München i Vesttyskland. Jeg havde en god mission og lærte meget ...

I sidste uge var jeg til et præstedømmemøde, hvor der blev fortalt en beretning om en god gerning, som du ydede for ca. 21 år siden i Chicagos lufthavn. Der blev fortalt, hvordan du mødte en ung, gravid mor med et ... ulykkeligt ... skrigende barn, som ventede i en lang kø for at få en billet. Hun var i fare for at tabe barnet, og derfor kunne hun ikke løfte sin datter og trøste hende. Hun havde tidligere aborteret fire gange, hvilket understregede lægens ordre om ikke at bøje sig eller løfte noget.

Du trøstede det grædende barn og forklarede dilemmaet for de andre passagerer i køen. Denne kærlige handling beroligede min mor og dæmpede hendes bekymringer. Jeg blev født få måneder senere i Flint i Michigan.

Jeg vil bare gerne *takke* dig for din kærlighed. *Tak* for dit eksempel!«³

Præsident Kimballs lærdomme

Vi bør følge Frelserens eksempel på uselvsk tjeneste

[Frelseren] gav sig selv for sine tilhængere ... Han var altid bevidst om at gøre det rette og om at imødekomme det virkelige og sande behov hos dem, han tjente.⁴

Han satte sig selv og sine egne behov i anden række og tjente andre mennesker utrætteligt, kærligt og effektivt ud over sin pligt. Mange af verdens problemer i vore dage kommer af selviskhed og selvoptagethed, som bevirker, at alt for mange stiller barske krav til livet og til andre for at få tilfredstillet deres egne krav.⁵

Jo mere vi forstår, hvad der virkelig skete for Jesus af Nazaret i Getsamene have og på Golgata, jo bedre vil vi være i stand til at forstå betydningen af offer og uselvskhed i vores liv.⁶

Hvis vi følger i [Frelserens] fodspor, kan vi leve i tro frem for i frygt. Hvis vi kan dele hans syn på mennesker, kan vi elske dem, tjene dem og række ud til dem – frem for at føle os bange eller truede af andre.⁷

Gud opfylder ofte andres behov gennem vore små tjenestegerninger

Vi må hjælpe dem, som vi prøver at tjene, til at forstå og erkende, at Gud ikke kun elsker dem, men at han er fuldstændig opmærksom på dem og på deres behov ...

Gud lægger virkelig mærke til os, og han våger over os. Men almindeligvis er det gennem et andet menneske, han opfylder vore behov. Det er derfor livsvigtigt, at vi tjener hinanden i riget. Medlemmer af Kirken har brug for hinandens styrke, støtte og lederskab i et samfund af troende som en enklave af disciple. I Lære og Pagter kan vi læse om, hvor vigtigt det er at »bistå de svage, opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ« (L&P 81:5). Meget ofte består vore tjenestegerninger af ganske enkle opmuntringer eller af at give hverdagsagtig hjælp med hverdagsagtige opgaver, men hvilke vidunderlige konsekvenser kan der ikke komme af hverdagsagtige handlinger og af små, men bevidste gerninger! ...

Hvis vi retter fokus mod enkle principper og enkle tjenestegerninger, vil vi se, at organisatoriske retningslinjer snart vil miste noget af deres betydning. Førhen har Kirkens organisatoriske retningslinjer alt for ofte skabt mure, som afholdt os fra at række ud til den enkelte så meget, som vi burde. Vi vil også se, at når vi bekymrer os mindre om at opnå organisatorisk eller personlig anerkendelse, bekymrer vi os mere om at tjene den, som vi er blevet bedt om at række ud til. Vi vil også se os selv blive mindre bekymrede for vores organisatoriske identitet og mere bekymrede for vores sande og endelige identitet som en søn eller datter af vor Fader i himlen og hjælpe andre med at opnå den samme følelse af tilhørsforhold.⁸

Vi bør bruge vore talenter og evner til at tjene andre

Ingen af os bør få så travlt i vore formelle kirkeopgaver, at der ikke bliver tid til stilfærdig kristen tjeneste over for vores næste.⁹

Det er let for os at indrette os efter de gamle, etablerede programmer, at gøre de ting, som forventes af os, at lægge et vist

antal timer ind, at synge så og så mange gange og bede så og så mange gange, men I husker, at Herren sagde, at det er en lad tjener, som venter på at få befaling i alt (se L&P 58:26).¹⁰

»Sandelig siger jeg: Menneskene bør være ivrigt engageret i en god sag og gøre meget af egen fri vilje og udvirke megen retfærdighed« (L&P 58:27).

Alle mennesker er blevet givet særlige evner og bør inden for visse grænser udvikle disse evner, gøre plads til deres egne ideer og ikke blive nikkedukker. De bør udvikle deres egne talenter, evner og egenskaber til deres yderste og bruge dem til at opbygge riget.¹¹

Det kirkemedlem, som har den indstilling at lade det være op til andre, vil få meget at skulle svare for. Der er mange, der siger: »Min hustru gør arbejdet i kirken!« Andre siger: »Jeg er simpelt hen ikke den religiøse slags«, som om det ikke kræver anstrengelser for de fleste mennesker at tjene og gøre deres pligt. Men Gud har skænket os talenter og tid, skjulte evner og muligheder for at kunne udnytte og udvikle dem i hans tjeneste. Derfor forventer han meget af os, sine privilegerede børn.¹²

I beretningen om det ufrugtbare figentræ (se Matt 21:19) blev det uproduktive træ forbandet pga. sin ufrugtbarhed. Hvilket tab for den enkelte og for menneskeheden, hvis vintræet ikke gror, træet ikke bærer frugt og sjælen ikke udvikles gennem tjeneste! Man skal leve, ikke kun eksistere; man skal gøre, ikke bare være; man skal vokse, ikke blot vegetere. Vi skal bruge vore talenter til glæde for vore medmennesker frem for at begrave dem i et selvcentreret livs grav.¹³

Nogle iagttagere undrer sig måske over, hvorfor vi bekymrer os om sådanne enkle ting som at tjene andre i en verden omgivet af så dramatiske problemer. Og alligevel er en af fordelene ved Jesu Kristi evangelium, at vi ser menneskene på denne planet, inklusive os selv, i perspektiv, så vi kan se det, som virkelig betyder noget og undgå at blive fanget i en mangfoldighed af mindre sager, som kappes om menneskehedens opmærksomhed ...

Må jeg råde jer til, at når I vælger de sager, hvortil I vil give jeres tid, talenter og rigdomme i andres tjeneste, at I er omhyggelige med at vælge gode sager. Der er så mange af disse sager, som I kan gå fuldt og helt ind for, og som vil give jer og dem, I tjener, meget

glæde og lykke. Der er andre sager, som fra tid til anden kan synes mere moderne, og som verden måske klapper af, men disse er som regel mere selviske i deres natur. Disse sidstnævnte sager har det med at komme af det, som skrifterne kalder »menneskebud« (Matt 15:9) frem for af Guds bud. Sådanne sager har nogle dyder og nogen nytte, men de er ikke nær så vigtige som de sager, der kommer af at holde Guds bud.¹⁴

De unge vil blomstre ved muligheden for at yde meningsfyldt tjeneste

Vi burde ikke være bange for at bede vore unge yde en tjeneste for deres medmennesker eller at ofre noget for riget. Vore unge har fornemmelse for indre idealisme, og vi behøver ikke at være bange for at appellere til denne idealisme, når vi kalder dem til at tjene.¹⁵

Når vi læser om lovovertrædelser og forbrydelser ... og bemærker, at mange bliver begået af drenge og piger, spørger vi os selv: »Hvad er årsagen, og hvad skal behandlingen være?« I en fyldestgørende undersøgelse fandt man ud af, at størstedelen af de unge ønsker ansvar og vil blomstre ved det.

»Hvad kan vi gøre?« spørger [de unge] ...

Købe ind, arbejde på et hospital, hjælpe naboerne ... vaske op, støvsuge, rede senge, lave mad og lære at sy.

Læse gode bøger, reparere møbler, lave noget der er brug for i hjemmet, gøre rent, stryge tøj, rive blade og rydde sne.¹⁶

Vi er bekymrede over behovet for at skaffe vedvarende, betydningsfulde muligheder for vore unge mænd til at udvikle deres sjæl gennem tjeneste. Unge mænd bliver sædvanligvis ikke passive i Kirken på grund af, at de får for mange betydningsfulde opgaver at udføre. Ingen ung mand, som virkelig selv har opnået et vidnesbyrd om, at evangeliet virker i menneskers tilværelse, vil forlade sine pligter i riget og efterlade dem ugjorte.¹⁷

Jeg håber, vore unge piger i Kirken tidligt i deres liv vil grundlægge en vane med at yde kristen tjeneste. Når vi hjælper andre mennesker med deres problemer, sætter det vore egne problemer i et nyt perspektiv. Vi opmuntrer vore søstre i Kirken – unge som

»Vi burde ikke være bange for at bede vore unge yde en tjeneste for deres medmennesker eller at ofre noget for riget.«

ældre – til at *virke med iver* (L&P 58:27) i diskrete tjenestegerninger for venner og naboer. Hvert princip i evangeliet vidner i sig selv om, at det er sandt. Således er det med tjenestegerninger: de hjælper ikke blot modtagerne af tjenesten, men opbygger også givveren.¹⁸

At yde uselvvisk tjeneste fører os til et rigt liv

At tjene andre beriger og forsøder dette liv, mens vi forbereder os på at leve i en bedre verden. Det er ved at tjene, at vi lærer, hvordan man tjener. Når vi er engagerede i at tjene vore medmennesker hjælper vore gerninger ikke alene dem, men vi ser på vore egne problemer med friskere øjne. Når vi bekymrer os mere om andre, er der mindre tid til at bekymre os om os selv. I det mirakel, det er at tjene, er der i dets midte Jesu løfte om, at ved at miste os selv, finder vi os selv! (se Matt 10:39).

Ikke kun »finder« vi os selv med hensyn til at anerkende guddommelig ledelse i vores liv, men jo mere vi tjener vore medmennesker på passende måder, jo mere substans bliver der i

vores sjæl. Vi bliver mere bemærkelsesværdige personer, når vi tjener andre. Vi bliver mere selvstændige, når vi tjener andre – det bliver faktisk nemmere at »finde« os selv, fordi der er så meget mere at finde! ...

... Et liv i overflod, som der står i skriften (se Joh 10:10) er den åndelige sum af det, der er resultatet af at gange vores tjeneste for andre med at investere vore talenter i at tjene Gud og mennesker. Jesus sagde, husker I nok, at på de to første bud i loven hviler hele loven og profeterne, og disse to bud indebærer, at vi udvikler vores kærlighed til Gud, til os selv, til vores næste og til alle mennesker (se Matt 22:36-40). Der kan ikke være nogen virkelig overflod i livet, som ikke er forbundet med at holde og udføre disse to store bud.

Medmindre den måde, vi lever på, bringer os nærmere til vor himmelske Fader og til vore medmennesker, vil der være en enorm tomhed i vores liv. Fx er det skræmmende for mig at se, hvordan så manges livsstil nu til dags er årsag til, at de løsriver sig fra deres familier, venner og ligemænd for en hensynsløs jagt efter fornøjelser eller materialisme. Loyalitet mod familien, samfundet og landet bliver så ofte skubbet til side til fordel for andre bestræbelser, man fejlagtigt tror vil føre til lykke, mens det i virkeligheden så ofte er af selviskhed, man jagter tvivlsom fornøjelse, der så hurtigt forsvinder. En af forskellene mellem sand glæde og ren fornøjelse er, at visse fornøjelser kun opnås på bekostning af andres lidelse. Glæde, derimod, udspringer af uselviskhed og tjeneste, og det gavner andre frem for at såre dem.¹⁹

Jeg kender en mand, hvis eneste tanke gennem trekvart århundrede havde drejet sig udelukkende om ham selv ... Han havde forsøgt at leve sit liv for sig selv og at samle alle livets goder til sin egen udvikling og nydelse. Underligt nok, da han prøvede at leve sit liv for sig selv ... var han skrumpet ind, havde mistet sine venner og var blevet skyet af sit eget folk som værende en plage.

Og nu, da livet langsomt er ved at ebbe ud, oplever han, at han står alene, svigtet, bitter, uelsket og ubesunget; og i sin selvmedlidenhed kan han stadig kun tænke på én person, nemlig sig selv. Han har forsøgt at gemme sin tid, sine talenter og sine midler til sig selv. Han har mistet et liv i overflod.

På den anden side kender jeg en mand, der aldrig har tænkt på sig selv. Hans eneste ønske var at beskytte og behage dem omkring sig. Ingen opgave var for stor, intet offer for hans medmennesker var for meget for ham at gøre. Hans midler lindrede fysisk lidelse, og hans venlige arbejde og omtanke bragte glæde og opmuntring og mod. Hvor som helst folk var i nød, var han på pletten, opmuntrede de mismodige, begravede de døde, trøstede de efterladte og viste sig som en ven i nøden. Hans tid, hans midler og hans kræfter blev ødslet på dem, som havde brug for hans hjælp. Da han havde givet gavmildt af sig selv, havde han ved den selv samme handling øget sin mentale, fysiske og moralske anseelse lige til i dag, hvor han er i sine sidste leveår og er en kraft for det gode, et eksempel og en inspiration for mange. Han er vokset og har udviklet sig dertil, at han overalt er hyldet, elsket og værdsat. Han har givet liv og har på ægte vis virkelig opnået et liv i overflod.²⁰

Efterhånden som kontrasterne mellem verdens veje og Guds veje bliver mere udprægede på grund af omstændighederne, vil Kirkens medlemmers tro blive prøvet endnu hårdere. En af de vigtigste ting vi kan gøre er at udtrykke vore vidnesbyrd gennem tjeneste, som igen vil frembringe åndelig vækst, større forpligtelse og større evne til at holde budene ...

Der er stor sikkerhed i åndelighed, og vi kan ikke få åndelighed uden at tjene!²¹

Hvis vi søger sand lykke, må vi bruge vore kræfter på formål, som rækker ud over vores egen nytte. Lad os bønsumt overveje, hvordan vi effektivt og kærligt kan yde tjeneste til vores familie, vores næste og vore søskende i Kirken.²²

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs igen beretningen på side 82-84. Overvej virkningerne af præsident Kimballs enkle, venlige handling. Hvad kan vi lære af den måde, hvorpå han ydede tjeneste?

- Hvordan ville du beskrive den måde, hvorpå Frelseren tjente andre? (Se eksemplerne på s. 84). Hvad kan vi gøre for at følge hans eksempel?
- Læs det andet afsnit på side 85. Hvornår har Gud opfyldt dine behov gennem andre mennesker? Hvad kan vi gøre for at være beredt til at opfylde andres behov?
- Gennemlæs kort side 85-87 og se efter forhindringer, som kan afholde os fra at yde uselvsk tjeneste. Hvordan kan vi overvinde disse hindringer?
- Præsident Kimball belærte om, at de unge har brug for muligheder for at tjene (se s. 87-88). Hvordan kan det være? Hvad kan forældre og kirkeledere gøre for at give de unge betydningsfulde muligheder for at tjene?
- Hvad tror I, at det vil sige at have »et liv i overflod«? (Se eksemplerne på s. 88-90). Hvorfor medfører uselvsk tjeneste et liv i overflod?

Skriftstedshenvisninger: Matt 25:40; Jak 1:27; Mosi 2:17; 4:14-16; L&P 88:123.

Noter

1. Se »Små tjenesteydelser«, *Den danske Stjerne*, dec. 1976, s. 1.
2. Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 334.
3. I Gordon B. Hinckleys, »Det samme skal I gøre mod dem«, *Stjernen*, dec. 1992, s. 3.
4. Regionalrepræsentanternes seminar, 30. mar. 1979, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 3.
5. »Jesus: Den fuldkomne leder«, *Den danske Stjerne*, mar. 1980, s. 14).
6. »Et liv i overflod«, *Den danske Stjerne*, juni 1979, s. 2
7. *Ensign*, juli 1978, 5-6.
8. *Ensign*, Dec. 1974, s. 4, 5, 7; se også *Den danske Stjerne*, dec. 1976, s. 1.
9. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 38.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 257.
11. »How to Evaluate Your Performance«, *Improvement Era*, okt. 1969, s. 16.
12. *Tilgivelsens mirakel*, s. 94.
13. »President Kimball Speaks Out on Service to Others«, *New Era*, mar. 1981, s. 49.
14. *Ensign*, juli 1978, s. 4, 5.
15. »President Kimball Speaks Out on Being a Missionary«, *New Era*, maj 1981, s. 48.
16. In Conference Report, okt. 1963, 38-39; or *Improvement Era*, dec. 1963, 1073.
17. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 38.
18. »Søstrenes privilegier og ansvar«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 161
19. *Ensign*, juli 1978, s. 3.
20. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 250-251.
21. *Den danske Stjerne*, dec. 1976, s. 1.
22. »Seek Learning, Even by Study and Also by Faith«, *Ensign*, sep. 1983, s. 6.

Tilgiv andre af hele jeres hjerte

*Herren befaler os at tilgive andre, så
vi kan blive tilgivet for vore egne synder
og blive velsignet med fred og glæde.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

Da præsident Spencer W. Kimball underviste i at bede om tilgivelse, understregede han også det livsvigtige princip om at tilgive andre. Idet han bønfuldt alle mennesker om at stræbe efter at udvikle en ånd af tilgivelse, fortalte han følgende oplevelse:

»Jeg havde besvær med et lokalt problem i en lille menighed ... hvor to prominente mænd, der begge var ledere, var indviklet i en lang, nådeløs fejde. En eller anden misforståelse havde drevet dem vidt fra hinanden i fjendskab. Som dagene, ugerne og månederne gik, blev kløften mellem dem bredere. De to familier begyndte at tage parti, og til sidst var alle medlemmer i menigheden involveret. Rygter spredtes, uoverensstemmelser blev diskuteret og ondsksfuld sladder bredte sig, indtil det lille samfund var blevet delt af en dyb kløft. Jeg blev sendt dertil for at løse problemet ... Jeg kom til den frustrerede by ved 18-tiden søndag aften og havde øjeblikkelig et møde med stridens hovedpersoner.

Sikken kamp det var! Hvor jeg advarede og tryglede og bad og opfordrede! Intet syntes at gøre indtryk på dem. Begge modstandere var aldeles sikre på, at de havde ret og var berettigede, og det var umuligt at få nogen af dem til at rukke sig en tomme.

Timerne gik – det var nu langt over midnat, og det så helt håbløst ud. Der var stadig en hæslig og ophidset atmosfære. Deres stædige modstand var ikke til at rukke. Så skete det. Formålsløst åbnede jeg min Lære og Pagter på ny, og der var det, lige foran

Præsident Kimball rådede kirkemedlemmer: »Tilgiv og glem, lad ikke gamle sorger ændre jeres sjæl og skade den og ødelægge jeres kærlighed og liv.«

mig. Jeg havde læst det mange gange tidligere, og det havde ikke haft nogen særlig betydning for mig. Men i aften var det lige det svar, jeg havde brug for. Det var en appel og en bønfeldelse og en trussel og syntes at komme lige fra Herren. Jeg læste fra det syvende vers og fremefter, men de to brødre gav sig ikke en tøddel, før jeg kom til det niende vers. Så så jeg dem krympe sig, forbløffede, undrende. Kunne det være rigtigt? Herren sagde til os – til os allesammen: »Derfor siger jeg jer, at I bør tilgive hinanden.«

Dette var en forpligtelse. De havde hørt det før. De havde sagt det, når de havde bedt Fadervor. Men nu: »... for den, som ikke tilgiver sin broder hans overtrædelser, står fordømt over for Herren ...«

I deres hjerter har de måske tænkt: »Nåh, ja, jeg kan nok tilgive ham, hvis han omvender sig og beder om tilgivelse, men han skal begynde.« Men så ramte den fulde betydning af den sidste linie dem: »... for i ham forbliver en større synd.«

Er det rigtig? Betyder det, at jeg skal tilgive, selvom min modstander forbliver kold og uanfægtet og ond? Der kan ikke være nogen tvivl.

Det er en almindelig fejltagelse at tro, at overtræderen skal undskylde og ydmyge sig i støvet, før man behøver tilgive ham. Sandelig skulle den, som er skyld i skaden, sørge for at rette sin fejl, men med hensyn til den, det er gået ud over, så skal han tilgive overtræderen uden hensyn til den andens indstilling. Somme tider tilfredsstiller det mennesker at se modstanderen på knæ og krybende i støvet, men det er ikke, hvad evangeliet fordrer.

Chokeret rettede de to mænd sig op, lyttede, spekulerede et øjeblik, og begyndte så at give sig. Dette skriftsted, oveni de øvrige læste, fik dem til at bøje knæ. Klokkeren to om morgenen – to bitre modstandere gav hinanden hånden, smilede, tilgav og bad om tilgivelse. To mænd, som meningsfyldt omfavnede hinanden. Dette øjeblik var helligt. Gamle uoverensstemmelser var tilgivet og glemt, og fjender var igen blevet venner. Der blev aldrig igen så meget som hentydet til sagen. Stridsøksen var gravet ned, spaden kastet væk, og freden genoprettet.«¹

Under hele sit virke formanede præsident Kimball Kirkens medlemmer til at være tilgivende: »Hvis der er nogle misforståelser, så ryd dem af vejen, tilgiv og glem, lad ikke gamle sorger ændre jeres sjæl og skade den og ødelægge jeres kærlighed og liv. Sæt jeres hus i orden. Elsk hinanden og elsk jeres næste, jeres venner og de mennesker, som bor i nærheden af jer, efterhånden som Herren giver jer denne kraft.«²

Jesus Kristus belærte: »For tilgiver I mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer« (Matt 6:14).

Præsident Kimballs lærdomme

Vi må tilgive for at blive tilgivet

Da tilgivelse er et absolut krav for at opnå evigt liv, må man naturligvis overveje: Hvordan kan jeg bedst sikre mig tilgivelse? En af de mange faktorer fremtræder straks som helt uundgåelig: Man må tilgive for selv at blive tilgivet.³

»For tilgiver I mennesker deres overtrædelser, vil jeres himmelske fader også tilgive jer.

Men tilgiver I ikke mennesker deres overtrædelser, vil jeres fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser« (Matt 6:14-15).

Vanskeligt? Selvfølgelig. Herren har aldrig lovet en let vej eller et enkelt evangelium, lave standarder eller en lav norm. Prisen er høj, men det gode, der opnås, er prisen værd. Herren selv vendte den anden kind til; han led selv den tort at blive skubbet

til og slået uden klage; han udstod hver nedværdigelse og talte alligevel ingen fordømmende ord. Og hans spørgsmål til enhver af os er: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« Og hans svar til os er: »Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27).⁴

Vores tilgivelse af andre må være dybtfølt og fuldstændig

Befalingen om at tilgive, og fordømmelsen, der bliver resultatet, hvis man undlader at efterleve den, kunne ikke udtrykkes tydeligere end denne nutidsåbenbaring til profeten Joseph Smith:

»Mine disciple i fordums dage søgte anledning til at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjertet; og på grund af dette onde blev de plaget og revset hårdt.

Derfor siger jeg jer, at I bør tilgive hinanden; for den, som ikke tilgiver sin broder hans overtrædelser, står fordømt over for Herren; for i ham forbliver en større synd.

Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil tilgive, men af jer kræves det, at I tilgiver alle mennesker« (L&P 64:8-10) ...

Den lektie gælder for os i dag. Mange mennesker siger, når de forliges med andre, at de tilgiver, men de vedbliver at bære nag, vedbliver at mistænke den anden, fortsætter med at mistro den andens oprigtighed. Dette er syndigt, for når der er indgået et forlig, og når der er givet udtryk for omvendelse, bør begge tilgive og glemme, og øjeblikkeligt begynde at opbygge det, der er blevet ødelagt og genoprette den tidligere forenelighed.

De første disciple udtrykte øjensynligt, at de tilgav, og overfladisk set foretog de de krævede tilpasninger, men de »tilgav ikke hinanden af hjertet«. Dette var ikke tilgivelse, men havde et anstrøg af hykleri og bedrag og påskud. Som antydet i Kristi forbilledlige bøn, må det være noget, der kommer fra hjertet og en udrensning af ens tanker (se Matt 6:12; se også vers 14-15). Tilgivelse betyder forglemmelse. En kvinde havde »været gennem« et forlig i en gren og havde udvist de fysiske gerninger og udtalt det, der forventedes med ord, der viste hendes tilgivelse. Derpå bemærkede hun med lynende øjne: »Jeg vil tilgive hende, men jeg har en glimrende hukommelse. Jeg skal aldrig glemme det.« Hendes foregivne tilpasning var værdiløs og tom. Hun nærede

stadig bitterhed. Hendes ord om venskab var som edderkoppens spind, de kunne iturives af et vindpust, og hun selv fortsatte med at lide uden fred i sindet. Endnu værre var det, at hun stod »fordømt af Herren«, og der forblev i hende en endnu større synd end den, hun hævdede, havde skadet hende.

Kun lidt forstod denne stridbare kvinde, at hun overhovedet ikke havde tilgivet. Hun havde kun vist tegn på det. Hun fik sine hjul til at snurre og kom ingen steder. I skriftstedet citeret ovenfor, har udtrykket *af hjerte* stor betydning. Det skal være en udrensning af følelser og tanker og bitterhed. Ord alene nytter intet.

»For se, hvis et menneske, der er ondt, giver en gave, gør han det vrangvilligt, derfor bliver det tilregnet ham på samme måde, som hvis han havde beholdt gaven; derfor regnes han for ond for Gud« (Moro 7:8).

Den amerikanske præst og redaktør Henry Ward Beecher udtrykte det på denne måde: »Jeg kan tilgive, men jeg kan ikke glemme er blot en anden måde at sige, at jeg kan ikke tilgive.«

Jeg kan tilføje, at medmindre et menneske tilgiver sin broder hans overtrædelser »af hele sit hjerte«, er han uværdig til at deltage i nadveren.⁵

Vi bør overlade det til Herren at dømme

For at være på den rigtige side må vi tilgive, og *vi må gøre det uden hensyn til, om vores modstander omvender sig eller ikke*, eller hvor oprigtig hans forvandling er, eller om han beder om tilgivelse. Vi skal følge Mesterens eksempel og hans belæring, da han sagde: »... Og I bør sige i jeres hjerte: Lad Gud dømme mellem mig og dig og belønne dig efter dine gerninger« (L&P 64:11). Men mennesker er ofte uvillige til at lade Gud bestemme, måske af frygt for at Gud vil være for nådig, mindre alvorlig end tilfældet berettiger til.⁶

Udover at nogle mennesker ikke kan eller ikke vil tilgive og glemme andres overtrædelser, går de til den anden yderlighed at jage den formodede overtræder. Jeg har modtaget mange breve og opkald fra personer, som har været fast besluttede på at tage retfærdighedens sværd i deres egne hænder og sørge for,

at overtræderen bliver straffet. »Den mand bør udelukkes«, erklærede en kvinde, »og jeg helmer ikke, før hans sag er blevet ordentlig behandlet.« En anden sagde: »Jeg får ikke ro, så længe det menneske er medlem af Kirken.« En tredje sagde: »Jeg sætter ikke mine ben i kirken, så længe det menneske har lov at komme ind. Jeg vil have ham fradømt sit medlemskab.« En mand rejste endda flere gange til Salt Lake City og skrev adskillige breve for at protestere imod biskoppen og stavspræsidenten, som ikke skred til handling over for et menneske, som i følge mandens udsagn, brød Kirkens love.

Til den, som vil tage loven i sin egen hånd, læser vi igen Herrens positive erklæring: »... i ham forbliver en større synd« (L&P 64:9). Åbenbaringen fortsætter: »Og I bør sige i jeres hjerte: Lad Gud dømme mellem mig og dig og belønne dig efter dine gerninger« (L&P 64:11). Når kendte overtrædelser på rette måde er blevet rapporteret til de retmæssige kirkelige embedsmænd, kan de pågældende tage det roligt og overlade ansvaret til Kirkens embedsmænd. Hvis disse embedsmænd tolererer synd inden for deres rækker, er det et byrdefyldt ansvar for dem, og de vil blive holdt ansvarlige.⁷

Herren vil dømme med det samme mål, som vi dømmes med. Hvis vi er hårde, skal vi ikke forvente andet end hårdhed. Hvis vi er barmhjertige mod dem, som sårer os, vil han være barmhjertig mod os i vore fejltagelser. Hvis vi ikke vil tilgive, vil han lade os forblive fanget i vore egne synder.

Mens skrifterne er tydelige i deres erklæring om, at mennesket vil blive dømt med samme mål, hvormed det dømmes sine medmennesker, er udmålingen af berettiget straf ikke for lægmanden, men for de pågældende myndigheder i kirke og stat. Herren vil foretage den endelige afgørelse ...

Herren kan dømme mennesker ud fra deres tanker, såvel som ud fra hvad de siger og gør, fordi han endog kender deres hjertes ønsker. Men det gør mennesker ikke. Vi hører, hvad folk siger, vi ser, hvad de gør, men er ude af stand til at afgøre, hvad de tænker eller har i sinde, og vi dømmes dem ofte forkert, hvis vi prøver at tænke os til meningen og motiverne bag deres handlinger, og pådutter dem vores egen fortolkning.⁸

Selv om det kan synes svært, kan vi tilgive

I forbindelse med talen om tilgivelsens ånd spurgte en god broder mig: »Ja, det er hvad der burde gøres, men hvordan gør man det? Skal man ikke være et overmenneske for at kunne gøre det?«

»Jo«, sagde jeg. »Men vi har befaling om at være overmennesker. Herren sagde: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen!« (Matt 5:48). Vi er vordende guder, og Herren kræver fuldkommenhed af os.«

»Ja, Kristus tilgav dem, som sårede ham, men han var mere end menneskelig«, sagde han.

Og mit svar var: »Men der er mange mennesker, som har fundet det muligt at gøre dette guddommelige.«

Der er øjensynligt mange, der som denne gode broder hylder den behagelige teori, at den tilgivende ånd ... er noget, der alene findes hos skrifternes eller opdigtede personer og næppe kan forventes at findes hos praktiske mennesker i vore dages verden. Men det er ikke tilfældet.⁹

Jeg kendte en ung mor, hvis mand døde. Familien havde været fattig, og forsikringspræmien var kun på 2.000 dollars, men det var som en gave fra himlen. Forsikringsselskabet betalte omgående, efter at døden var konstateret. Den unge enke besluttede sig til at sætte beløbet i banken som nødrereserve. Andre kendte til hendes opsparing, og en slægtning fik hende overbevist om, at hun burde låne ham pengene mod høj rente.

Der gik mange år, og hun havde hverken fået kapitalen eller renter. Hun lagde mærke til, at han, der havde lånt pengene, undgik hende og kom med udflugter, når hun talte om pengene. Nu havde hun brug for pengene, og de kunne ikke skaffes.

»Hvor jeg dog hader ham!« sagde hun til mig, og hendes stemme afslørede had og bitterhed, og hendes mørke øjne lynede. »At tænke sig, at en sund og rask mand ville bedrage en ung enke med børn at forsørge! Hvor jeg dog afskyr ham!« gentog hun atter og atter. Så fortalte jeg hende [en] historie, hvor en mand tilgav sin fars morder. Hun lyttede opmærksomt. Jeg så, at det gjorde indtryk på hende. Til sidst kom der tårer i hendes øjne,

og hun hviskede: »Mange tak. Hjertelig tak. Selvfølgelig bør også jeg tilgive min fjende. Jeg vil nu rense mit hjerte for bitterhed. Jeg forventer ikke nogensinde at få pengene tilbage, men jeg vil overlade min fjende i Herrens hænder.«

Nogle uger senere kom hun igen til mig og betroede mig, at de mellemliggende uger havde været de lykkeligste i hendes liv. En ny fred var kommet over hende, og hun var i stand til at bede for sin slægtning, der havde gjort hende ondt, og tilgive ham selv om hun aldrig havde fået en dollar tilbage.¹⁰

Når vi tilgiver andre, frigør vi os selv for had og bitterhed

Hvorfor beder Herren jer om at elske jeres fjender og gengælde ondt med godt? Så I kan nyde godt af det. Det skader ikke den, I hader, så meget, når I hader en person, især ikke hvis han er langt væk og ikke kommer i kontakt med jer, men hadet og bitterheden fortærer jeres utilgivende hjerte ...

Måske havde Peter mødt mennesker, der blev ved med at begå overtrædelser mod ham, og han spurgte:

»Herre, hvor mange gange skal jeg tilgive min broder, når han forsynder sig imod mig? ...«

Og Herren sagde:

»Jeg siger dig, ikke op til syv gange, men op til syvoghalvfjerds gange« (Matt 18:21-22) ...

... Når de har omvendt sig og falder på knæ for at bede om tilgivelse, kan de fleste af os tilgive, men Herren har forlangt, at vi skal tilgive, selv om de ikke omvender sig eller beder os om tilgivelse ...

Vi må således gøre os det helt klart, at vi stadig må tilgive uden at gøre gengæld eller tage hævn, for Herren vil gøre det for os, som er nødvendigt ... Bitterhed skader den, som har den; den forhærder, visner og fortærer.¹¹

Det hænder jævnligt, at overtrædelser bliver begået, uden at overtræderen er klar over det. Noget, han har sagt eller gjort, bliver fejlopfattet eller misforstået. Den krænkede part gemmer forseelsen i sit hjerte og tilfører den ting, som kan give ilden næring

»Tilgivelse er det mirakuløse middel, der sikrer harmoni og kærlighed i hjemmet og i menigheden.«

og retfærdiggøre hans konklusion. Måske er det en af grundende til, at Herren kræver, at den krænkede part tager det første skridt mod fred.

»Og hvis din broder eller søster forsynder sig imod dig, skal du tage ham eller hende til side i enrum; og hvis han eller hun bekender, skal du lade dig forlige« (L&P 42:88) ...

Følger vi den befaling eller surmuler vi i vores bitterhed og venter på, at overtræderen skal tage ved lære og falde på knæ for os i anger?¹²

Vi er måske blevet vrede på vore forældre, en lærer eller biskoppen, og forkrøbler os selv til en navnløs anonymitet alt imens vi visner og skrumper under bitterhedens og hadets ondskab og giftighed. Imens fortsætter den, vi hader, med sine sager uden at vide noget om den smerte vi føler, og det er os, der bliver snydt ...

... At holde op med at komme i Kirken bare for at trodse lederne eller for at give afløb for sårede følelser, er at snyde sig selv.¹³

Midt i den falske lyd af had, bitterhed og hævn, der så ofte høres i dag, føles tilgivelsens søde tone som en lægende balsam. Og ikke mindst virkningsfuld på den, der tilgiver.¹⁴

Når vi tilgiver andre, bliver vi velsignet med glæde og fred

Inspireret af Herren Jesus Kristus har Paulus givet os løsningen på livets problemer, som kræver forståelse og tilgivelse. »... men vær gode mod hinanden, vær barmhjertige og tilgiv hinanden, ligesom Gud har tilgivet jer i Kristus« (Ef 4:32). Hvis denne venlige, kærlige og tilgivende ånd kunne bæres ind i hvert et hjem, ville selvished, mistillid og bitterhed, som ødelægger så mange hjem og familier, forsvinde, og mennesker ville leve i fred.¹⁵

Tilgivelse er det mirakuløse middel, der sikrer harmoni og kærlighed i hjemmet og i menigheden. Uden den vil der være strid. Uden forståelse og tilgivelse er der uoverensstemmelser, efterfulgt af manglende harmoni, hvilket giver manglende loyalitet i hjemmene og i menighederne. På den anden side er tilgivelse i harmoni med evangeliets ånd, med Kristi ånd. Det er den ånd, som vi alle må eje, hvis vi ønsker at modtage tilgivelse for vore synder og stå uplettede for Gud.¹⁶

Ofte kommer stolthed i vejen for os og bliver den anstødssten, som vi snubler over. Men enhver af os har behov for at spørge sig selv: »Er min stolthed vigtigere end min fred?«

Alt for ofte lader én, som har gjort mange fremragende ting i livet og ydet en strålende indsats, stoltheden forårsage, at han mister den rige belønning, hvortil han ellers ville have været selvskreven. Vi bør altid »klæde os i sæk og aske« og gøre det af et tilgivende hjerte og en angerfuld ånd, sådan som toldereren gjorde det, og bede Herren hjælpe os med at tilgive.¹⁷

Så længe dødeligheden eksisterer, lever og bor vi sammen med ufuldkomne mennesker; og der vil være misforståelser, fornærmelser og fortræd mod ømtålelige følelser. De bedste hensigter bliver ofte misforstået. Det er glædeligt at opleve mange, som i deres sjæls storhed har bragt deres tankegang i orden, slugt deres stolthed og tilgivet det, som de havde følt var personlige krænkelse. Utallige andre, som har gået på den kritiske, ensomme og

tornede sti i ynkelig elendighed, har accepteret irttesættelse, anerkendt fejl, rensset deres hjerte for bitterhed og har igen fået fred, denne stærkt eftertragede fred, som er så påfaldende ved sit fravær. Og kritikens frustrationer, bitterhed og de deraf følgende kølige forhold, har veget pladsen for varme, lys og fred.¹⁸

Det kan gøres, Mennesket kan overvinde sig selv. Mennesket kan sejre. Mennesket kan tilgive alle, som har syndet mod det og fortsætte med at modtage *fred* i dette liv og evigt liv i den kommende verden.¹⁹

Hvis vi ville anmode om fred og tage initiativ til at bringe uenighed i orden – hvis vi ville tilgive og glemme af hele vores hjerte – hvis vi ville rense vores egen sjæl for synd, bitterhed og skyld, før vi kastede en sten eller anklagede andre – hvis vi ville tilgive alle virkelige eller indbildte krænkelser, før vi bad om tilgivelse for vore egne synder – hvis vi ville betale vores egen gæld, stor eller lille, før vi pressede vore skyldnere – hvis det kunne lykkes os at fjerne bjælken i vore egne øjne, før vi fremhævede splinten i andres øjne – hvor vidunderligt et sted ville verden ikke være! Skilsmisser ville blive reduceret til et minimum; retssalene ville blive befriet for modbydelige arbejdsgange; familielivet ville blive lig himlen, opbyggelsen af riget ville gå fremad med øget tempo, og den fred, som overgår al forstand (se Fil 4:7) ville bringe os alle den glæde og lykke, som næppe er »opstået i noget menneskes hjerte« (se 1 Kor 2:9).²⁰

Må Herren velsigne os alle, så vi fortsat må have den sande omvendelsens og tilgivelsens ånd i vores hjerte, indtil vi er blevet fuldkommengjort og kan se hen til ophøjelsens herlighed, som venter de mest trofaste.²¹

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs igen beretningen på side 92-94. Hvorfor er det nogen gange så svært for mennesker at tilgive hinanden? Hvad betyder ordene »for i ham forbliver en større synd« (L&P 64:9) for dig?

- Læs igen Matt 6:14-15, citeret af præsident Kimball på side 95. Hvorfor tror du, vi må tilgive hinanden for at få Herrens tilgivelse?
- Hvilke holdninger og handlinger viser, at vi har tilgivet en anden dybfølt og fuldstændigt? (Se side 95-97). Hvorfor skal tilgivelse være »af hjertet«?
- Læs igen det afsnit, der begynder på side 97. Hvilke evangeliske lærdomme kan hjælpe os med at blive villige til at overlade dommen til Herren?
- Når du læser historien om den unge mor på side 99-100, så læg mærke til det, som i første omgang hindrede hende i at tilgive, og hvad der til sidst gjorde hende i stand til at tilgive. Hvordan kan vi overvinde de hindringer, som forstyrrer vore ønsker og anstrengelser om at tilgive andre?
- Hvilke konsekvenser kan det få at nægte at tilgive? (Se side 100-102). Hvilke velsignelser har du oplevet, når du har tilgivet en anden? Overvej hvordan du kan anvende tilgivelsens ånd i din omgangskreds.

Skriftstedshenvisninger: Matt 5:43-48; Luk 6:36-38; Kol 3:12-15; L&P 82: 23.

Noter

1. *Tilgivelsens mirakel*, s. 248.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 243.
3. *Tilgivelsens mirakel*, s. 233.
4. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 69.
5. *Tilgivelsens mirakel*, s. 234.
6. *Tilgivelsens mirakel*, s. 248.
7. *Tilgivelsens mirakel*, s. 235.
8. *Tilgivelsens mirakel*, s. 238.
9. *Tilgivelsens mirakel*, s. 253.
10. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 69; se også *Tilgivelsens mirakel*, s. 258.
11. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 191, 192.
12. *Faith Precedes the Miracle*, s. 194, 195.
13. »Snyd ikke dig selv«, se *Den danske Stjerne*, jan. 1973, s. 14.
14. *Tilgivelsens mirakel*, s. 237.
15. *Tilgivelsens mirakel*, s. 262.
16. *Tilgivelsens mirakel*, s. 244.
17. *Tilgivelsens mirakel*, s. 262.
18. I Conference Report, apr. 1955, s. 98.
19. *Tilgivelsens mirakel*, s. 265.
20. *Faith Precedes the Miracle*, s. 195-196.
21. I Conference Report, okt. 1949, s. 134.

Styrk jer selv mod det ondes indflydelse

*Jesu Kristi evangelium skænker os
kraft og beskyttelse mod vore dages onder.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

Præsident Spencer W. Kimball lærte, at kampen mod Satan og hans styrker »ikke er en lille skærmydelse med en halvhjertet modstander, men et kongeligt slag med en fjende så magtfuld, befæstet og organiseret, at vi sandsynligvis vil blive besejret, hvis ikke vi er stærke, veltrænede og påpasselige.«¹

Som ung missionær, da han tjente i Central States-missionen, nedskrev han en oplevelse i sin dagbog, som viste hans beslutsomhed for at modstå fristelse. Han sad i et tog på vej til Chicago i Illinois, da en mand nærmede sig ham. »[Han] prøvede at få mig til at læse en vulgær bog med sjofle billeder. Jeg fortalte ham, at den ikke tiltalte mig. Han begyndte så at friste mig med at tage med ham til Chicago, og jeg vidste, han ville føre mig ned til helvede. Jeg fik ham til at tie stille, men efter han var gået, kunne jeg mærke, at jeg rødmede i en hel time. Jeg tænkte – Åh, sikke dog Satan gennem sine djævleunger prøver at vildlede unge mennesker. Jeg takkede Herren for, at jeg havde styrke til at overvinde det.«²

Præsident Kimballs lærdomme

**Satan er virkelig og vil bruge et hvilket som
helst middel for at prøve at ødelægge os**

I disse tider med forfalskninger og vildfarelser afpersonificerer mennesker ikke alene Gud, men også djævelen. Ud fra denne

Præsident Kimball belærte, at hvis vi vil følge »Åndens milde indflydelse og opfordring«, vil vi blive velsignet med »beskyttelse, magt, frihed og glæde«.

betragtning er Satan en myte, udmærket til at holde folk nede i uoplyste tider, men forældet for vores oplyste tidsalder. Intet er fjernere fra virkeligheden. Satan er i højeste grad et personligt, individuelt åndeligt væsen, blot uden et jordisk legeme. Hans ønske om at besegle enhver af os til sig er ikke mindre brændende i ondskab, end vor Faders ønske er i retfærdighed for at drage os til sit evige rige.³

At vide, hvor faren er og at være i stand til at genkende den i alle dens tilskikkelser, giver beskyttelse. Den onde er på vagt. Han er altid parat til at bedrage og forlange som sine ofre hver eneste, der ikke er agtpågivende, enhver, der er letsindig, enhver, der er oprørsk.⁴

Uanset hvem der har den ondes særlige bevågenhed på et givet tidspunkt, søger han at gøre alle mennesker »elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27). I virkeligheden søger han »at gøre hele menneskeslægten elendig« (2 Ne 2:18). Han fraviger ikke sine hensigter, og han arbejder klogt og ubarmhjertigt for at nå dem.⁵

Peter gav os dette råd: »Vær årvågne og på vagt! Jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge« (1 Pet 5:8). 5:8).

Frelseren har sagt, at om det var muligt, så ville Lucifer føre de udvalgte vild (se JS-M 1:22). [Lucifer] vil benytte sin logiske sans for at forvirre og sine rationaliseringer for at ødelægge. Han vil farve folks indstilling, åbne døren en centimeter ad gangen og fra det hvideste hvide føre mennesket gennem alle afskygninger af gråt til det sorteste sorte.⁶

Ærkebedrageren har undersøgt enhver mulighed for at opnå sine mål, bruger ethvert redskab, ethvert muligt bedrag. Han overtager, forvrænger, ændrer og camouflerer alt, hvad der er skabt til menneskets gavn ... så han kan overtage deres sind og fordærve deres legeme og gøre krav på dem.

Han sover aldrig – han er flittig og udholdende. Han analyserer omhyggeligt sit problem og arbejder sig så flittigt og metodisk frem for at opnå sit mål. Han bruger alle fem sanser og menneskets naturlige sult og tørst for at lede det væk. Han forudser modstand og befæster sig imod det. Han bruger tid, rum og ledighed.

Han er bestandig, overtalende og dygtig. Han bruger nyttige ting som radio, fjernsyn, det skrevne budskab, fly og biler til at forvanske og skade. Han bruger menneskets selskabelighed, dets ensomhed, ethvert behov det har, for at føre det vild. Han gør sit arbejde på det mest gunstige tidspunkt på de mest bemærkelsesværdige steder med de mest indflydelsesrige mennesker. Han overser intet, som kan bedrage, forvrænge og fordærve. Han bruger penge, magt og styrke. Han lokker mennesket og angriber dets svageste punkt. Han tager det gode og skaber hæslighed ... Han bruger hver en undervisningskunst til at nedbryde mennesket.⁷

Modstanderen er underfundig. Han er listig. Han ved, at han ikke på et øjeblik kan formå gode mænd og kvinder til at gøre meget ondt, så han er beregnende, han hvisker halve sandheder til dem, han har i sinde at indfange, så de kan følge ham.⁸

Med Herrens hjælp kan vi modstå det ondes indflydelse

Hvis vi skal undslippe disse trusler fra den onde og skåne vore hjem og familier og styrke dem grundigt mod al ødelæggende indflydelse, der gør anslag mod os, må vi have hjælp fra ... Ska-beren selv. Der er kun én sikker måde, og det er gennem Herren Jesu Kristi evangelium og at være lydige mod dets dybsindige og inspirerede lærdomme.⁹

I ethvert menneskes tilværelse kommer der konflikt mellem godt og ondt, mellem Satan og Herren. Enhver person, som er nået til ansvarlighedsalderen, otte år eller derover, og som med et fuldstændigt angrende sind bliver døbt på rette måde, vil bestemt modtage Helligånden. Hvis man lytter til den, vil dette medlem af Guddommen vejlede, inspirere og advare og vil neutralisere den ondes tilskyndelser.¹⁰

Han, som er stærkere end Lucifer, han som er vores fæstning og vores styrke, kan støtte os, når vi er ude for svære fristelser. Selv om Herren aldrig med magt vil drage nogen ud af synd eller ud af fristernes arme, så vil han gennem sin Ånd tilskynde synderen til at gøre det med guddommelig hjælp. Og den mand, som følger Åndens milde indflydelse og opfordring og gør alt, hvad der står i hans magt for at forblive omvendt, er garanteret beskyttelse, magt, frihed og glæde.¹¹

Satan ... kæmpede for at få Moses' underdanighed ...

»Moses, menneskesøn, tilbed mig«, fristede djævelen, med løfter om verdens luksus og magt ...

... Profeten forlangte: »Vig bort, Satan ...« (Moses 1:16). Løgneren, fristeren, djævelen, som ikke var villig til at opgive sit mulige offer, råbte nu i vildt raseri »med høj røst og rasede på jorden og befalede, idet han sagde: Jeg er den Enbårne, tilbed mig« (Moses 1:19).

Moses genkendte bedraget og så mørkets magt og »helvedes bitterhed«. Her var en kraft, som man ikke så nemt gør op med, og som heller ikke så nemt lader sig afvise. Skræmt kaldte han på Gud, og befalede så med ny kraft:

»Jeg vil ikke høre op med at påkalde Gud ... for hans herlighed har været over mig, hvorfor jeg kan skelne mellem ham og dig ... I den Enbårnes navn, vig bort, Satan« (Moses 1:18, 21).

Selv ikke Lucifer ... menneskehedens ærkefjende, kan modstå Guds præstedømmes magt. Rystende, skælvende, forbandende, grædende, jamrende og tænderskærende veg han bort fra den sejrrige Moses.¹²

Vi må være forberedt på dristigt at tage kampen op mod Satan ... og mod fyrstendømmer og magter og mørkets herskere. Vi har brug for Guds fulde rustning, så vi kan stå imod (se Ef 6:12-13).¹³

»Ifør jer Guds fulde rustning«, som Paulus formanede (Ef 6:11). Med denne guddommelige indflydelse og beskyttelse kan vi være i stand til at skelne mellem modstanderens bedrag uanset hvor tiltalende eller fornuftige ordene er, og vi kan også »stå imod på den onde dag, overvinde alt og bestå« (se Ef 6:13).¹⁴

Vi må ikke give efter for selv de mindste fristelser

Alvorlig synd finder vej ind i vores tilværelse, når vi først har givet efter for små fristelser. Kun sjældent kommer vi ind i alvorlig overtrædelse uden først at have givet efter for den mindre, der åbner døren for den større. Med et eksempel på en bestemt slags synd har en eller anden sagt: »En ærlig mand bliver ikke pludselig uærlig, ikke mere end en ukrudtsfri mark pludselig bliver fuld af ukrudt.«

Det er umådelig vanskeligt, hvis ikke umuligt, for Djævelen at komme ind ad en lukket dør. Han synes ikke at have nøgler til låsede døre. Men hvis en dør står en smule på klem, får han foden sat imellem og snart efter hele benet og kroppen og hovedet, og til sidst er han helt inde.

Denne situation minder om fabelen om kamelen og dens herre, som rejste over ørkenens sandklitter, da en storm rejste sig. Den rejsende fik hurtigt sit telt slået op og krøb derind, idet han lukkede teltdøren tæt efter sig for at beskytte sig mod det skærende, filende og slibende sand, som vinden blæste med sig. Kamelen blev naturligvis efterladt udenfor, og efterhånden som den voldsomme vind hvirvlede sandet mod dens krop og ind i dens øjne og næsebor, kunne den ikke længere holde det ud og tiggede om at få lov til at komme ind i teltet.

»Der er kun plads til mig selv«, sagde manden.

»Men kan jeg ikke bare få lov til at holde næsen indenfor, så jeg kan trække vejret med luft, der ikke er fuldt af sand?«, spurgte kamelen.

»Nåh ja, da – måske det kunne lade sig gøre«, svarede den rejsende, og han åbnede teltdøren en lille smule, så kamelens lange næse kunne komme ind. Ih, hvor havde kamelen det godt nu! Men snart efter blev kamelen træt af det hårde sand i dets øjne og ører og den bad så igen:

»Sandet føles som en grovfil på mit hoved. Kan jeg ikke få lov til at få hele hovedet indenfor?«

Og igen ræsonnerede den rejsende, at det ikke kunne gøre ham nogen skade at imødekomme dette ønske, for kamelens hoved kunne jo være i det øverste af teltet, en plads som han ikke selv brugte. Og så stak kamelen sit hoved indenfor, og dyret var glad og tilfreds – men kun i et kort stykke tid.

»Bare forkroppen,« tiggede den, og igen gav manden efter, og straks efter var kamelens bryst og forben inde i teltet. Og til sidst, efter den samme omgang tiggeri og given efter, var kamelens krop med bagdel og det hele inde i teltet. Men nu var der så snæver plads derinde for de to, så kamelen sparkede manden ud i stormvejret!

Ligesom kamelen bliver Lucifer nemt herre, når man overgiver sig for hans indledende lokken. Hurtigt vil samvittigheden blive døvet, den onde magt kan virke frit, og døren til frelse er tillukket, indtil en gennemgribende omvendelse igen åbner den.

Vigtigheden af ikke at imødekomme fristelserne på nogen måde understreges af Frelserens eksempel. Erkendte han ikke faren, da han var på bjerget sammen med sin faldne broder, Lucifer, hvor han blev alvorligt fristet af denne fristelsens mester? Han kunne have åbnet døren og koketteret med faren ved at sige: »Det er i orden Satan, jeg vil lytte til dit forslag. Det er ikke nødvendigt, at jeg overgiver mig, det er ikke sikkert, at jeg vil give efter, jeg behøver ikke at acceptere – men jeg vil lytte.«

Kristus ræsonnerede ikke som så. Han sluttede resolut og straks diskussionen og befalede: »Vig bag mig, Satan,« der betød noget lignende som: »Forsvind – jeg vil ikke høre på dig – jeg vil ikke have noget at gøre med dig.« Da, læser vi, »forlod Djævelen ham« (Matt 4:10-11).

Det er et passende forbillede for os, hvis vi vil forebygge synd hellere end at skulle stå over for den langt vanskeligere opgave at skulle helbrede synderen. Som jeg studerer historien om Forløseren og de fristelser, han mødte, er jeg sikker på, at han brugte stor energi på at sikre sig mod fristelse, snarere end at kæmpe mod den for at overvinde den.¹⁵

De rette beslutninger nu kan hjælpe os med at modstå fristelser senere hen

Én af de vigtigste opgaver for ethvert menneske er at tage beslutninger. Et dusin gange om dagen kommer vi til et sted, hvor vejen deler sig, og vi må så beslutte, hvilken vej vi vil gå. Nogle veje er lange og vanskelige, men de bringer os i den rigtige retning mod det endelige mål, mens andre er korte, brede og behagelige, men drejer i den forkerte retning. Det er vigtigt at have et klart begreb om vore endelige mål, så vi ikke ved hver eneste vejforgrening distraheres af de irrelevante spørgsmål: Hvilken vej er den letteste eller behageligste? Eller: Hvilken vej går andre?

Rigtige beslutninger er lettest at tage, når vi tager dem god tid i forvejen, idet vi holder os de endelige mål for øje. Dette sparer os for en masse kvaler, når vi står, hvor vejen deler sig, og vi er trætte og stærkt fristede.

Da jeg var ung, traf jeg den uigenkaldelige beslutning aldrig at smage te, kaffe, tobak eller spiritus. Jeg opdagede, at denne faste beslutning kom til at redde mig mange gange gennem mine forskellige oplevelser. Der har været mange lejligheder, hvor jeg kunne have nippet eller prøvet eller lige taget en slurk, men den uigenkaldelige beslutning, som én gang var taget, gav mig en god grund og god styrke til at stå imod ...

... Tiden til at beslutte, at vi ikke vil slå os til tåls med nogen anden mulighed end at bo sammen med vores Fader, er nu, så at ethvert valg, vi træffer, vil blive påvirket af vores beslutning om ikke at lade noget komme i vejen for at nå det endelige mål.¹⁶

Sørg for at udvikle selvdisciplin, så at I i ikke hele tiden skal beslutte jer for, hvad I vil gøre, hver gang I konfronteres med den samme fristelse. Der er visse ting, som I kun behøver at beslutte én gang.

Hvor er det dog en stor velsignelse at være fri for igen og igen at kæmpe med beslutningen vedrørende en fristelse. Det er tidskrævende og meget risikabelt.¹⁷

Der er ting, vi kan skubbe bort fra os på én gang og så være færdige med dem! Vi kan træffe en enkelt beslutning om visse ting, som vi vil indarbejde i vores tilværelse og så gøre dem til vore – uden at være nødt til et hundrede gange at overveje og beslutte på ny, hvad det er, vi vil gøre, og hvad vi ikke vil gøre.

Ubeslutsomhed og skuffelse er klimaer, i hvilke modstanderen lever og virker, for han kan indflette mange uheld og ulykker blandt mennesker i sådanne omstændigheder ... Hvis I ikke allerede har gjort det, så beslut jer nu for at beslutte jer!¹⁸

Hvor ville det være vidunderligt, hvis vi kunne få hver eneste sidste dages hellig dreng og pige til i sin barndom at beslutte sig for at sige: »Jeg vil aldrig give efter for Satan eller nogen, som gerne ville have mig til at ødelægge mig selv.«¹⁹

Tidspunktet at frasige sig de onde veje er før, de begynder. Det gode livs hemmelighed ligger i beskyttelse og forebyggelse. De, som giver efter for det onde, er som regel dem, der har anbragt sig på udsatte steder.²⁰

**Vi kan modsætte os modstanderen, når vi anerkender
vore svagheder og stræber efter at overvinde dem**

Som opvokset på landet ved jeg, at når svinene var kommet ud af indhegningen, så jeg altid først efter de huller i hegnet, hvor de tidligere var kommet igennem. Når koen var kommet løs og søgte bedre græsgange, vidste jeg, hvor jeg skulle søge først for at finde ud af, hvordan den var kommet ud. Det var mest sandsynligt, at det var det sted, hvor den tidligere var sprunget over gærdet eller var brudt gennem hegnet. På samme måde ved Djævelen, hvor han skal friste, hvor han skal sætte ind med sine angreb. Han finder det sårbare sted. Hvor et menneske tidligere var svag, vil det nemmest blive fristet igen.²¹

Det synes, som om vi altid er omgivet af det onde ... Derfor må vi altid være på vagt. Vi kan lave en liste over vore svagheder og sætte os for at overvinde dem.²²

De fleste af os har sårbare steder, hvorigennem katastrofer kan komme over os, medmindre vi er tilstrækkeligt sikrede og gjort immune ...

Historien giver mange ... eksempler på styrke og stolthed, både hos enkeltpersoner og nationer, som faldt, da de blev angrebet på sårbare steder. Mens disse steder ofte, i hvert fald på overfladen, var fysiske, kender Lucifer og hans følgesvende de vaner, svagheder og sårbare steder, som alle har, og drager fordel af dem til at lede os til åndelig ødelæggelse. Hos den ene kan det være tørsten efter spiritus. Hos den anden kan det være umættelig hunger. En tredje har ladet sin seksuelle lyst dominere. En fjerde elsker penge og den luksus og komfort, de kan købe. En femte søger magt, osv.²³

Lad den, der har onde tendenser være ærlig og anerkende sine svagheder. Jeg kan sige jer, at Herren ikke anbringer synd i vores liv. Han har ikke skabt noget menneske til at være ondt ...

Præsident Kimball sagde, at for at vi kan beskytte os mod modstanderen, må vi »holde fast ved jernstangen«.

Synd blev tilladt i verden, og Satan har tilladelse til at friste os, men vi har vores handlefrihed. Vi kan synde eller leve retskaffent, men vi kan ikke flygte fra ansvaret. At skyde skylden for vore synder på Herren ved at sige det er arveligt eller ikke kan kontrolleres, er letkøbt og kujonagtigt. At skyde skylden for vore synder på vore forældre og vores opdragelse er at flygte fra den. Ens forældre har måske ikke levet op til deres rolle; vores egen baggrund har måske været frustrerende, men som sønner og døtre af en levende Gud har vi i os selv kraften til at hæve os over vore omstændigheder, til at ændre vores liv.²⁴

Vi bønfaller mennesker overalt: »I skal altså underordne jer under Gud. og I skal stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer« (Jak 4:7) ...

Der er måske nogle, som er nervøse over tilstandene i denne verden og ondskabens skygger, der bliver stadig længere, men Herren har sagt: »... hvis I er beredte, skal I ikke frygte« (L&P 38:30), og ligeledes, »Fred efterlader jeg jer ... Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).²⁵

Som sidste dages hellige må vi hele tiden være årvågne. Den måde, hvorpå hver enkelt person og hver enkelt familie må beskytte sig mod modstanderens pile og kasteskyts samt forberede sig på Herrens store dag, er at holde fast ved jernstangen, at udøve større tro, at omvende sig fra sine synder og mangler, samt ved ivrigt at engagere sig i hans riges værk på jorden, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Heri ligger den eneste sande lykkelige for alle vor Faders børn.²⁶

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Hvilke af præsident Kimballs lærdomme om Satan og hans metoder synes du er nyttige, og hvorfor? (Se s. 105-108).
- Læs igen afsnittet, som begynder på side 108. På hvilke måder kan Herren hjælpe os med at modstå det onde? (Se fx beretningen på s. 105). Hvornår har du fået den slags hjælp?
- Læs fabelen på side 110. Hvorfor tror du, den rejsende tillod kamelen at komme ind i sit telt? Overvej hvordan Frelseren modstod fristelse (se s. 111). På hvilke måder kan forældre hjælpe deres børn med at genkende og modstå selv de mindste fristelser?
- Læs igen hele fjerde afsnit på side 111. Sammenlign processen at forhindre synd med at helbrede synderen.
- Præsident Kimball sagde: »Rigtige beslutninger er lettest at tage, når vi tager dem god tid i forvejen« (s. 112). Hvordan kan vores liv blive påvirket af en tidlig beslutning om at holde sådanne bud som visdomsordet? (Se eksemplet på s. 112). Hvilke uigenkaldelige beslutninger har du taget i forbindelse med at efterleve evangeliet?

- Overvej præsident Kimballs iagttagelse af hans grise og køer (s. 113). Hvad opnår vi ved at anerkende vore svagheder og påtage os ansvaret for dem?

Skriftstedshenvisninger: 1 Kor 10:13; 1 Ne 15:23-25; Hel 5:12; Eter 12:27; L&P 10:5.

Noter

1. I Conference Report, Brisbane Australia Area Conference 1976, s. 19.
2. I »The Mission Experience of Spencer W. Kimball«, *Brigham Young University Studies*, efterår 1985, s. 126.
3. *Tilgivelsens mirakel*, s. 30.
4. *Tilgivelsens mirakel*, s. 191.
5. »Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 162.
6. »Præsident Kimball taler uden omsvøb om det at være moralsk ren«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 179.
7. »How to Evaluate Your Performance«, *Improvement Era*, okt. 1969, s. 12.
8. »Omvendelsens evangelium«, *Den danske Stjerne*, mar. 1983, s. 1.
9. *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 5.
10. *Tilgivelsens mirakel*, s. 26.
11. *Tilgivelsens mirakel*, s. 158.
12. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 87, 88.
13. »The Blessings and Responsibilities of Womanhood«, *Ensign*, mar. 1976, s. 71.
14. *Faith Precedes the Miracle*, s. 219.
15. *Tilgivelsens mirakel*, s. 193-194.
16. »Beslutninger: hvorfor det er vigtigt at træffe nogen nu«, *Den danske Stjerne*, sep. 1971, s. 273.
17. »Præsident Kimball taler om at tilrettelægge sit liv«, *Den danske Stjerne*, juni 1982, s. 44.
18. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 38.
19. I Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1975, s. 5.
20. *Tilgivelsens mirakel*, s. 26.
21. *Tilgivelsens mirakel*, s. 153.
22. *Tilgivelsens mirakel*, s. 186.
23. *Tilgivelsens mirakel*, s. 195.
24. *An Apostle Speaks to Youth—Be Ye Clean: Steps to Repentance and Forgiveness*, pjece, 1970, s. 13.
25. *Den danske Stjerne*, aug. 1974, s. 334.
26. *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 5.

Fremsynet levevis: Efterlev principperne for at være selvhjulpen og beredt

Klog og fremsynet levevis er en livsstil, som opbygger karakteren og øger vores timelige, sociale, følelsesmæssige og åndelige velbefindende.

Fra Spencer W. Kimballs liv

Da Spencer W. Kimball og hans hustru Camilla var unge, »vidste de, at de ikke var rige. Men de havde arbejde og evner. De vidste, hvordan de skulle administrere deres egne penge, leve inden for deres indkomst og spare op til fremtiden.«¹

De klarede sig gennem tider med vidtstrakte, økonomiske vanskeligheder – den første verdenskrig (1914-1918), den store depression (1929-1939) og anden verdenskrig (1939-1945). Da præsident Kimball havde oplevet disse udfordringer, konkluderede han: »Det, jeg har set med egne øjne, gør mig bange for ikke at gøre, hvad jeg kan, for at beskytte mig mod ulykker.«²

Han så blandt andet, hvordan andre kæmpede: »Lige siden min barndom har jeg hørt Brødrene sige: »... kom ud af gæld og hold dig væk fra gæld«. Jeg var i nogle år ansat i bankverdenen, og jeg så den forfærdelige situation mange mennesker kom i, fordi de havde ignoreret dette vigtige råd.«

Udover sit bankjob førte Spencer regnskab for nogle af de lokale forretninger. »En af mit livs chokerende oplevelser var i bøgerne at se gælden for mange af de mennesker i området, jeg kendte. Jeg kendte dem. Jeg vidste cirka, hvad deres indkomst var, og så så jeg dem ødsle den væk. Med andre ord så jeg, at de købte deres tøj, sko og alt, hvad de havde, på kredit.

*»Lad os praktisere principperne for
personlig og familiemæssig beredthed i vores daglige liv.«*

Og da var det min pligt at sende regningen til dem i slutningen af måneden. Og mange kunne ikke betale i slutningen af måneden. De kunne ikke engang betale de afdrag, der blev aftalt. Og eftersom jeg var vokset op i et hjem, der passede på sine midler, kunne jeg ikke forstå det. Jeg kunne forstå, hvorfor en person købte et hus på afbetaling eller måske endda en bil. Men jeg forstod aldrig helt, hvordan nogle kunne gå med tøj, de ikke ejede. Eller spise mad, som de måtte købe på kredit.«³

I sine lærdomme talte præsident Kimball ikke kun om økonomi, men også om andre ting, som havde med fremsynet levevis at gøre, såsom personligt ansvar, arbejde, hjemmeproduktion og forråd. Han sagde: »Lad os praktisere principperne for personlig og familiemæssig beredthed i vores daglige liv. ... men hvis I er beredte, skal I ikke frygte.«⁴

Præsident Kimballs lærdomme

Vi er ansvarlige for vores eget sociale, følelsesmæssige, åndelige, fysiske og økonomiske velbefindende

Kirken og dens medlemmer er blevet befalet af Herren at være selvforsynende og uafhængige (se L&P 78:13-14).

Ansvar for hver enkelt persons sociale, følelsesmæssige, åndelige, fysiske eller økonomiske velbefindende hviler først og fremmest på ham selv, dernæst på hans familie, og derefter på Kirken, hvis han er et trofast medlem af den.

Ingen sand sidste dages hellig, som fysisk og følelsesmæssigt er i stand til at klare sig selv, vil frivilligt overlade arbejdet med at forsørge sig selv og sin familie til nogen anden. Han vil, så længe han kan, forsørge sig selv og sin familie åndeligt og timeligt, under Herrens inspiration og ved hjælp af eget arbejde (se 1 Tim 5:8).⁵

Når vi rejser rundt og besøger mennesker over hele verden, ser vi det store timelige behov hos vores folk. Og mens vi længes efter at hjælpe dem, forstår vi den livsvigtige betydning af, at de lærer denne vigtige lektie: at den højeste åndelighed opnås, når vi overvinder kødet. Vi opbygger karakter, når vi opmuntrer folk til at sørge for deres egne behov.⁶

Intet omfang af filosofering, undskyldninger eller rationalisering vil nogen sinde forandre det fundamentale behov for at være selvhjulpen. Sådan er det, fordi:

»Al sandhed er uafhængig i den sfære, hvori Gud har sat den, så den selv kan handle, ligesom al intelligens også er det; ellers ville der ingen tilværelse være« (L&P 93:30). Herren erklærer, at »heri ligger menneskets handlefrihed« (se L&P 93:31), og med denne handlefrihed kommer ansvaret for selvet. Med denne handlefrihed kan vi stige til herlighed eller falde til fordømmelse. Lad os hver især og som en helhed altid være selvforsynende. Det er vores arv og vores forpligtelse.⁷

Vi har lagt betydelig vægt på personlig og familiemæssig beredthed. Jeg håber, at hvert medlem af Kirken reagerer passende over for disse direktiver. Jeg håber også, at vi forstår og lægger vægt på det positive og ikke det negative. Jeg kan godt lide den måde, hvorpå Hjælpeforeningen forkynder personlig og familiemæssig beredthed i form af en »fremsynet levevis«. Det antyder at holde hus med [og leve sparsommeligt for] vore forsyninger, at planlægge vore økonomiske forhold klogt, at sørge for personlig sundhed samt tilstrækkelig uddannelse og forberedelse af sin karriere, idet man i passende grad er opmærksom på hjemmeproduktion og forråd såvel som udvikling af følelsesmæssig modstandskraft.⁸

Vi er blevet rådet til at deltage i hjemmeproduktion og forråd

Herren har tilskyndet sit folk til at opbevare et års forråd eller mere af grundelementerne til vanskelige tider og forberede sig til nødsituationer, så når oversvømmelserne, jordskælvet, hungersnøden, orkanen og livets storme kommer, at vore familier kan klare sig gennem de svære dage.⁹

Vi opfordrer jer til at dyrke alle de fødemidler, som lader sig gøre på jeres ejendom. Frugtbuske, vindruer, frugttræer – plant dem, hvis klimaet egner sig til det. Dyrk grøntsager og spis dem fra jeres egen køkkenhave. Selv de, der bor i lejlighed, kan almindeligvis dyrke en smule fødevarer i potter og altankasser. Studér de bedste metoder til fremelskning af jeres egne fødevarer. Gør jeres have smuk og attraktiv såvel som produktiv. Hvis der er

børn i jeres hjem, så involver dem i processen ved at give dem særlige opgaver og ansvar.¹⁰

Jeg håber, at vi forstår, at når vi har en køkkenhave ... som ofte er nyttig til at begrænse udgifter til fødevarer og skaffe liflig, frisk frugt og grønt, er det meget mere end det. Hvem kan måle værdien af en særlig samtale mellem far og datter, mens de luger eller vander køkkenhaven? Hvordan vurderer vi det gode, der kommer af det, vi lærer om de evige love, når vi planter, dyrker og høster? Og hvordan måler vi værdien ved, at familien er sammen og samarbejder, når vi henkoger, tørrer eller på anden måde konserverer høsten? Ja, vi lægger reserver på lager, men måske er der et større gode i det, vi kan lære, når vi *lever sparsommeligt*.¹¹

Vi opfordrer familierne til at have et års forråd; og vi siger det igen og igen og gentager igen og igen det skriftsted, hvor Herren siger: »Hvorfor siger I: »Herre, Herre!« til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?» (Luk 6:46). Hvor tomt er det ikke, når de sætter deres såkaldte åndelighed i sving og kalder ham ved dette betydningsfulde navn, men så undlader at gøre det, som han siger.¹²

Efterhånden som vi bliver mere velhavende og vore bankkonti vokser, kommer der en følelse af sikkerhed, og sommetider synes vi ikke, at vi behøver det forråd, som Brødrene har foreslået ... Vi må huske, at forholdene kunne ændre sig, og et års forråd af de nødvendige varer kan meget vel en dag blive påskønnet af os selv eller andre. Så vi vil gøre klogt i at lytte til det, som vi har fået at vide og at følge det til punkt og prikke.¹³

Vi bør arbejde for det, vi får

Med hensyn til alle faserne i livet tror jeg på, at mennesket burde være selvhjulpent. Det burde pløje, plante, dyrke og høste og ikke forvente, at deres tro brødføder dem.¹⁴

Arbejde er en åndelig nødvendighed såvel som en økonomisk nødvendighed.¹⁵

Arbejde bringer lykke, selvværd og fremgang. Det er midlet til al opnåelse; det er det modsatte af lediggang. Vi har fået befaling om at arbejde (se 1 Mos 3:19). Forsøg på at opnå et timeligt, socialt, følelsesmæssigt eller åndeligt velbefindende ved hjælp af

*»Arbejde bringer lykke, selvværd og fremgang.
Det er midlet til al opnåelse; det er det modsatte af lediggang.«*

arbejdsløshedsunderstøttelse er en overtrædelse af den guddommelige befaling om, at vi skal arbejde for det, vi får.¹⁶

Vi kan ikke for tit blive mindet om, at Kirkens velfærdshjælp i bund og grund er åndelig, og at disse åndelige rødder ville visne, hvis vi nogensinde tillod noget, der ligner filosofien bag arbejdsløshedsunderstøttelse at komme ind i velfærdstjenestens administration. Enhver, som har fået hjælp, kan gøre et eller andet. Lad os følge Kirkens orden i denne henseende og sikre os, at alle, der får, giver af sig selv til gengæld. Lad os være på vagt, så vi ikke accepterer verdslige erstatninger for den plan for omsorg for de fattige, der er Herrens egen metode.¹⁷

Herrens veje opbygger den enkeltes selvtillid og udvikler og heler den enkeltes værdighed, mens verdens veje undertrykker den enkeltes syn på sig selv og forårsager dyb krænkelser.

Herrens veje får den enkelte til at fremskynde sine anstrengelser for at blive økonomisk uafhængig igen, selv om man midlertidigt

må have hjælp på grund af særlige omstændigheder. Verdens veje uddyber den enkeltes afhængighed af velfærdsprogrammer og har tendens til at gøre vedkommende mere fordringsfuld snarere end at opmuntre til økonomisk uafhængighed.

Herrens veje hjælper vore medlemmer til selv at få et vidnesbyrd om evangeliet angående arbejde. For arbejde er vigtigt for menneskelig lykke såvel som for produktiviteten. Verdens veje lægger imidlertid større og større vægt på fritid og fritagelse fra at arbejde.¹⁸

Det er rigtigt at arbejde. Hver mand, kvinde og barn burde arbejde. Selv små børn burde lære at dele, hjælpe med hus- og havearbejde, anlægge have og plante træer, samle frugt og gøre alt det, som skal gøres, for det gør dem til stærkere personer og opbygger deres tro og karakter.

Vi ønsker, at I forældre finder noget arbejde til jeres børn. Insister på, at de lærer det, de skal, i skolen. Lad dem ikke lege hele tiden. Der er en tid til leg, der er en tid til arbejde og der er en tid til lektielæsning. Sørg for, at jeres børn udvikler sig, sådan som I ved, de burde udvikle sig.¹⁹

Arbejde bør være det herskende princip i vore kirkemedlemmers liv (L&P 42:42; 75:29; 68:30-32; 56:17).²⁰

Vi kan blive økonomisk uafhængige ved at spare op, undgå gæld og sætte tæring efter næring

Er I forberedte og forsikrede mod død, sygdom, en længerevarende, forkrøblende sygdom hos familieforsørgeren? Hvor længe kan I klare jer uden indtægt? Har I noget lagt til side? Hvor længe kan I klare jeres mange udgifter til hjem, bil, værktøj og redskaber? ...

Den første reaktion er: Det kan vi bare ikke. Vi kan næsten ikke klare os uden at bruge hver eneste øre hver måned ... Hvis I svært ved at klare jer, når jeres indtægt øges, har et godt job, er ganske produktive og unge, hvordan kan I så klare jer i nødsituationer med nedsat arbejdstid, sygdom og andre uforudsete problemer, der kan dukke op?²¹

I skal ikke bruge alt, hvad I tjener. Der skal lægges penge til side til jeres børns mission og uddannelse. De kan påtage sig ansvar og tage småjobs, hvorved de også kan hjælpe til med at rejse midlerne, og i stedet for at bruge disse små beløb, kan de lægge dem til side til disse vigtige formål. Det kan betyde, at forældre i dag må undvære mange ting, som de godt kunne tænke sig, men i morgen vil de høste belønningen.²²

Undgå gæld ... I dag synes alting at pege hen mod gæld. »Få jer et kontokort og køb alting på kredit«, er hvad I bliver opmuntret til at gøre. Men sandheden er, at vi *ikke* behøver at gøre det for at opretholde livet.²³

Vi spekulerer på, hvad de af vore medlemmer vil gøre, som bruger alt, hvad de tjener og mere til. Hvis beskæftigelsen og indtægten falder, hvad vil der så ske? Lever I over evne? Skylder I så mange penge væk, at I ikke kan betale, hvis tiderne bliver værre? Er jeres stødpude i stand til at klare et stød?²⁴

Planlæg og arbejd på en måde, der gør jer lykkelige, selv om I må klare jer uden visse af de ting, som I kunne have anskaffet jer i tider med velstand. Sæt tæring efter næring, og lev ikke over evne ... Indkøb det nødvendige klogt og omhyggeligt. Stræb efter at opspare en del af det, I tjener. Forveksl ikke mange ønsker med grundlæggende behov.²⁵

Lad os som enkeltpersoner, som familier og som menigheds- og stavsledere lære at sætte tæring efter næring. Der er styrke og frelse i det princip. Nogen har sagt, at vi er rige i forhold til det, som vi kan undvære. Som familier og som kirke kan og bør vi sørge for det, der er *virkelig nødvendigt* for vore medlemmer, men vi må være påpasselige med ikke at bruge penge til andet end det, der er nødvendigt eller til formål, der ikke direkte berører vore familiers velfærd eller Kirkens grundlæggende mission.²⁶

**Beredthed er en måde at leve på, som
i sig selv medfører en belønning**

Beredthed er, når det efterleves rigtigt, en måde at leve på, ikke et pludseligt, bemærkelsesværdigt program.²⁷

Vi kunne henvise til alle de forskellige dele af personlig og familiemæssig beredthed, ikke i forhold til brand eller ødelæggelse, men i forhold til at dyrke en livsstil, der i sig selv er en daglig belønning.

Lad os gøre dette, fordi det er rigtigt, fordi det er tilfredsstillende, og fordi vi er lydige mod Herrens råd. I den ånd vil vi være beredte til de fleste eventualiteter, og Herren vil give os fremgang og styrke os. Det er rigtigt, at der vil komme vanskelige tider – for Herren har forudsagt dem – og ja, Zions stave er »som forsvar og som tilflugt fra uvejret« (L&P 115:6). Men hvis vi lever fornuftigt og sparsommeligt, vil vi være lige så sikrede, som var vi i hans hånd.²⁸

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Når vi forudsætter, at vores liv er knyttet til familie, venner, Kirken og samfundet, hvad tror du så, det vil sige at være selvhjulpne og uafhængige? (Se s. 119-120).
- Præsident Kimball belærte, at »socialt, følelsesmæssigt, åndeligt, fysisk [og] økonomisk velbefindende« er nogle af principperne i en fremsynet levevis (s. 119). På hvilken måde hænger åndeligt velbefindende sammen med de andre principper?
- Når du læser det afsnit, der begynder på side 120, så tænk over, hvor godt forberedt du er på »livets storme«. Hvordan kan vi blive bedre forberedt?
- Hvilke goder kan en køkkenhave bidrage med i en familie, udover fødevarer? (Se s. 121).
- Præsident Kimball sagde, at »arbejde er en åndelig nødvendighed« (s. 121). Hvilke åndelige goder har du oplevet ved at arbejde? På hvilke måder kan vi hjælpe vore børn med at lære vigtigheden af arbejde?
- Hvad tror du forskellen er mellem et ønske og et behov? Hvilken indstilling kan hjælpe os med at kontrollere vore behov? (Se eksemplerne på s. 123-124 og beretningerne på s. 117, 119).

Hvilke fordele er der ved at have et budget? Hvilken hjælp kan vi få som vejledning til at lægge et budget over vores midler?

- Læs det afsnit, som begynder nederst på side 124. På hvilke måder giver beredthed en daglig belønning?

Skriftstedsbenviisninger: 1 Mos 41:14-57; 2 Ne 5:17; L&P 29:8-11.

Noter

1. Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 99.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 372.
3. Conference Report, apr. 1975, s. 166-167.
4. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 132.
5. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 116.
6. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 116.
7. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 133.
8. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 116.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 374.
10. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 105.
11. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 116.
12. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 105.
13. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 105.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 370.
15. *Den danske Stjerne*, okt. 1981, s. 136.
16. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 116.
17. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 133.
18. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 105.
19. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 360-361.
20. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 116.
21. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 372.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 371-372.
23. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 105.
24. *Den danske Stjerne*, feb. 1975, s. 30.
25. *Den danske Stjerne*, okt. 1981, s. 136.
26. *Den danske Stjerne*, okt. 1981, s. 77.
27. Regionalrepræsentanternes seminar, 30. sep. 1976, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 8.
28. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 116.

Retskaffenhed

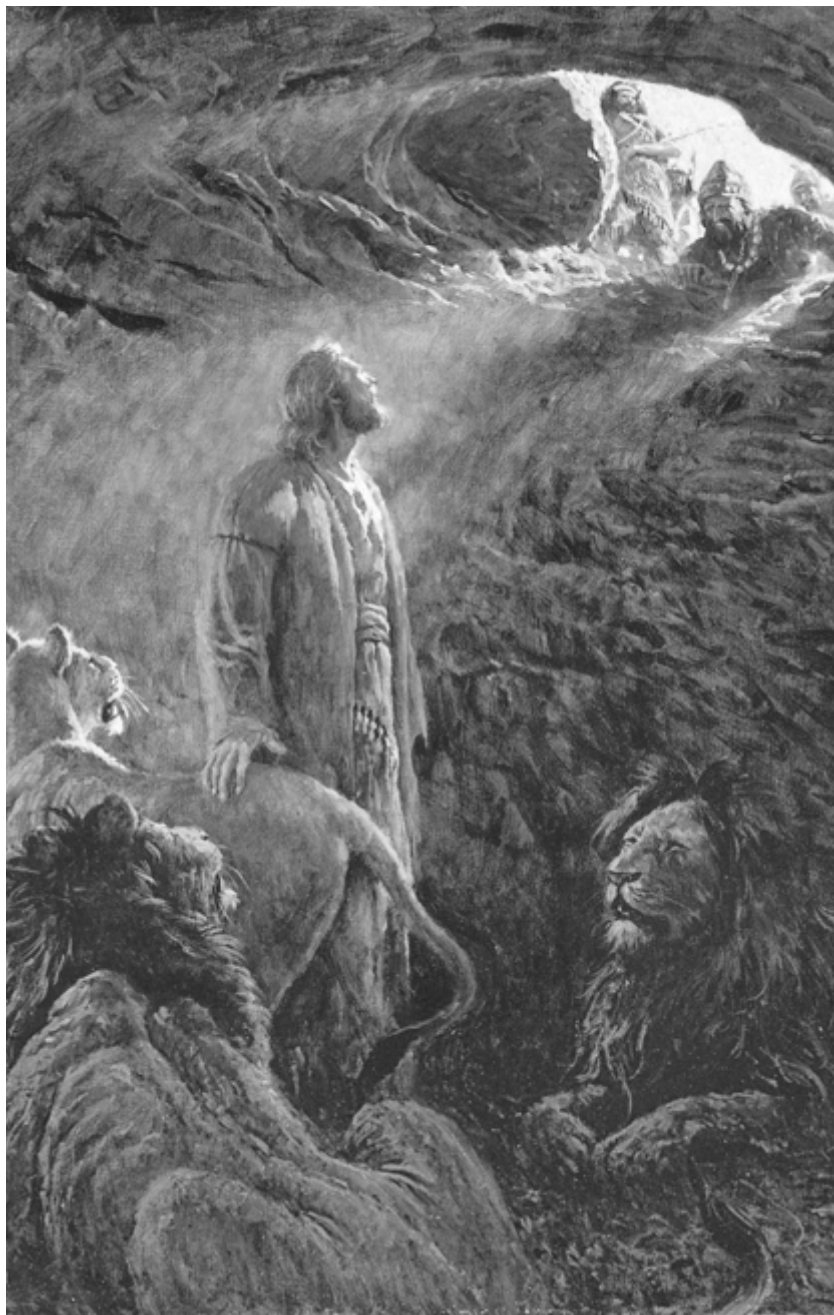
Lad os udvikle retskaffenhed i os selv – denne dyrebare egenskab, som vi værdsætter så højt hos andre.

Fra Spencer W. Kimballs liv

Spencer W. Kimball var, før sin kaldelse som apostel, aktiv i forretnings- og samfundslivet i Arizona. Han var medejer i et forsikrings- og ejendomsmæglerfirma og deltog i bistandsorganisationer på både lokal- og statsplan. I alt dette var han kendt for sin ærlighed og retskaffenhed. Det er blevet skrevet om ham: »Personlig retskaffenhed var det, andre lagde mest mærke til hos Spencer W. Kimball ... Han var altid lige ud af landevejen, leverede hvad han lovede og forhandlede med åbenhed og uden skjulte motiver.«¹

Retskaffenhed var en del af hans natur siden ungdommen, hvilket følgende fortælling viser: »Spencer og nogle drenge lånte en hest og en gammel vogn, de kunne bruge, når deres fysikklasse i skolen var på tur. På den ujævne vej sprang en vognfjeder. Næste dag forklarede Spencer sine venner: »Vi bør alle give nogle penge, så vi kan betale for den ødelagte fjeder,« men ingen tilbød at hjælpe. Han overtalte dem ved at sige: »Den fjeder skal der betales for, om jeg så selv skal gøre det.«²

Da præsident Marion G. Romney, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, talte ved et præstedømmemøde til en general-konference i oktober 1974, henviste han til præsident Kimballs eksempel: »Gennem årene har han været et eksempel på retskaffenhed. Ingen tvivler på, at han ville leve op til den hellige tillid, Herren har vist ham, om det så skulle koste ham livet ... Hvor ville det være dejligt, brødre i præstedømmet, hvis vi alle var i besiddelse af en retskaffenhed som præsident Kimballs.«³

Daniel var »en fange og slave, men også en Guds profet, som var villig til at dø for sin overbevisning«. »Har retskaffenhed nogensinde kunnet findes på et højere plan?«

Præsident Kimballs lærdomme

Retskaffenhed er grundlaget for en god karakter

Retskaffenhed (villighed og evne til at leve ifølge vores tro og overbevisning) er en af grundstenene til en god karakter, og uden en god karakter er der intet håb om at kunne glædes over Guds nærhed, hverken her eller i evighederne.⁴

Retskaffenhed er en tilstand eller evne til at være hel, usplittet eller intakt. Det er helhed og at være usvækket. Det er dyd og moralsk sundhed. Det er uforfalsket ægthed og dyb oprigtighed. Det er mod, en menneskelig dyd af uvurderlig værdi. Det er ærlighed, retlinethed og retfærdighed. Tag disse ting væk, og der er kun et tomt hylster tilbage ...

Retskafne mennesker og juridiske personer bør ikke spørge: »Hvad vil andre tænke om mig og det jeg gør?«, men: »Hvordan har jeg det med mig selv, hvis jeg gør dette eller ikke får gjort det?« Er det passende? Er det rigtigt? Ville Mesteren billige det? ...

Retskaffenhed i mennesket burde medføre indre fred, samt at man er sikker på sit formål og i sine handlinger. Dets fravær medfører det modsatte: splittelse, frygt, sorg og usikkerhed.⁵

Det ville være godt, hvis vi alle jævnligt ville lave en status for at se, om der i vores liv er fejet spor af falskhed, hæslighed eller vildfarelser ind under tæppet eller over i hjørnet. Eller kunne der under tæppet af personlige undskyldninger og rationalisering være gemt nogle små særheder og uærligheder? Er der noget spindelvæv i loftet og i hjørnerne, som vi tror, ikke bliver bemærket? Prøver vi at dække over små ubetydeligheder og små fornøjelser, som vi i hemmelighed tillader os selv – mens vi forklarer os selv, at de er betydningsløse og uden følger? Er der områder i vore tanker, handlinger og holdninger, som vi gerne ville gemme for dem, som vi respekterer mest?⁶

Vi viser retskaffenhed ved at holde vore pagter med ære

Når vi indgår en pagt eller en aftale med Gud, må vi holde den, uanset prisen. Lad os ikke være som ham, der indvilger i at leve efter visse standarder med hensyn til opførsel, og som derpå

bryder sit løfte og prøver at se, hvor længe han kan komme af sted med det. Lad os ikke være som den missionær, der indvilger i at tjene Herren i to år og derpå spilder sin tid med dovenskab og rationalisme. Lad os ikke være som det kirkemedlem, der tager del i nadveren om morgenen og derpå tilsmudser sabbatten om eftermiddagen.⁷

Ved at tage let på vore pagter vil vi såre vores eget evige jeg ... Selvretfærdiggørelse er let og rationalisering forførende, men Herren forklarer i en nutidig åbenbaring, at »når vi forsøger at skjule vore synder eller at tilfredsstille vores stolthed [eller] vores forfængelige ærgerrighed ... da trækker himlene sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og ... [mennesket] er overladt til sig selv til at stampe mod brodden« (L&P 121:37-38).

Selvfølgelig kan vi vælge; vi har handlefrihed, men vi kan ikke undslippe følgerne af vore valg. Og er der et svagt sted i vores retskaffenhed, så er det dér, djævelen koncentrerer sit angreb.⁸

De pagter, vi indgår med Gud, indeholder løfter om at *gøre*, ikke bare at afstå fra at gøre, til at virke i retfærdighed såvel som til at undgå det onde. Israels børn indgik en sådan pagt gennem Moses, idet de sagde: »Alt, hvad Herren befaler, *vil vi gøre*« (2 Mos 19:8, fremhævelse tilføjet), og alligevel havde Moses knapt vendt dem ryggen, før de brød deres pagt ved at gøre noget ondt. I dåbens vande indgår vi en lignende pagt, og vi gentager den i nadverordinancen. Ikke at ære disse pagter, at nægte at tjene eller at påtage sig opgaver og gøre mindre end det bedste, man kan, er en undladelsessynd ...

Bærere af Det Melkisedeske Præstedømme og de, som har modtaget deres tempelbegavelse, har afgivet yderligere løfter om at ville *gøre*, at arbejde i retfærdighed. Herren har udtrykt de gensidige løfter mellem vor himmelske Fader og bærerne af præstedømmet som en »ed og pagt« (L&P 84:39) ... Man bryder præstedømmets pagt ved at overtræde budene – men også ved at lade pligterne ugjort. I henhold hertil *behøver man, for at bryde pagterne, kun at lade være med at gøre noget.*⁹

Hold jeres løfter. Bevar jeres retskaffenhed. Stå ved jeres pagter. Giv i år og hvert år Herren jeres stærkeste troskab og fulde udtryk for tro. Gør det »på ære«, og I vil blive velsignet nu og for evigt.¹⁰

»De pagter, vi indgår med Gud, indeholder løfter om at gøre, ikke bare at afstå fra at gøre, til at virke i retfærdighed såvel som til at undgå det onde.«

Hvis vi er uærlige, snyder vi os selv

Eksistensen og væksten af næsten al uærlighed skyldes denne indre forvrængning, vi kalder selvretfærdiggørelse. Det er den første, værste og mest snigende form for snyd: Vi snyder os selv.¹¹

Selvretfærdiggørelse er en fjende af omvendelsen. Guds ånd fortsætter med at styrke, hjælpe og frelse de oprigtige af hjertet, men Guds ånd ophører uvægerligt at kæmpe med den, som undskylder sig sine forseelser.¹²

Vores Skaber sagde på det udhuggede budskab på Sinaj: »Du må ikke stjæle« (2 Mos 20:15). Og på ny blev det gentaget i forbindelse med genoprettelsen: »Du må ikke stjæle« (L&P 59:6).

I offentlige institutioner og i privatlivet tordner Herrens ord: »Du må ikke stjæle ... eller gøre noget, der ligner det« (L&P 59:6).

Vi griber os selv i at rationalisere alle former for uærlighed, fx butikstyveri, der er en ond og lav handling, som millioner hengiver sig til, mens de hævder at være hæderlige og ordentlige mennesker.

Uærlighed findes i mange andre former: ... at udnytte personlig kærlighed og følelser for at opnå usselt mammon; at stjæle fra pengekasen eller varer fra arbejdsgiveren; at forfalske regnskaber; ... at angive uberettigede fradrag på selvangivelsen; at optage private eller offentlige lån uden at have til hensigt at tilbagebetale dem; at erklære sig konkurs, når det ikke er berettiget eller nødvendigt, blot for at undgå at tilbagebetale lån; at stjæle penge eller værdifulde genstande på gaden eller i hjemmene; at stjæle *tid* ved at yde mindre end en fuld arbejdsdag for en fuld arbejdsdags løn; at køre med det offentlige uden at betale sin billet; og alle former for uærlighed hvor som helst og når som helst ...

»Alle andre gør det jo«, siges det ofte som undskyldning. Intet samfund kan være sundt uden ærlighed, tillid og selvbeher-skelse.¹³

Den, som køber mere, end man rimeligvis forventer at kunne betale tilbage, er uærlig. Det er bedrag. Den, som ikke betaler sin reelle gæld, er ikke særlig hæderlig. Jeg har det sådan, at enhver luksusting, man nyder på bekostning af en kreditor, ikke er helt redelig ... Det er ikke altid uhæderligt at have gæld, men det er det bestemt at ignorere den.¹⁴

At stjæle penge eller varer kan svække den, der får stjålet varerne, men for den, som stjæler er det en proces, hvor vedkommende visner og forkrøbles.¹⁵

Vores grad af retskaffenhed påvirker vores familie og andre

En forælder, som lyver et barn yngre for at undgå at betale voksenpriser i biografen, fly, tog og busser, lærer aktivt et barn at være uærligt. Det vil ikke glemme disse lektier. Nogle forældre tillader deres barn at bryde loven med hensyn til fyrværkeri, brugen af våben og at fiske og jage uden tilladelse. Børnene får lov til at køre bil uden kørekort eller at lyve om deres alder. De, som tager småting uden at afregne, såsom frugt fra naboens have, en kuglepen fra et skrivebord eller en pakke tyggegummi fra tagselv-hylden lærer alle i det stille, at småtyverier og uærlighed ikke er så slemt.¹⁶

Forældre, som »dækker over« deres børn, undskylder dem og betaler for deres forsyndelser, går glip af en glimrende mulighed for at lære dem en lektie og forårsager derved uanede vanskeligheder for deres børn. Hvis barnet får besked på at returnere den mønt eller blyant eller frugt, det har taget, med en passende undskyldning, er det sandsynligt, at dets tendens til at stjæle bliver standset. Men bliver barnet gjort stads af og gjort til en lille helt, eller hvis man laver sjov med dets forsyndelse, vil det sandsynligvis fortsætte med at begå stedse større tyverier.¹⁷

Forældre kan udvikle respekt for andres ejendom og rettigheder hos deres opvoksende børn gennem eksempel og belæring. Forældre, der kræver, at deres børn undskylder og bringer det tilbage, som de har taget, slået i stykker eller ødelagt – måske endda i dobbelt eller tredobbelt antal eller værdi – de vil få børn, der bliver respektable borgere og bringer deres forældre ære. Forældre, der selv respekterer lov og orden og retter sig efter alle regler, kan gennem deres eksempel og ved deres udtryk for godkendelse eller mishag, disciplinere og beskytte deres børn mod uorden og oprør.¹⁸

Vi ansporer jer kraftigt til at lære jeres børn ærbødighed, retskaffenhed og ærlighed. Kan det tænkes, at nogle af vore børn ikke ved, hvor syndigt det er at stjæle? Det er utroligt, hvad der foregår af ødelæggelser, rapserier, tyverier og ran. Beskyt jeres familie mod noget sådant ved den rette undervisning.¹⁹

Lad os sikre os, at vi inddrager en lektion om ærlighed og retskaffenhed i vores familieaften.²⁰

Det kan være, vi må kæmpe heftigt mod strømmen, men vi må lære vore børn, at synd er synd. Børn får lov at begå unøjagtigheder i sport og snyde i spil. Dette snyd fortsætter i gymnasiet og videre til erhverv og forretningsliv. Udover at det er forkert, meget forkert, underminerer det selve opbygningen af deres kultur og karakter.²¹

På toget fra New York til Baltimore sad vi i spisevognen over for en forretningsmand og nævnte: »Det regner sjældent så meget i Salt Lake City.«

Snart førte samtalen naturligt hen til det gyldne spørgsmål: »Hvor meget ved du om Kirken?«

»Jeg ved ikke ret meget om Kirken,« sagde han, »men jeg kender et af dens medlemmer.« Han var ved at udvide med nogle underafdelinger i New York. »Der er en underleverandør, der arbejder for mig,« fortsatte han. »Han er så ærlig og retskaffen, at jeg aldrig behøver at bede ham om at afgive bud på et stykke arbejde. Han er hæderligheden selv. Hvis mormonerne er som denne mand, vil jeg gerne lære den kirke at kende, som fremkommer med så hæderlige mænd.« Vi gav ham nogle pjecer og sendte missionærerne hen for at undervise ham.²²

Skrifterne fremkommer med eksempler på stort mod og retskaffenhed

Hvor ens beundring for Peter dog ryger i vejret ... når man ser ham stå rank og med frimodighed og styrke foran disse øvrighedspersoner og herskere, som kunne fængsle ham, piske ham og måske endda tage hans liv. Det er som om, vi kan høre hans frygtløse ord, da han stod over for sine fjender og sagde: »Man bør adlyde Gud mere end mennesker« (ApG 5:29).

Peter så mængden i øjnene og bar sit vidnesbyrd for dem om den Gud, de havde korsfæstet (se ApG 3:13-15) ...

Af dem, som hørte dette vidnesbyrd og denne beskyldning, var der 5.000 mennesker, som så hans ophøjede mod og uovertrufne retskaffenhed! Og 5.000 mennesker kom til tro.

Længere tilbage i historien er der Daniel, en fange og slave, men også en Guds profet, som var villig til at dø for sin overbevisning. Har retskaffenhed nogensinde kunnet findes på et højere plan? Evangeliet var Daniels liv ... Ved kongens hof kunne han ikke rigtig klandres for noget, men selv over for en hersker ville han ikke drikke kongens vin eller svælge i kød og fed mad. Hans mådehold og renhed i troen gav ham sundhed, visdom, kundskab, dygtighed og indsigt, og hans tro knyttede ham tæt sammen med sin Fader i himlen, og åbenbaringer kom til ham så ofte, som det var påkrævet. Hans åbenbaring af kongens drømme og fortolkningen af dem bragte ham ære, anerkendelse, gaver og høje stillinger, sådanne som mange mænd ville sælge deres sjæl for at få. Men da han fik valget, om han skulle holde

Shadrak, Meshak og Abed-Nego »stod ansigt til ansigt med den gloende ovn frem for at fornægte deres Gud«. Herren udfriede dem fra ilden.

op med at bede eller kastes i løvekulen, bad han åbenlyst og underlagde sig straffen (se Daniel 1-2, 6).

Vi genkalder os de tre hebræere Shadrak, Meshak og Abed-Negos retskaffenhed, der ligesom Daniel trodsede mennesker og herskere for at være tro mod sig selv og bevare troen med deres tro. Det blev forlangt af dem ved kongeligt dekret at knæle ned og tilbede en billedstøtte af guld, som kongen havde stillet op. Udover at blive udstødt af deres kaste, at miste position og at gøre kongen vred, stod de ansigt til ansigt med den gloende ovn frem for at fornægte deres Gud.

... Da de iscenesatte toner af blæsere, fløjter, harper og andre instrumenter gjaldede i området, og huse og gader blev fyldt

med mænd og kvinder, der knælede i tilbedelse af den enorme guldstøtte, nægtede tre mænd at fornærme deres sande Gud. De bad til Gud, og da de blev konfronteret med den rasende vrede hersker og konge, svarede de ham modigt, fuldt ud klar over at det kunne betyde den sikre død:

»Kommer det dertil, så kan vores Gud, som vi dyrker, redde os. Han kan redde os ud af ovnen med flammende ild og ud af din magt, konge.

Og selv om han ikke gør det, skal du vide, konge, at vi ikke vil dyrke din gud, og at vi ikke vil tilbede den guldstøtte, du har opstillet« (Dan 3:17-18).

Retskaffenhed! Løfterne om evigt liv fra Gud overgår alle menneskers løfter om storhed, behagelighed og immunitet. Disse modige og retskafne mænd sagde: »Vi behøver ikke at leve, men vi må være tro mod os selv og Gud« ...

Ingen af de dyder, hvor vi stræber efter fuldkommenhed, er mere vigtige end retskaffenhed og ærlighed. Lad os derfor være hele, intakte, rene og oprigtige for i os selv at udvikle denne dyrebare egenskab, som vi værdsætter så højt i andre.²³

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs igen det andet afsnit på side 127. Hvilke karakteregenskaber afslørede den unge Spencers reaktion? Hvilke lignende oplevelser kunne vi have i dag?
- Studér de første fire afsnit på side 129 og se efter ord, som præsident Kimball brugte til at definere retskaffenhed. Hvornår har du set, at retskaffenhed medfører »indre fred, samt at man er sikker på sit formål og i sine handlinger«? Hvornår har du set, at mangel på retskaffenhed medfører »splittelse, frygt, sorg og usikkerhed«?
- Hvad er det for holdninger til pagter, som hindrer en person i at have retskaffenhed? (Se eksemplerne på s. 129-130). Hvordan kan vi overvinde disse holdninger? Overvej i hvilken grad af retskaffenhed du holder dine pagter.

- På hvilke måder »snyder vi os selv«, hvis vi er uærlige? (Se eksemplerne på s. 131-132).
- Læs igen præsident Kimballs eksempler på forældres ærlighed og uærlighed (s. 132-133). Overvej hvad du gør for at lære børn retskaffenhed.
- Læs den beretning, som begynder med det næstsidste afsnit på side 133. Hvordan er dit liv blevet påvirket af andres retskaffenhed?
- Studér det næstsidste afsnit på side 129. Overvej at lave en status over dit liv, som præsident Kimball rådede. Stil dig selv de spørgsmål, som han stillede.

Skriftstedshenvisninger: Job 27:5-6; Ordsp 20:7; Alma 53:20-21; L&P 97:8; 136:20, 25-26.

Noter

1. Francis M. Gibbons, *Spencer W. Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God*, 1995, s. 106.
2. Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *The Story of Spencer W. Kimball: A Short Man, a Long Stride*, 1985, s. 23.
3. *Den danske Stjerne*, mar. 1975, s. 38.
4. »Vær loyal over for Herren«, *Den danske Stjerne*, nov. 1980, s. 1
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 192.
6. I Conference Report, Mexico City Mexico Area Conference 1972, s. 32.
7. »Abrahams eksempel«, *Den danske Stjerne*, dec. 1975, s. 1.
8. *Den danske Stjerne*, nov. 1980, s. 1.
9. *Tilgivelsens mirakel*, s. 90, 91.
10. »On My Honor«, *Ensign*, apr. 1979, s. 5.
11. *Ensign*, apr. 1979, s. 5.
12. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 234.
13. »En rapport og en udfordring«, *Den danske Stjerne*, apr. 1977, s. 2.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 196.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 198.
16. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 343.
17. *Tilgivelsens mirakel*, s. 54.
18. »Oplær et barn«, *Den danske Stjerne*, aug. 1978, s. 1.
19. *Den danske Stjerne*, feb. 1975, s. 30.
20. I Conference Report, Temple View New Zealand Area Conference 1976, s. 29.
21. »What I Hope You Will Teach My Grandchildren«, tale til seminar- og institutpersonale, Brigham Young University, d. 11. juli 1966, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 2.
22. *Faith Precedes the Miracle*, s. 240-241.
23. *Faith Precedes the Miracle*, s. 244-246, 248.

Abraham viste »overmåde stor tro« som reaktion på den »prøve, [der] blev påført ham«.

Lydighed som kommer af tro på Gud

Tro på Herren kan hjælpe os til at efterleve budene af et villigt hjerte og modtage utallige velsignelser.

Fra Spencer W. Kimballs liv

I marts 1972, da Spencer W. Kimball var fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, oplevede han alvorlige hjerteproblemer. På det tidspunkt var en af hans læger Russell M. Nelson, som senere blev medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Ældste Nelson berettede:

»Da præsident Kimballs hjerte blev dårligere, og han fornemmede, at døden var nær, fik han et møde med sine nærmeste ledere i Kirken, Det Første Præsidentskab. For at få de ønskede lægelige oplysninger inviterede han sin hengivne hjertespecialist, dr. Ernest L. Wilkinson og mig.

Præsident Kimball begyndte stakåndet: »Jeg er en døende mand. Jeg kan mærke, hvordan livet er ved at ebbe ud. Med den nuværende grad af forværring tror jeg, at jeg kun har ca. to måneder tilbage at leve i. Nu vil jeg gerne have min læges mening.«

Dr. Wilkinson bekræftede så præsident Kimballs fornemmelser og konkluderede, at han sandsynligvis ikke ville komme sig, og at døden lå ikke alt for langt væk.

Så henvendte præsident Kimball sig til mig som hjertekirurg og spurgte: »Hvad kan kirurgien tilbyde?«

Jeg angav, at i tilfælde af en operation ville den foregå over to omgange. Først ville det kræve en udskiftning af en aortaklap. Dernæst skal en vigtig blokeret kranspulsåre behandles med en bypass-operation.

Præsident Harold B. Lee fra Det Første Præsidentskab kom så med det afgørende spørgsmål: »Hvad er risikoen ved en sådan operation?»

»Det ved jeg ikke,« svarede jeg. For en mand på 77 år er risikoen ved hver af operationerne stor. Men at udføre begge på en person, hvis hjerte er svækket, ville medføre en så høj risiko, at operationen ikke kan anbefales ...

Da en udmattet præsident Kimball svarede: »Jeg er en gammel mand og klar til at dø«, afbrød præsident Lee ham. Han rejste sig op, slog sin næve i bordet og sagde med sin profetiske kraft: »Spencer, du er blevet kaldet! Du skal ikke dø! Du skal gøre alt, hvad du kan, for at tage vare på dig selv og fortsætte dit liv.«

Præsident Kimball svarede: »Så vil jeg gerne opereres.«

Han fik den udviklede operation, ikke fordi den efter hans lægers mening var blevet bedømt til at være rimelig sikker, men fordi han var lydige over for Herrens råd gennem Kirkens ledere – uanset den personlige risiko.

Resultatet er velkendt. Han blev velsignet med at overleve operationen, som blev et vendepunkt i hans sygdom.«¹

Gennem sit eksempel og i sine råd til de hellige, belærte præsident Kimball om, at vi bliver velsignet, når vi viser vores tro på Gud ved at være lydige over for hans vilje.

Præsident Kimballs lærdomme

Sand tro motiverer os til at gøre Guds vilje

At udøve tro er villighed til at acceptere uden et fuldstændigt klart bevis og at bevæge sig fremad og udrette noget. »En tro uden gerninger er ... død« (Jak 2:26), og en død tro vil ikke lede en fremad til at tilpasse sit liv eller tjene tappert. Virkelig tro skubber én frem mod konstruktive og velgørende handlinger, som om man vidste det med sikkerhed.²

Man kan nyde godt af miraklerne i den fysiske verden uden en fuldkommen kundskab om de bagvedliggende principper. Man kan lave mørke om til lys ved at trykke på en knap og læse i den mørkeste nat. Man behøver ikke at kunne lave elektricitet eller

Præsident Kimball sammenlignede tro med at indstille en radio.

at vide, hvordan man lægger ledninger i hjemmet. Men man må have tro nok til at sørge for lamper og tro for at trykke på kontakten. Så kan man få lys ... Man kan dreje på knappen og nyde dejlig musik langvejs fra uden at have forstand på en radio eller fuldt ud forstå, hvordan den virker, men man vil aldrig kunne få velsignelsen, medmindre man tilslutter strømmen og drejer knappen rigtigt. På samme måde kan man få åndelige velsignelser og tilkendegivelser ved at oprette kontakt og dreje på knappen. Nøglen til det, er tro udvist gennem bøn og gerning.³

Vi beder om at blive oplyst og søger så dernæst af al kraft og med vore bøger og tanker og retskaffenhed at få inspiration. Vi beder om dømmekraft og bruger så alle vore kræfter på at handle klogt og udvikle visdom. Vi beder om succes i vores arbejde og studerer intenst og kæmper af al magt for at hjælpe med at få vore bønner besvaret. Når vi beder om sundhed, må vi efterleve loven for sundhed og gøre alt, hvad vi kan for at holde vore legemer livskraftige og i god form. Vi beder om beskyttelse og tager så fornuftige forholdsregler for at undgå fare. Der må være gerninger sammen med tro.⁴

Der må være tro på Gud som gør, at mennesker renser deres liv; at de glemmer sig selv i andres tjeneste, og at de overvinder kødets svagheder; at deres tro medfører en fuldstændig og

vedvarende omvendelse og som vil føre dem til dåbens, præstedømmets og templets ordinancer.⁵

Heri ligger det geniale i Jesu Kristi evangelium, kun opfattet af det åndelige øje. Omfattet af evangeliets godgørende love bliver enhver – rig eller fattig, lærd eller ulærd – opmuntret til først at opfatte med troens øje, og dernæst ved anstrengelse at udtrykke denne tro gennem et mere ophøjet og ædelt liv.⁶

Lydighed baseret på tro er ikke blind lydighed

Vi udfører intelligent, konstruktiv lydighed, når vi frivilligt, ydmygt og med glæde adlyder vor Herres befalinger.⁷

At adlyde! At lytte! Sikke et svært krav! Ofte hører vi: »Ingen skal sige mig, hvad jeg skal have på, hvad jeg skal spise eller drikke. Ingen skal sætte retningslinjer for min sabbat, bestemme over mine indtægter eller på nogen måde begrænse min personlige frihed! Jeg gør, som det passer mig! Jeg vil ikke handle i blind lydighed!«

Blind lydighed! De forstår slet ikke! ...

Når mennesker adlyder en skabers bud, er det ikke blind lydighed. Sikken forskel der er på en krybende undersåt over for sin totalitære hersker og den værdige, frivillige lydighed, man viser sin Gud. Diktatoren er ambitiøs, selvisk og har skjulte motiver. Hver eneste af Guds befalinger er retfærdige, ethvert direktiv formålstjenligt og alt sammen til gavn for den, der lader sig lede. Det førstnævnte kan være blind lydighed, men det sidstnævnte er bestemt lydighed i tro...

Er det blind lydighed, når man ser skiltet »Højspænding – Adgang forbudt«, eller er det lydighed i tro på eksperternes bedømmelse, nogle som kender faren?

Er det blind lydighed, når den flyrejsende spænder sit bælte, når skiltet lyser, eller er det tillid til den erfaring og visdom fra dem, som kender mere til risikoen og farerne?

Er det blind lydighed, når det lille barn gladelig springer ud fra bordet og i armene på sin smilende far, eller er det den ubetingede tillid til en kærlig forælder, som føler sig sikker på at kunne gribe det, og som elsker barnet højere end selve livet? ...

Er det så blind lydighed, når vi, med vores begrænsede udsyn, elementære viden, selviske ønsker, skjulte motiver og kødelige lyster, accepterer og følger vejledningen og adlyder befalingerne fra en kærlig Fader, som ... skabte verden til os, elsker os og har planlagt et konstruktivt program til os, helt og aldeles uden skjulte motiver, hvis største glæde og herlighed er at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv« til alle sine børn? (Se Moses 1:39).⁸

Det er ikke blind lydighed, selv uden at have forstået det hele, at følge en Fader, som har bevist sit værd.⁹

Skrifterne giver eksempler på lydighed, som kommer af tro

Vore retskafne og kloge forældre, Adam og Eva, var eksemplariske med hensyn til den lydighed, som kommer af at have en tro som et barns:

»... Og Adam var lydige mod Herrens befalinger.

Og efter mange dage viste en engel fra Herren sig for Adam og sagde: Hvorfor bringer du slagtofre til Herren? Og Adam sagde til ham: Det ved jeg ikke, ud over at Herren befalede mig det.

Og da talte engelen og sagde: Dette er et sindbillede på Faderens Enbarnes offer, han som er fuld af nåde og sandhed« (Moses 5:5-7).

Blind lydighed? Bestemt ikke. De havde kendt Jahve, hørt hans stemme, vandret med ham i Edens have og kendte til hans godhed, retfærdighed og indsigt. Og derfor dræbte de i »mange dage« de lydefri lam og ofrede dem uden at vide hvorfor, men i fuld tillid til, at der var et retfærdigt formål i loven, og at årsagen til det senere ville blive forklaret, når de havde efterlevet det.¹⁰

Da Paulus talte til hebræerne, sagde han:

»I tro fik Noa et varsel om det, som endnu ikke var at se, og byggede i sin gudfrygtighed en ark til frelse for sit hus« (Hebr 11:7).

Indtil da havde der ikke været noget tegn på regn og oversvømmelse. Hans folk spottede ham og kaldte ham for en tåbe. Han prædikede for døde ører. Hans advarsler blev anset for at være fornuftsstridige. Der var ikke noget fortilfælde, aldrig havde

man kendt til en oversvømmelse, der kunne dække jorden. Hvor tåbeligt at bygge en ark på den tørre jord, når solen skinnede og livet gik videre som sædvanligt! Men tiden udløb. Arken blev gjort færdig. Vandfloden kom. De ulydige og oprørske druknede. Miraklet med arken fulgte efter den tro, der blev udtrykt, da den blev bygget.

Paulus fortsatte:

»I tro fik selv Sara, der var ufrugtbar, kraft til at grundlægge en slægt, skønt hun var ude over den alder, fordi hun anså ham, der havde givet løftet, for troværdig« (Hebr 11:11) ...

Så absurd var det at få at vide, at børn kunne fødes af en hundredårig, at selv Sara tvivlede til at begynde med. Men et stor-slået ægtepars tro vandt, og den mirakuløse søn blev født til at være fader for mangfoldige nationer.

Abraham viste overmåde stor tro, da en overmenneskelig prøve blev påført ham. Hans unge »lovede søn«, bestemt til at blive fader over riger, skulle nu ofres på det hellige alter. Det var Guds befaling, men den virkede så selvmodsiggende! Hvordan kunne hans søn, Isak, blive fader til et utalligt afkom, hvis hans jordiske liv i sin ungdom skulle have en ende? Hvorfor skulle han, Abraham, blive bedt om at gøre denne oprørende handling? Det var uforeneligt, umuligt! Og alligevel troede han på Gud. Hans ufotrødnede tro førte ham med et sønderknust hjerte til Morija-landet sammen med sin unge søn ...

»Og han tvivlede ikke i vantro på Guds løfte, han blev tværtimod styrket i troen og gav Gud æren

Og var fuldt overbevist om, at det, som Gud har lovet, har han også magt til at gøre« (Rom 4:20-21).

Fader Abraham og moder Sara vidste det – vidste, at løftet ville blive opfyldt. *Hvordan* vidste de ikke og forlangte ikke at få det at vide. Isak ville helt sikkert leve og blive fader til et talrigt afkom. Det vidste de, han ville, selv om han skulle dø. De vidste, at han stadig kunne oprejses fra de døde for at opfylde løftet, og her gik tro forud for miraklet.¹¹

Husk at Abraham, Moses, profeten Elias og andre ikke kunne se slutningen klart fra begyndelsen. De ... vandrede i tro og uden

sigte. Husk igen, at ingen porte var åbne, Laban ikke var fuld og intet jordisk håb var berettiget i det øjeblik, hvor Nefi udøvede sin tro og til sidst tog af sted for at få fat i pladerne. Der var intet asbesttøj eller andre almindelige opfindelser som beskyttelse i den gloende ovn til at beskytte de tre hebræere mod døden; løverne havde ingen mundkurv af læder eller metal på, da Daniel blev låst inde i løvekulen ...

... Husk der ikke var nogen landsbyer eller byer, ingen gårde eller haver, ingen hjem eller indkøbscentre og ingen blomstrende ørken i Utah, da de forfulgte pionerer krydsede sletterne ... Og husk, at der ikke var nogen himmelske væsener i Palmyra, i Susquehannafloden eller i Cumorahøjen, da den sjælehungrende Joseph stille gik hen i lunden, knælede ned i bøn ved flodbred- den og klatrede op ad skråningerne på den hellige høj.¹²

Troen går forud for miraklet

I tro sår vi frøet, og snart ser vi det blomstrende mirakel. Mennesker har ofte misforstået det og har vendt om på processen. De ønsker at høste, før de sår, belønningen før tjenesten og miraklet før troen ... Mange af os ønsker kraft uden at skulle overholde reglerne for sundhed, fremgang gennem himlens åbne vinduer uden at skulle betale tiende. Vi ønsker det nære fællesskab med vor Fader uden at skulle faste og bede, vi ønsker regn i rette tid og fred i landet uden at skulle overholde sabbatten og Herrens andre befalinger. Vi ønsker at plukke rosen, før vi planter den, vi ønsker at høste kornet, før det bliver sået og dyrket.

Hvis vi bare kunne indse det, som Moroni skriver:

»For hvis der ikke er nogen tro blandt menneskenes børn, kan Gud ikke udføre noget mirakel blandt dem ...

Og der er heller ikke nogen, der på noget tidspunkt har udvirket mirakler, førend de troede; derfor troede de først på Guds Søn« (Eter 12:12, 18).¹³

Hvis vi nu kan vandre i tro, hvis vi kan tro på Guds storslåede løfter, hvis vi kan adlyde og tålmodigt vente, vil Herren opfylde alle sine storslåede løfter til os.

»... Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham« (1 Kor 2:9).¹⁴

Det kræver stor tro at betale tiende, når midlerne er få og behovene er store. Det kræver tro at faste og have familiebøn og overholde visdomsordet. Det kræver tro at udføre sit arbejde som hjemmelærer, medlemsmissionær og i anden tjeneste, når det kræver ofre. Det kræver tro at tage på fuldtidsmission. Men vid – at alt dette er at så, mens trofaste, hengivne familier, åndelig sikkerhed, fred og evigt liv er høsten ...

... Lige som uforfærdet tro har lukket munden på løver, uskadeliggjort ildflammer, åbnet tørre korridorer gennem floder og have, beskyttet mod oversvømmelse og tørke og medført himmelske tilkendegivelser på profeternes foranledning, således kan troen i hvert enkelts liv helbrede de syge, bringe trøst til dem, som sørger, styrke en beslutning til at modstå fristelse, lette trældommen af skadelige vaner, give styrke til omvendelse og forandring af vores liv og føre til en sikker viden om Jesu Kristi guddommelighed. Uovervindelig tro kan hjælpe os med at efterleve budene af et villigt hjerte og derved føre til utallige velsigelser såsom fred, fuldkommenhed og ophøjelse i Guds rige.¹⁵

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Se på dette kapitels titel. Hvorfor er lydighed en handling, som kommer af tro?
- Læs om den beslutning, som præsident Kimball måtte tage i marts 1972 (s. 139, 140). Hvilke evangeliske principper tror du, kan anvendes, når vi står over for svære beslutninger?
- Når du læser præsident Kimballs sammenligning mellem »blind lydighed« og »lydighed i tro«, hvilke forskelle kan du så finde? (Se s. 142-143). Hvad ved vi om vor himmelske Fader, som kan hjælpe os med at adlyde ham »frivilligt, ydmygt og med glæde«? Hvad kunne du sige til en person, som påstår, at Kirkens medlemmer følger deres ledere blindt?

- Læs igen historierne fra skriften på side 143-145. Hvilke ting har personerne i disse historier tilfælles? Hvad har du tilfælles med dem? Hvad kan du lære af dem?
- Hvornår har du set, at troen går forud for miraklet? (Se eksemplerne på s. 145-146). Hvordan kan vi lære vores familie, at troen går forud for miraklet?

Skriftstedshenvisninger: Jos 22:5; Jak 2:14-26; Eter 12:4-21; Moro 7:33; L&P 130:20-21.

Noter

1. »Spencer W. Kimball: Man of Faith«, *Ensign*, dec. 1985, s. 40.
2. »The Fourth Article of Faith«, *Instructor*, apr. 1955, s. 109.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 62.
4. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 122.
5. »Beloved Youth, Study and Learn«, i *Life's Directions*, 1962, s. 188-189.
6. I Conference Report, London England Area Conference 1976, s. 36.
7. I Conference Report, okt. 1954, s. 55.
8. I Conference Report, okt. 1954, s. 51, 52, 53.
9. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 59.
10. I Conference Report, okt. 1954, s. 54.
11. I Conference Report, okt. 1952, s. 48, 49.
12. I Conference Report, okt. 1952, s. 51.
13. I Conference Report, okt. 1952, s. 47.
14. I Conference Report, apr. 1952, s. 22.
15. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 11, 12.

»Du må ikke have andre guder end mig«

Vi må sætte Herren og hans sag først og afholde os fra at tilbede falske guder.

Fra Spencer W. Kimballs liv

Præsident Spencer W. Kimball formandede de sidste dages hellige til at sætte Herren først i deres liv og ikke lade deres hjerte være denne verdens ting hengivne. Han belærte om, at det at prioritere sådanne ting som materielle ejendele, arbejde, rekreation og prestige højere end Herren, er at tilbede falske guder. Han understregede, at falske guder eller afguder indebærer »alt, der lokker et menneske bort fra pligt, loyalitet og kærlighed til og tjeneste for Gud.«¹

Helhjertet forpligtelse over for Herren var fundamentet for præsident Kimballs og hans forældres liv. Sidst i 1890erne, da Spencer var en lille dreng, modtog hans far, Andrew, en kaldelse som stavspræsident i det sydøstlige Arizona. At forlade Salt Lake Citys relative bekvemmeligheder for at bo i et yderområde i ørkenen, ville ikke være let for Kimballfamilien, men for Andrew Kimball »var der kun ét svar, og det var at tage af sted.«²

Adskillige år senere viste Spencer W. Kimball en lignende hengivenhed over for Herren, da han blev kaldet til at være anderrådgiver i et stavspræsidentskab. Han og hans hustru, Camilla »havde talt om, at han kunne tage tilbage til universitetet og blive bogholder eller lærer«, men da han accepterede kirkekaldelsen, betød det, at han tilsidesatte sådanne planer.³

Da præsident Kimball blev ordineret til apostel, forstærkede præsident Heber J. Grants råd ham i princippet om at sætte Herren og hans rige først: »Vær stærkt opsat på at tjene Herren, din

Gud. Beslut dig fra dette øjeblik til at sætte denne sag og dette arbejde allerførst i alle dine tanker.«⁴

Præsident Kimballs lærdomme

Når vi lægger vores hjerte i og sætter vores lid til hvad som helst over Herren, tilbeder vi vore egne falske guder

Når jeg studerer de gamle skrifter, bliver jeg mere og mere overbevist om, at det er af stor betydning, at budet »Du må ikke have andre guder end mig« er det første af de ti bud.

Kun få mennesker har bevidst og med fuldt overlæg valgt at fornægte Gud og hans velsignelser. Vi lærer snarere fra skrifterne, at fordi udøvelsen af tro altid har forekommet vanskeligere end det at stole på ting, der ligger lige for hånden, har det kødelige menneske været tilbøjeligt til at overføre sin tro på Gud til materielle ting. Når mennesker derfor i alle tidsaldre er bukket under for Satans magt og har mistet troen, har de i stedet rettet deres håb mod »armen af kød« (L&P 1:19) og mod »guderne af sølv, guld, kobber, jern, træ og sten, som hverken kan se, høre eller forstå« (Dan 5:23) – dvs. afguder. Dette er et fremherskende emne i Det Gamle Testamente. Det, som et menneske sætter al sin lid til, bliver hans gud; og hvis hans gud viser sig ikke at være Israels sande og levende Gud, så dyrker denne mand afguder.

Det er min faste overbevisning, at når vi læser skrifterne og prøver på at »anvend[e] dem på [os] selv«, som Nefi foreslog (1 Ne 19:24), vil vi opdage mange paralleller mellem den gamle tilbedelse af udskårne billeder og vore egne adfærdsmønstre.⁵

Afgudsdyrkelse er blandt de alvorligste synder ...

Moderne afguder eller falske guder kan antage former som tøj, hjem, forretning, maskiner, biler, lystbåde og talrige materielle afledere fra stien mod guddommelighed ...

Uhåndgribelige ting bliver lige så let til guder. Eksaminer, lærdom og titler kan blive afguder ...

Mange mennesker køber eller bygger først et hjem og møblerer det og køber bil – for derpå at finde ud af, at de »ikke har råd til« at betale tiende. Hvem tilbeder de? Visselig ikke himlens og jordens Gud ...

*»Disse magt-, velstands- og indflydelses-guder er ...
lige så virkelige som israelitternes guldkalve i ørkenen.«*

Mange tilbeder jagt, fisketure, ferie, weekend-udflugter og skovture. Andre har som deres afguder sportskampe, baseball, fodbold, tyrefægtning eller golf ...

Et andet billede, mennesker tilbeder, er magt og prestige ... Disse magt-, velstands- og indflydelses-guder er meget krævende og lige så virkelige som israelitternes guldkalve i ørkenen.⁶

At blive tiltrukket af verdens ting kan gøre os sårbare over for Satans indflydelse

Til trods for den glæde vi finder i at betragte os selv som moderne, og vores tendens til at tro, at menneskeheden aldrig før har været så kultiveret, som vi er – til trods for alt dette er vi i det store og hele et afgudsdyrkende folk – en tilstand, som er yderst afskyelig i Herrens øjne.⁷

Jeg kommer til at tænke på en artikel, som jeg læste for nogle år siden, om en gruppe unge mænd, som var taget til junglen for at fange aber. De forsøgte på adskillige måder at fange aberne, deriblandt også med net. Men da de fandt ud af, at nettene kunne beskadige sådanne små væsener, fandt de endelig frem til en genial løsning. De lavede en masse små kasser, og i toppen af dem

borede de et hul, der lige var stort nok til, at en abe kunne stikke sin hånd ned igennem det. Så satte de kasserne under træerne, og indeni lagde de en bestemt slags nødder, som aberne holdt særlig meget af.

Når mændene gik, kom aberne ned fra træerne for at undersøge kasserne. Da de fandt ud af, at der var nødder indeni, stak de hånden ned for at få fat i dem. Men når en abe prøvede at trække hånden med nødden ud igen, kunne den ikke, for nu var den lille knyttede hånd med nødden indeni for stor.

På dette tidspunkt kom mændene ud fra underskoven for at fange aberne. Og nu skete der noget mærkeligt: Når aberne så mændene, begyndte de at skrige og slå om sig for at komme væk; men selv om det ville have været så let som ingenting at give slip på nødden, så de kunne trække hånden til sig og flygte, ville de ikke slippe den. Mændene kunne uden besvær fange dem.

Tilsyneladende har mennesker det ofte på samme måde; de har sådan et fast greb om denne verdens ting – det, som er telestalt – at selv den mest indtrængende opfordring eller den værste krisesituation ikke kan overtale dem til at opgive det til fordel for det, som er celestalt. Satan har intet besvær med at få dem i sit greb. Hvis vi insisterer på at bruge al vor tid og alle vore midler på at bygge os et verdsligt kongerige, så er det nøjagtigt det, vi får.⁸

Frem for at stræbe efter verdens ting, bør vi bruge vore ressourcer på at opbygge Guds rige

Det at være rig behøver ikke nødvendigvis at være udtryk for syndighed. Men synd kan opstå ved erhvervelse og benyttelse af velstand ...

Mormons Bogs historie røber i rigt mål den ødelæggende indflydelse, som lidenskab for velstand har. Hver gang folket blev retfærdigt, trivedes det. Derpå fulgte forandringen fra trivsel til velstand, fra velstand til kærlighed til velstand, derpå til forkærlighed for behagelighed og luksus. De bevægede sig derpå ind i åndelig uvirksomhed, derfra til stor syndighed og ugudelighed, og videre til næsten ødelæggelse ved deres fjender ... Havde folket benyttet deres velstand til gode formål, kunne det have glædet sig over vedvarende fremskridt.⁹

Herren har velsignet os som et folk med en fremgang, der hidtil har været ukendt. De ressourcer, der er faldet i vore hænder, er gode og nødvendige for vores gerning her på jorden. Men jeg er bange for, at mange af os er blevet overmættede med flokke og hjerde, hektarer, lader og velstand og er begyndt at tilbede dem som falske guder, så de har fået magt over os ... Glemte er den kendsgerning, at det er vores opgave at bruge de mange ressourcer i vore familier og kvorummer på at opbygge Guds rige – at fremme missionering samt tempel- og slægtsforskningsarbejdet; at opdrage vore børn til at blive nyttige tjenere for Herren; at velsigne andre på alle måder, så de også kan bære frugt. I stedet for anvender vi disse velsignelser på at tilfredsstille vore egne ønsker, og som Moroni sagde: »... smykker I jer med det, som ikke har noget liv, og så alligevel lader de sultne og de trængende og de nøgne og de syge og de plagede gå forbi jer uden at ænse dem« (Morm 8:39).

Herren selv har i vore dage sagt: »... de søger ikke Herren for at grundfæste hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter billedet af sin egen gud, hvis billede er i verdens lighed, og *hvis væsen er som en afguds*, som bliver gammel og skal omkomme i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde« (L&P 1:16, fremhævelse tilføjet).¹⁰

Herren har sagt: »... Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift« (Matt 6:33). Imidlertid vil vi alt for ofte have »det andet« først.¹¹

Måske er synden ikke at have »det andet«, men i vores holdning til og tilbedelse af »det andet«. Medmindre en person, som er opsat på berigelse, virkelig kan opsamle og beholde velstand og stadig vise Gud og hans program fuldt troskab – medmindre den rige mand kan holde sabbatten, være ubesmittet i sind, krop og ånd og yde uforbeholden tjeneste til sine medmennesker som anvist af Gud – medmindre den velstående mand har fuldstændig kontrol over det og kan forvalte alle sine besiddelser og underlægge sig Herrens opfordring gennem hans bemyndigede tjenere, så burde den mand sandelig, for sin egen sjæls vel, »gå hen og sælg[e], hvad du ejer, og giv[e] det til de fattige, ... Og kom så og følg mig« (Matt 19:21).

»For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være« (Matt 6:21).¹²

»Det er vores opgave at bruge [vore] ressourcer i vore familier og hvorummer på at opbygge Guds rige.«

Velsignelser, vi modtager ved at tjene Herren, overstiger langt de belønninger, som verden tilbyder

En mand, som jeg kender, blev kaldet til en stilling i Kirken, men han følte, at han ikke kunne sige ja, fordi hans investeringer krævede mere opmærksomhed og mere tid, end han kunne undvære på Herrens værk. Han forlod Herrens tjeneste for at søge efter mammon, og i dag er han millionær.

Men for nylig fandt jeg ud af noget interessant: Hvis en mand ejer guld til en værdi af en million dollars, så ejer han ca. 1/27 milliardtedel af alt det guld, som findes alene i den tynde jord-skorpe. Det er så lille en del, at den menneskelige forstand ikke kan fatte det. Men det er ikke alt: Herren, som skabte jorden og har magt over den, skabte også mange andre verdener, ja »utallige verdener« (Moses 1:33); og da Moses modtog den ed og pagt, som hører præstedømmet til (L&P 84:33-44), fik han løfte fra Herren om »alt det, som min Fader har« (v. 38). At tilsidesætte alle disse store løfter til fordel for en guldkiste og en følelse af verdslig sikkerhed, er en fejlbedømmelse, som vil få kolossale

følger. Det er sandelig sørgeligt og ynkværdigt at tænke sig, at han vil nøjes med så lidt; sjæle er dog af langt større værdi.

En ung mand, som blev kaldet til at tage på mission, svarede, at han ikke havde megen talent for den slags. Det, han var god til, var at holde sin flotte, nye bil i tip-top stand. Han nød følelsen af magt og fart, og når han sad ved rattet, gav den stadige bevægelse ham den illusion, at han virkelig var på vej fremad.

Hans far havde hele tiden været tilfreds med at sige: »Han kan lide at bruge sine hænder. Det er godt nok til ham.«

Godt nok for Guds søn? Denne unge mand forstod ikke, at den kraft, som hans bil er i besiddelse af, er så uendelig lille sammenlignet med havets eller solens kraft; og der er mange sole, som alle kontrolleres af loven og af præstedømmet i sidste instans – en præstedømmemagt, som han kunne have udviklet ved at tjene Herren. Han tog til takke med en ynkværdig gud, en sammensætning af stål og gummi og skinnende krom.

Et ældre par holdt op med at arbejde og trak sig samtidig tilbage fra Kirken. De købte en campingvogn, frasagde sig alle forpligtelser og tog ud for at se verden og bruge den smule, som de havde samlet sig, for blot at nyde resten af deres dage. De havde ikke tid til templet, havde for travlt til at udføre slægtshistorisk arbejde og til at udføre en mission. Han mistede forbindelsen med højpræsternes kvorum og var ikke nok hjemme til at skrive sin personlige historie. Grenen havde hårdt brug for deres erfaring og lederskab, men da de ikke var i stand til at »holde ud til enden«, var de ikke til rådighed.¹³

Vi burde elske og følge Herren af hele vores hjerte

Det er ikke nok for os at anerkende Herren som den højeste og afstå fra at tilbede afguder, vi burde elske Herren af hele vores hjerte, kraft, sind og styrke. Vi burde ære ham og følge ham og arbejde på at opnå evigt liv. Hvor stor er ikke hans glæde over hans børns retskaffenhed!¹⁴

Vores opgave er positiv: at forsage verdslige ting som et mål i sig selv; at holde os fra afgudsdyrkelse og gå fremad i tro; at bringe evangeliet til vore fjender, så de ikke længere vil være vore fjender.

Vi må holde op med at tilbede vore dages afguder og ikke stole på »armen af kød«, for Herren har sagt til hele verden i vores tid: »... jeg vil ikke skåne nogen, der forbliver i Babylon« (L&P 64:24).

Da Peter prædikede et sådant budskab til folket pinsedag, »stak det [mange af] dem i hjertet, og de spurgte Peter og de andre apostle: »Hvad skal vi gøre, brødre?« (ApG 2:37).

Og Peter svarede: »Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, ... [og] få Helligånden som gave« (v. 38).

... Vores budskab er det samme som det, Peter gav. Og videre lyder Herrens budskab fra ham selv »til jordens ender, så alle, som vil høre, kan høre:

Bered jer, bered jer på det, som skal komme, for Herren er nær« (L&P 1:11-12).

Vi tror, at måden, hvorpå hvert enkelt menneske og hver familie kan forberede sig, som Herren har pålagt det, er ved at begynde at udøve større tro, at omvende sig og at deltage i arbejdet for hans rige på jorden, som er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det kan måske i første øjeblik synes lidt vanskeligt, men når et menneske begynder at få den rette forståelse af det sande værk, når han begynder at se noget af evigheden i dens sande perspektiv, så begynder velsignelserne i rigt mål at opveje prisen ved at lade »verden« bag sig.¹⁵

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Hvorfor tror du, at »Du må ikke have andre guder end mig« er det første af de ti bud?
- Overvej denne udtalelse: »Det, som et menneske sætter al sin lid til, bliver hans gud« (s. 149). Hvilke falske guder er der i verden i dag? (Se eksemplerne på s. 149-150).
- Hvad kan vi lære af historien om abefælderne? (Se s. 150-151). Hvad risikerer vi, hvis vi har et for fast greb i verdens ting?

- Læs igen side 151-152. Hvad er nogle af farerne ved at være velstående? På hvilke måder kan vi bruge de ressourcer, som Herren giver os, på en retfærdig måde?
- Læs igen beretningerne på side 153-154. Hvorfor tror du, at nogle mennesker frivilligt sætter velsignelserne ved at tjene i Herrens rige overstyr? Hvad burde være vores motivation, når vi tjener?
- Hvad tror du, der menes med at »elske Herren af hele dit hjerte, kraft, sind og styrke«? (s. 154). Hvad kan forældre gøre for at hjælpe deres børn til at elske Herren?

Skriftstedshenvisninger: 2 Mos 20:3-6; Matt 6:24; 22:36-38; Kol 3:1-5; 2 Ne 9:30, 37; L&P 133:14.

Noter

1. *Tilgivelsens mirakel*, s. 46.
2. Andrew Kimball, i Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 20.
3. Se Edward L. Kimball, »Spencer W. Kimball«, i *The Presidents of the Church*, red. Leonard J. Arrington, 1986, s. 381.
4. I *Spencer W. Kimball*, s. 205.
5. »De falske guder, som vi tilbeder«, *Den danske Stjerne*, aug. 1977, s. 1.
6. *Tilgivelsens mirakel*, s. 46, 47.
7. *Den danske Stjerne*, aug. 1977, s. 1.
8. *Den danske Stjerne*, aug. 1977, s. 1.
9. *Tilgivelsens mirakel*, s. 52.
10. *Den danske Stjerne*, aug. 1977, s. 1.
11. *Den danske Stjerne*, feb. 1973, s. 71.
12. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 358.
13. *Den danske Stjerne*, aug. 1977, s. 1.
14. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 243.
15. *Den danske Stjerne*, aug. 1977, s. 1.

Vi bør være et ærbødigt folk

Udover bare at være en måde at opføre sig på er ærbødighed en dyd, som bør være en del af vores levevis.

Fra Spencer W. Kimballs liv

I 1955 indviede præsident David O. McKay det første tempel i Europa, nemlig det schweiziske tempel i Bern. Ældste Spencer W. Kimball, dengang medlem af De Tolv Apostles Kvorum, skulle tale ved eftermiddagssessionen på indvielsens første dag. Han tilbragte en time alene i templet den dag »og forberedte sit sind og hjerte til eftermiddagen, uden hastværk, i ro, agtværdigt og ærbødigt.«¹ Under sin tale sagde han: »Da jeg vågnede til morgen og kom til bevidsthed efter natten, så jeg daggryet komme, og min første tanke faldt på det hellige tempel, som skulle indvies i dag. Jeg tænkte: ›Ingen mad i dag. Skoene skal være pudsede, tøjet strøget og jeg må have et rent sind.‹ Hele vejen til Zollikofen ønskede jeg ikke at sige noget, og da jeg kom ind i dette værelse og satte mig ved siden af [præsident McKay], og han udelukkende talte med en hellig hvisken, da vidste jeg, at jeg havde følt noget af det samme, som han følte. ›Helliget Herren, helliget bliver Herrens hellige.‹«²

Præsident Kimball forbeholdt ikke sin ærbødighed til lejligheder som tempelindvielser. Han talte om ærbødighed som en levevis, og han var et eksempel på denne lærdom selv i små, dagligdags aktiviteter. Da han fx engang besøgte en kirkebygning, trådte han stille ind på et toilet, smed de papirhåndklæder ud der lå på gulvet, og gjorde håndvasken ren. En lokal kirkeleder lagde mærke til dette enkle udtryk for respekt. Inspireret af præsident Kimballs eksempel lærte han andre at vise større ærbødighed for hellige steder og ting.³

*Det celestiale værelse i Mount Timpanogos-templet i Utah.
Præsident Kimball belærte om, at templet »burde være et sted med ærbødighed«.*

Præsident Kimballs lærdomme

Ærbødighed er ikke en væremåde, som vi kun påtager os om søndagen, men en vedvarende, hengiven holdning over for Gud

Ærbødighed er blevet defineret som en »følelse eller holdning af dyb respekt, kærlighed og ærefrygt over for noget helligt.« En anden måde at udtrykke betydningen af ærbødighed på er at beskrive det som hengivenhed over for Gud.

Mange af vore ledere har udtalt, at ærbødighed er en af sjælens højeste egenskaber og antyder dermed, at det involverer sand tro på Gud og hans retfærdighed, god dannelse og en kærlighed til det mere smukke i livet ...

Som med andre evangeliske principper fører ærbødighed til større glæde.

Vi må huske, at ærbødighed ikke er en dyster væremåde, som vi midlertidigt påtager os om søndagen. Oprigtig ærbødighed indebærer glæde såvel som kærlighed, respekt, taknemlighed og ærefrygt for Gud. Det er en dyd, som burde være en del af vores levevis. Faktisk burde de sidste dages hellige være det mest ærbødige folk på hele jorden.⁴

Vi burde have ærbødighed for Faderen og Sønnen og for deres hellige navne

Ærbødighed over for Faderen og Sønnen er en væsentlig egenskab eller karaktertræk hos dem, som opnår det celestiale rige. I afsnit 76 i Lære og Pagter, synet om de tre herlighedsriger som blev givet til Joseph Smith og Sidney Rigdon i februar i 1832, kan vi læse:

»Og således så vi den celestiales herlighed, som overgår alt – hvor Gud, ja, Faderen regerer på sin trone for evigt og altid;

foran hvis trone alting bøjer sig i ydmyg ærbødighed og giver ham æren for evigt og altid.

De, der bor i hans nærhed, er den Førstefødtes menighed; og de ser, som de bliver set, og kender, som de er kendt, idet de har modtaget af hans fylde og af hans nåde.

Og han gør dem lige i kraft og i magt og i herredømme« (L&P 76:92-95).

Anden nutidig åbenbaring giver anvisning om, at vi skal være ærbødige over for selve Guddommens navn; vi bliver bedt om ikke at vanhellige Faderens navn og endda at undgå at bruge det for ofte (L&P 107:2-4) ...

Man kan sige, at ærbødhed for Gud og hans navn er en af de vigtigste egenskaber, vi kan udvikle.⁵

På hospitalet blev jeg en dag kørt ud af operationsstuen af en portør, der snublede, og der strømmede en række ukvemsord nært forbundet med Frelserens navn ud fra hans vrede læber. Skønt jeg var halvt bevidstløs, tog jeg anstød af det og udbrød: »Vær venlig! Jeg be'r Dem! Det er min Herres navn, De håner.«

Der blev død stille, og så hviskede en dæmpet stemme: »Undskyld.« Han havde et øjeblik glemt, at Herren energisk havde påbudt sit folk: »Du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn, for Herren vil aldrig lade den ustraffet, der bruger hans navn til løgn« (2 Mos 20:7) ...

På scenen og i telefonen, bliver følsomme øren og øjne dagligt oprevet ved uønsket og blasfemisk brug af Herren, vor Guds navne. I klubben, på gården, i sociale aktiviteter, i forretningslivet og alle andre steder bruges Forløserens navne syndigt og formasteligt. Vi, som er tankeløse og skødesløse, og vi, som er fulde af fejl og trodsige, bør huske på, at vi ikke kan tage Herrens navn forfængeligt uden at blive straffet. Indbyder vi ikke til endelig ødelæggelse, når vi besudler alt, der er helligt, med den almindelige og irrelevante brug i dagligsproget af Guddommens navne? ...

Det er frygteligt for ethvert menneske at bruge Guddommens navne uden respekt. Og det omfatter også brug af Herrens navn uden myndighed til det; og der er mange mennesker, der hævder at have haft åbenbaringer og at have myndighed, som ikke har det direkte fra Herren.

Gennem alle tider er profeterne aldrig ophørt med at påtale denne alvorlige synd. Profeten Esajas kaldte dem til regnskab og omvendelse, »der sværger ved Herrens navn og påkalder Israels Gud, men ikke i sandhed og retfærdighed« (Es 48:1) ...

At udtale Herrens navn med ærbødighed skal ganske enkelt være en del af vores liv som medlemmer af Kirken. Fx ryger vi som gode sidste dages hellige ikke. Vi drikker ikke. Vi bruger ikke kaffe og te. Af samme grund bruger vi ikke uhøvisk sprog. Vi sværger og bagtaler ikke. Vi tager ikke Herrens navn forfængeligt. Det er ikke svært at blive fuldkommen med hensyn til at undgå vanen med at bande, for hvis man lukker sin mund for alle bandeord, er man godt på vej til fuldkommenhed på det område.

Men vores ansvar stopper ikke her. Det ville bare være at afholde sig fra at begå synd. For at handle retskaffent må vi udtale vor Herres navn med ærbødighed og hellighed i vore bønner, vore taler og i vore samtaler ...

Jesus fuldkommengjorde sit liv og blev vor Kristus. En guds dyrebare blod blev udgydt, og han blev vor Frelser; hans fuldkomne liv blev givet, og han blev vor Forløser; hans forsoning for os gjorde vores tilbagevenden til vor himmelske Fader mulig, og til trods for det, hvor tankeløse, hvor utaknemlige er ikke de fleste arvinger! Utaknemlighed er en ældgammel synd.

Rigtig mange mennesker påstår, at de tror på ham og hans gerninger, og alligevel er det forholdsvis få, der ærer ham. Millioner af os kalder os kristne, men knæler alligevel sjældent i taknemlighed over hans største gave: hans liv.

Lad os genindvie os selv til en ærbødig indstilling, til et udtryk for taknemlighed til vor Herre for hans uforlignelige offer. Lad os huske befalingen givet i vor tid: »Lad derfor alle mennesker vare sig for, hvorledes de tager mit navn på deres læber« (L&P 63:61).⁶

Templer, kirkesale og hjem bør være steder med ærbødighed

På endnu et andet område af yderste vigtighed har Herren gennem nutidig åbenbaring befalet, at vi burde have en passende ærbødighed for hans hellige hus. I den vigtige åbenbaring givet til Joseph Smith, kendt som indvielsesbønnen til templet i Kirtland, blev der givet en befaling om, at dette, så vel som alle andre hellige templer opført til Herren, burde være et sted med ærbødighed over for Herren (se L&P 109:13, 16-21).

Præsident Kimball belærte om, at »tro [bliver] født, genoplivet og indviet« i sidste dages hellige kirkebygninger.

På en meget virkelig måde er det, der er sagt om Kirkens hellige templer, anvendeligt for hvert eneste »Herrens hus«, hvad enten det er en kirkesal eller et hvilket som helst andet sted, hvor de hellige tilbeder eller endda i ethvert sidste dages hellig hjem.⁷

For sidste dages hellige er kirkebygningen ikke en niche eller en del af en domkirke, ej heller et sted med altre af guld og kostbare sten. Det er et sted uden praleri eller stillen til skue, uden statuer og for det meste uden billeder, det er prydet enkelt, rent, lyst og ærværdigt. Det er et sted, hvor mennesker sidder behageligt, i sandt broderskab, hvor lektioner bliver givet, kor synger, medlemmer beder og forkynder, og hvor alle får kundskab og inspiration – og hvor ældre og unge modtager nadveren. Her bliver tankens og handlingens vaner forstået og indført i menneskers liv, og her bliver tro født, genoplivet og indviet.

Kirkesalen er ikke indviet til farisæisk fromhed med alvorlige ansigter, stive formaliteter eller kold og ufrugtbar tavshed, men her burde der altid findes ærbødighed over for hellige steder, hellige formål og guddommelige personer.⁸

Er vi et ærbødigt folk? Viser vore handlinger i hjemmet og i Kirken ærbødighed over for vor Skaber?

Nogle gange undrer vi os. Vi deltager i nadvermøder og konferencer, hvor børn uhindret vandrer i gangene mellem rækkerne. Under mødet ser vi voksne tale med deres sidemand, folk, der blunder og unge mennesker, der mødes i foyeren. Vi ser familier, der kommer for sent og støjende indtager deres pladser og grupper optaget af højtrøstede samtaler i kirkesalen efter mødet.

Vore tanker går til undersøgere, venner og dem, hvis vidnesbyrd er skrøbelige og ved at udvikles. Er vore møder de kraftfulde missionærredskaber, de kan være, hvor Herrens ånd hersker og gennemtrænger hjerter? Eller må vi for at føle ånden først udelukke mange unødige forstyrrelser?⁹

En storslået person er ærbødig. Han vil være ærbødig i et hus til tilbedelse, selv om han var den eneste tilstede derinde. Der var ikke nogen forsamling til stede, da Herren befalede Moses: »Tag dine sandaler af, for det sted, du står på, er hellig jord« (se 2 Mos 3:5). Præsiderende ledere burde planlægge så omhyggeligt, at der ikke skulle kunne høres eller ses nogen hvisken på forhøjningen. Forældre burde opdrage og disciplinere deres børn og sidde sammen med dem (undtagen i klassegrupper med tilsyn). Dørvogtere burde oplæres til stille at henvise til siddepladser med mindst mulig forstyrrelse. Mødedeltagere burde komme tidligt, hilse venligt med dæmpede stemmer, gå langsommere, finde deres pladser oppe foran og sidde stille og eftertænksomt. Alle burde deltage så helt og fuldt, som de kan – synge med på sangene, bede med den, der beder, tage del i nadveren med et taknemligt hjerte til fornyelse af tidligere indgåede pagter. Der bliver givet mulighed for at følge deltagende med i lektioner, der bliver undervist i, prædikener, der bliver forkyndt og vidnesbyrd, der bliver båret, ikke bedømt ud fra veltalenhed, men ud fra oprigtighed. Her er en mulighed for at drikke rigeligt fra kildevældene, for den mest ydmyge lærer eller taler vil bidrage med tanker, der kan bygges videre på. Når vi stille træder ind ad døren til kirkebygningen, kan vi lade al kritik samt alle sorger og bekymringer blive liggende udenfor – alle erhvervsmæssige, politiske, sociale og fornøjelsesplaner – og roligt hengive os til eftertænksomhed og tilbedelse.

Vi kan bade os i den åndelige atmosfære. Vi kan hengive os til at lære, omvende os, tilgive, vidne, værdsætte og elske.¹⁰

Ærbødighed begynder i hjemmet

Hvor begynder ærbødighed så, og hvordan kan vi udvikle den?

Nøglen til ærbødighed er hjemmet, som det er til enhver anden guddommelig dyd.

Lad mig understrege vigtigheden af at undervise børn i at bede. Det er gennem personlig bøn og familiebøn, at de små lærer at bøje deres hoved, folde deres hænder og lukke øjnene, mens vi henvender os til vor himmelske Fader. Den opførelse, vi lærer hjemme, afgør hvordan vi opfører os ved kirkemøder. Et barn, som har lært at bede hjemmefra, forstår snart, at det skal være stille under bøn ved møder, hvor man tilbeder.

På samme måde ved børn, når familieaften er en del af familielivet, at der er særlige tidspunkter, ikke kun i Kirken, men også hjemme, hvor vi lærer om vor himmelske Fader, og hvor alle skal vise deres bedste opførelse.

Børn har en særlig glæde for musik. Salmer, som jævnligt synges i kirken, kan også blive velkendte i hjemmet. Især små børn kan få gavn af, at forældre hjælper dem med at lære enkle salmer derhjemme. På denne måde ville børn ivrigt se frem til at synge ved nadvermødet og andre møder.

Selvfølgelig bør forældre deltage i søndagsmøderne med deres børn.

Faderen og moderen burde arbejde sammen for at sikre, at forberedelsen til møderne er en rar familieoplevelse. Hastværk med at samle børnene i sidste øjeblik, få tøj på og skynde sig til mødet er ødelæggende for ærbødigheden.

Når familier ryger ind i dette mønster, kommer de jævnligt sent til kirke, der er ofte gnavne ord og sårede følelser, og børnene er tit kede af det og urolige under mødet. Hvor meget mere ærbødig er ikke den familie, som forbereder sig i god tid til møderne, som kommer til kirkebygningen i god tid før møderne begynder og sidder sammen og lytter til præludiet og lægger verdens bekymringer til side.

»Den opførsel, vi lærer hjemme, afgør hvordan vi opfører os ved kirkemøder.«

Forældre med små børn har somme tider svært ved at hjælpe deres yngste med at værdsætte møderne og ikke skabe forstyrrelser. Udholdenhed, fasthed og forberedelse hjemmefra er vigtige elementer i at opnå succes. Hvis unge forældre er rådvilde med hensyn til hvordan de skal styre deres børn i kirken, kan de søge råd hos et mere erfarent par i menigheden.

Ofte står medlemmer af Kirken i klynger i kirkesalen før og efter møderne for at hilse på hinanden. Noget af den tilsyneladende uærbødighed der er, skyldes uskyldigt nok, at vi er et venligt folk, og at sabbatten er en passende dag at aflægge besøg, at være selskabelig og at møde nye mennesker på. Forældre burde være et eksempel for deres familier ved at snakke i foyeren eller andre steder uden for kirkebygningen før og efter møderne. Efter et møde kan forældre hjælpe til med at bringe ånden fra mødet ind i hjemmet ved derhjemme at tale med deres børn om en tanke, et musiknummer eller noget andet godt fra mødet.¹¹

Vores eksempel på ærbødighed kan have en stærk påvirkning på andre

Vi har talt om vigtigheden af ærbødighed og gransket i nogle af dens betydninger. Vi er også kommet med adskillige forslag til at fremme ærbødighed i hjemmet og i kirken. Imidlertid vil den virkelige forbedring i menneskers handlinger komme, når lokale ledere og familier forener deres kræfter for at overvinde deres særlige problemer med ærbødighed. Vi ser for os en indsats overalt i Kirken til at forbedre ærbødigheden ...

Sand ærbødighed er en vigtig egenskab, men den forsvinder hurtigt i verden, efterhånden som onde kræfter spreder deres indflydelse. Vi fatter ikke fuldt ud den gode kraft, vi kan udøve, hvis millioner af medlemmer af Kristi sande kirke vil tjene som rollemodeller for ærbødige opførsel. Vi kan ikke forestille os det ekstra antal mennesker, vi kunne påvirke. Måske endnu vigtigere, vi kan ikke forudse den store, åndelige påvirkning på vores egen familie, hvis vi bliver det ærbødige folk, som vi ved, vi burde være.¹²

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs igen eksemplerne på ærbødighed på side 157. Hvad foreslår disse to beretninger om, hvad det vil sige at være ærbødige? Hvilke eksempler på ærbødighed har du lagt mærke til i dit liv? Hvad har du lært af disse oplevelser?
- Læs igen de første fire afsnit på side 159 og se efter præsident Kimballs lærdomme om, hvad ærbødighed er, og hvad ærbødighed ikke er. Hvorfor burde de sidste dages hellige være »det mest ærbødige folk på hele jorden«?
- Hvordan synes du, vi burde reagere, når vi hører nogen tage Herrens navn forfængeligt? Hvad kan vi lære af præsident Kimballs eksempel? (Se s. 160). Hvad kan vi gøre for at ære Herrens navn?

- Læs igen side 161-165 og led efter ærbødige handlinger og holdninger og uærbødige handlinger og holdninger. På hvilke måder kan sådanne handlinger og holdninger påvirke os personligt? Hvordan kan de have indflydelse på vores familie og andre? Overvej hvad du og din familie kan gøre for at være ærbødige i kirken.
- Hvad tror du, forældre kan gøre hjemmefra for at hjælpe deres børn med at ønske at være ærbødige under nadvermødet? ... til andre møder og aktiviteter i Kirken? (Se eksemplerne på s. 164-165).
- Studér de sidste to afsnit i kapitlet (s. 166). På hvilke måder kan det påvirke vores familie at øge vores ærbødighed? ... eller påvirke vores samfund?

Skriftstedshenvisninger: 1 Kong 6:1, 7; Matt 21:12-14; Al 37:14-16; L&P 63:61-62, 64.

Noter

1. Se Francis M. Gibbons, *Spencer W. Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God*, 1995, s. 192.
2. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 534.
3. Se Francis M. Gibbons, *Spencer W. Kimball: Resolute Disciple, Prophet of God*, 1995, s. xi.
4. *We Should Be a Reverent People*, pjece, 1976, s. 1, 2.
5. *We Should Be a Reverent People*, s. 1-2.
6. »Præsident Kimball taler ud om blasfemi«, *Den danske Stjerne*, sep. 1981, s. 1.
7. *We Should Be a Reverent People*, s. 2.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 222.
9. *We Should Be a Reverent People*, s. 1.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 222-223.
11. *We Should Be a Reverent People*, s. 2-3.
12. *We Should Be a Reverent People*, s. 4.

»[Kald] sabbatten frydefuld og Herrens bellige dag ærværdig« (Es 58:13).

Sabbatten – en fryd

Sabbatten er en dag til aktiv, frydefuld tilbedelse.

Fra Spencer W. Kimballs liv

Når præsident Spencer W. Kimball besøgte Kirken overalt, glædede han sig over at se de hellige ære sabbatsdagen. Han fortalte især om to mænd, han havde mødt, som var blevet velsignet i deres anstrengelser for at holde sabbatsdagen hellig:

»I en stav interviewede jeg for nylig en mand til et vigtigt embede i forbindelse med en omorganisering af staven. Og jeg sagde til ham: »Hvad er din beskæftigelse?« Og han sagde: »Jeg driver en tankstation.« Og jeg spurgte: »Holder du åbent på sabbatten?« Hans svar var: »Nej, det gør jeg ikke.« »Jamen, hvordan kan du klare dig? De fleste tankstationsejere tror, at de er nødt til at holde åbent på sabbatten.« »Jeg klarer mig udmærket,« sagde han. »Herren er god mod mig.« »Møder du ikke hård konkurrence?«, spurgte jeg. »Jo, i høj grad,« svarede han. »På den anden side af gaden er der en mand, der holder åbent hele søndagen.« »Og du har aldrig åbent?« spurgte jeg. »Nej,« sagde han, »og jeg er taknemlig, og Herren er velvillig, og jeg har nok til at dække mine behov.«

Jeg var i en anden stav, ligeledes i forbindelse med en omorganisering, og en anden bror var under overvejelse til et af de største embeder, og da vi spurgte ham om hans beskæftigelse, sagde han, at han var i købmandsbranchen. »Jamen, de fleste forretninger holder åbent på sabbatten. Gør du?« »Vi har lukket om søndagen,« sagde han. »Men hvordan kan du konkurrere med dem, der har åbent syv dage om ugen?« »Vi konkurrerer. I det mindste klarer vi os ganske udmærket,« var hans svar. »Jamen, skulle sabbatten ikke være din største dag?« »Jo,« svarede han, »vi ville sikkert sælge dobbelt så meget på sabbatten, som vi ville på en almindelig dag, men vi klarer os foruden, og Herren har været velvillig; han har været nådig; han har været god« ... Og jeg kunne ikke lade

være med at sige: »Gud velsigne dig, min trofaste broder. Herren vil ikke være ligegyldig over for disse, tilsyneladende, ofre. Dine penge er uplettede. De vil helt sikkert ikke hindre dig i at finde vejen til Guds rige.«¹

Præsident Kimball så sabbatten som en dag til aktiv, frydefuld tilbedelse – en tid til at lade verdens ting bag sig og fylde dagen med retskafne aktiviteter. Idet han citerede skrifterne, opmuntrede han de hellige til at gøre sabbatten »frydefuld« og til at imødekomme dagen med »et glad hjerte og et muntert ansigtsudtryk« (Es 58:13; L&P 59:15).²

Præsident Kimballs lærdomme

Herren har altid befalet sit folk at ære sabbatsdagen

Moses steg ned fra det skælvende, rygende Sinajbjerg og overbragte de omstrefjende Israels børn de ti bud, nogle grundlæggende regler for livsførelse. Disse bud var imidlertid ikke nye. De havde været kendt af Adam og hans efterkommere, som havde fået befaling om at efterleve dem fra begyndelsen, og de blev blot gentaget af Herren over for Moses. Og budene fandtes endda før jordelivet og var en del af prøven for det jordiske menneske, fastlagt af det store råd i himlen.

Det første af de ti bud kræver, at mennesker tilbeder Herren; det fjerde udpeger en sabbatsdag til dette specielle formål.

»Du må ikke have andre guder end mig ...

Husk sabbatsdagen og hold den hellig.

I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal,

men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. Da må du ikke gøre noget som helst arbejde, hverken du selv eller din søn eller datter, din træl eller trælkvinde eller dine husdyr, og heller ikke den fremmede i dine byer.

For på seks dage skabte Herren himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer, men på den syvende dag hvilede han. Derfor har Herren velsignet sabbatsdagen og helliget den« (2 Mos 20:3, 8-11).

For mange er dét at bryde sabbatten af mindre betydning, men for vor himmelske Fader er det ulydighed over for et af de vigtigste bud. Det er et bevis på menneskets forsømmelse af at bestå den personlige prøve, som før verdens skabelse blev bestemt for hver af os, »for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem« (Abr 3:25) ...

Det højtidelige bud, der blev bragt ned fra det tordnende Sinajbjerg, var »Husk sabbatsdagen og hold den hellig.« Budet er aldrig blevet afskaffet eller ændret. I stedet er det blevet forstærket i nyere tid:

»Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allershøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.

Og på denne dag skal du ikke gøre andet, ud over at du skal lade din mad blive tilberedt i hjertets oprigtighed, ... så din glæde må være fuldstændig« (L&P 59:12-13).³

Sabbatten er ikke en dag til forretninger eller fornøjelse

Jeg vil ... opfordre alle hellige overalt til en strengere overholdelse af sabbatsdagen. Herrens hellige dag er på vej til hurtigt at miste sin hellige betydning over hele verden ... Menneskene ødelægger i højere og højere grad sabbattens hellige formål i jagten på velstand, fornøjelser, underholdning og tilbedelse af falske og materielle guder. Vi vedbliver at opmuntre alle hellige og gudfrygtige mennesker overalt til at overholde sabbatsdagen og holde den hellig. Forretninger ville ikke holde åbent på sabbatten, hvis de ikke fik kundebesøg på denne hellige dag. Det samme gælder for udflugtssteder, sportsarrangementer og alle slags underholdnings- og fornøjelsesaktiviteter. Jagten på de almægtige penge lader til at vinde over Herrens bud: »I skal holde mine sabbatter, og I skal nære ærefrygt for min helligdom« (3 Mos 19:30).⁴

Vi bemærker, at vi i vores kristne verden mange steder stadig har forretninger, der holder åbent på den hellige sabbat. Vi er sikre på, at magten til at kurere det ligger hos os selv, det købende publikum. Varehusene og butikkerne ville bestemt ikke fortsætte

med at holde åbent, hvis vi undlod at købe hos dem. Vil I alle være så venlige igen at overveje denne sag. Tag det op til jeres familietaftener og diskutér det med jeres børn. Det ville være vidunderligt, hvis hver eneste familie besluttede sig til fra nu af ikke at købe noget på sabbatten.⁵

Vi er i udstrakt grad blevet en verden med overtrædere af sabbatten. På sabbatten er søerne fulde af både, strandene er overfyldte med mennesker, biograferne har deres bedste besøgstal og golfbanerne myldrer med spillere. Sabbatten er den foretrukne dag for rodeoer, kongresser og familieudflugter; selv sportsarrangementer afvikles fortrinsvis på den hellige dag. »Livet går sin gang,« er mottoet for mange, og vores hellige dag er blevet til en dag med morskab. Og fordi så mange mennesker betragter dagen som en feriedag, er der utallige andre, der appellerer til de morskabs- og profitsøgendes behov og ønsker ...

At gå på jagt og at fiske på Herrens dag er ikke at holde den hellig. At så og pløje eller at høste på en sabbat er ikke at holde Herrens dag hellig. Ved at tage på udflugter, overvære sportskampe, rodeoer, væddeløb, forestillinger eller andre fornøjelser på den dag helligholder man den ikke.

Hvor mærkeligt det end kan lyde, prøver nogle ellers trofaste sidste dages hellige, der forsømmer kirkemøder for i stedet at more sig, at retfærdiggøre sig med, at de bedste fiskemuligheder vil gå tabt, hvis man ikke er på stedet netop den søndag, eller at ferien ikke vil blive lang nok, hvis man ikke »tager fri« om søndagen, eller at man ikke vil få den film at se, man ønsker, hvis man ikke netop gør det på sabbatten. Og når de bryder sabbatten, tager de ofte deres familie med sig ...

Dette er ikke nogen kritik af legale former for fornøjelser – sport, udflugter, teaterforestillinger og film. De har alle muligheder for at give livet nyt indhold, og Kirken støtter som organisation sådanne aktiviteter. Men der findes en passende tid og sted til alle lødige ting – en tid til arbejde, en tid til leg og en tid til gudsdyrkelse ...

Det er sandt, at nogle mennesker er nødt til at arbejde på sabbatten. Og faktisk kan noget af det arbejde, som virkelig er nød-

vendigt – fx at passe de syge – i virkeligheden tjene som en hyldest til sabbatten. Men ved sådanne aktiviteter må vore motiver overvejes omhyggeligt.⁶

Til tider beskrives helligholdelse af sabbatten som et offer og en selvfornægtelse, men sådan er det slet ikke. Det er blot et spørgsmål om at flytte tidspunkter og vælge sæson. Der er tid nok, specielt i vor tid, til i de seks dage af ugen at gøre vores arbejde og til at lege. Meget kan gøres for at arrangere og opmuntre til aktiviteter på hverdage og holde sabbatten fri.⁷

Sabbatten er en dag beregnet til, at vi kan blive åndeligt beriget gennem tilbedelse og værdige handlinger

Sabbatten er en hellig dag, hvor vi kan gøre det, der er værdigt og helligt. Det er vigtigt at afholde os fra arbejde og fornøjelser, men det er ikke nok. Sabbatten opfordrer til konstruktive tanker og handlinger, og hvis man blot tilbringer dagen med at drive omkring og ingenting lave, så bryder man den. For at holde den må man knæle i bøn, forberede lektioner, studere evangeliet, meditere, besøge de syge og besværede, skrive breve til missionærer, tage en lur, læse opbyggende litteratur og overvære alle de møder, som det forventes, at man kommer til den dag.⁸

Tag jer tid [på sabbatten] til at være sammen som familie, at tale sammen, at studere skrifterne, at besøge venner, slægtninge og de syge og ensomme. Det er også et glimrende tidspunkt at skrive i jeres dagbøger og lave slægtsforskning.⁹

På hebraisk betyder ordet *sabbat* »hvile«. Det indbefatter stille ro, fred i sind og ånd. Det er en dag, hvor man kan slippe selviske interesser og altopslugende aktiviteter.

Sabbatsdagen er i slægt efter slægt givet som en eviggyldig pagt (se 2 Mos 31:16). Den er et tegn mellem Herren og hans børn til evig tid (se 2 Mos 31:17). Det er en dag til tilbedelse og til at udtrykke vores taknemlighed og påskønnelse over for Herren. Det er en dag, hvor man giver afkald på al verdslig interesse og priser Herren ydmygt, for ydmyghed er begyndelsen på ophøjelse. Det er ikke en dag, hvor man skal lide og være bebyrdet, men hvor man skal hvile og nyde retfærdig glæde. Det er ikke en

*Præsident Kimball belærte, at sabbatten er en dag,
»hvor man stille og roligt kan mødes med familien«.*

dag med overdådige festmåltider, men en dag med enkle måltider og åndelig fest ... Det er en dag, vor himmelske Fader i al sin nåde har givet os. Det er en dag, hvor dyrene kan komme ud på græs og hvile, hvor ploven kan blive stående i laden og andet maskinel blive kølet af; en dag, hvor arbejdsgiver og ansat, herre og tjener kan blive fri for at pløje, grave og slide i det. Det er en dag, hvor kontoret er lukket, forretninger må vente og bekymringer glemmes; en dag, hvor mennesket for en tid kan blive befriet for det første påbud: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden ...« (se 1 Mos 3:19). Det er en dag, hvor legemet kan hvile, hjernen slappe af og sindet opbygges. Det er en dag, hvor sange bliver sunget, bønner bedt, prædikener holdt og vidnesbyrd båret, og hvor man kan nå store højder, næsten tilintetgøre tid, sted og afstand mellem én selv og ens Skaber.

Sabbatten er en dag, hvor vi kan gøre status – analysere vore svagheder og erkende vore synder over for vore medmennesker og for Herren. Det er en dag, hvor man kan faste i »sæk og aske«. Det er en dag, hvor vi kan læse gode bøger, en dag, hvor vi kan

meditere og overveje, en dag, hvor vi kan studere lektioner for præstedømmet og hjælpeorganisationerne, en dag, hvor vi kan studere skrifterne og forberede en tale, en dag, hvor vi kan tage en lur og slappe af, en dag, hvor vi kan besøge de syge, en dag, hvor vi kan prædike evangeliet, en dag, hvor vi kan missionere, en dag, hvor vi stille og roligt kan mødes med familien og lære vore børn at kende, en dag med sømmelig kurtiseren, en dag, hvor vi kan gøre godt, en dag, hvor vi kan drikke af lærdommens og kundskabens kilde, en dag, hvor vi kan søge om tilgivelse for vore synder, en dag til berigelse af vores ånd og sjæl, en dag, hvor vi kan genvinde vores åndelige beskaffenhed, en dag, hvor vi kan tage del i [Herrens] symboler på offer og forsoning, en dag, hvor vi kan overveje evangeliets skønhed og de evige riger, en dag, hvor vi kan klatre højt op på den opadgående sti mod vor himmelske Fader.¹⁰

Vi håber ..., at I enten før eller efter jeres række af søndagsmøder, afhængig af jeres ... mødeplan, vil gøre det, som Frelseren bad de nefitiske disciple gøre: at de, efter at han havde belært dem, ville gå til deres hjem og overveje og bede om det, der var blevet sagt (se 3 Ne 17:3). Lad os huske på dette forbillede.¹¹

En indholdsrig sabbat indbefatter overværelse af kirkemøderne og deltagelse i nadveren

Det lader til, at Herres tanke med en indholdsrig sabbat er at tilbede og lære om ham samt deltage i hans nadver. Han ønsker, at vi skal udfylde dagen med nyttige og åndelige aktiviteter. Han ønsker, at vi gør dette med taksigelse og et muntert hjerte og ansigtsudtryk, og ikke med megen latter. Han ønsker, at vore mænd og drenge overværer deres præstedømmemøde, og at de har læst på deres lektion, og med glad hjerte. Han ønsker, at hans folk overværer søndagsskolen og dér lærer om hans frelsesplan. Han ønsker, at hans folk overværer nadvermødet for at synge sammen med de hellige og for at bede i ånden med den, som siger ordene, og for at deltage i nadversymbolerne, idet vi igen forpligter os til fuldstændig troskab, betingelsesløs overgivelse, retskafne gerninger og til stadig erindring om ham.¹²

Hvem bør overvære nadvermøderne? Befalingen er gennem profeten henvendt til dem, »hvis fødder står på Zions land,« at være medlem af hans kirke (se L&P 59:3, 9). Betingelsen er ikke begrænset til voksne, men omfatter unge såvel som ældre ... Hvad er bedre for forældre at gøre, når de forsøger at styrke familien, end at hele familien, stor som lille, tager samlet af sted til kirke til nadvermøde? Der lærer børnene vanen ved regelmæssig deltagelse, bliver afholdt fra at bryde sabbatten og suger til sig, på trods af deres meget unge alder, af lærdommene og vidnesbyrdene og af den tilstedeværende ånd. Stavs-, menigheds- og kvorumsledere burde i denne henseende være et eksempel for medlemmerne.¹³

Da jeg var en meget lille dreng, lærte jeg vanen med at tage til nadvermøde. Mor tog mig altid med. De varme eftermiddage blev jeg hurtigt døsig og lagde hovedet i hendes skød for at sove. Jeg lærte måske ikke meget af talerne, men jeg lærte vanen med at »gå i kirke«. Vanen forblev hos mig resten af mit liv.¹⁴

Intet lille barn ved af, at det optager sollys, men uden at vide det giver lyset kraft til dets lille krop. Intet barn kender værdien af sin mors mælk eller af maden, som giver det næring. Alligevel er det derfra, det får dets styrke og kraft til at vokse og til sidst blive en mand eller kvinde ...

Og ethvert barn kan, uden at være klar over den fulde betydning, suge til sig fra nadvermødet. De suger noget til sig hver gang.¹⁵

Ville det ikke være et tab af en masse tid og anstrengelse, hvis vi hver søndag morgen skulle stoppe op og sige: »Skal jeg gå til præstedømmemøde, eller skal jeg ikke? Skal jeg tage til nadvermøde i dag, eller skal jeg ikke? Skal vi tage af sted, eller skal vi ikke?« Sikke et stort spild af kræfter ... Beslut det én gang for alle.¹⁶

En mand, jeg kender, blev hjemme hver sabbat og retfærdiggjorde sig selv ved at sige, at han ville få mere ud af at læse en god bog derhjemme end ved at overvære nadvermødet og lytte til en sølle tale. Men hjemmet er, hvor helligt det end burde være, ikke et bedehus. Der bliver ikke uddelt nadver; der er ikke fællesskab med medlemmerne, og der er heller ikke bekendelse

af synder over for brødrene. Bjergene bliver ganske vist kaldt Guds tempel og skovene og vandløbene hans hænders værk, men kun i mødehuset, eller bedehuset, kan alle Herrens betingelser blive opfyldt. Og således har han indprentet os, at: »Det er nødvendigt, at kirken ofte mødes for at nyde brød og vin til erindring om Herren Jesus« (L&P 20:75).¹⁷

Vi tager ikke til sabbatsmøder for at blive underholdt, selv ikke udelukkende for at blive vejledt. Vi gør det for at tilbede Herren. Det er den enkeltes ansvar, og uanset hvad der siges fra talerstolen, kan man, hvis man ønsker det, tilbede Herren i ånd og sandhed ved at overvære møderne, nyde nadveren og tænke over evangeliets skønhed. Hvis mødet er en fiasko for dig, så er det dig, der har fejlet. Ingen kan tilbede for dig; du må selv søge Herren.¹⁸

Herren har lovet velsignelser til dem, der trofast overholder sabbatten

Formålet med dette bud [at helligholde sabbatsdagen] er ikke at berøve mennesket noget. Enhver befaling, som Gud har givet sine tjenere, er til gavn for dem, som modtager og adlyder den. Det er mennesket, der har gavn af den omhyggelige og strenge adlydelse af sabbatsloven; det er mennesket, der lider ved at bryde Guds love ...

På mine rejser træffer jeg trofaste mennesker, som giver afkald på at tjene penge på sabbatten og på at omgå forbudte ting. Jeg har truffet kvægfolk, som ikke vil drive kvæg sammen på sabbatten; frugtboder ved landevejen, der normalt holder åbent dag og nat hele frugtsæsonen igennem, men som er lukket på sabbatten; forretninger, spisesteder og landevejsboder, som var lukket på Herrens dag – og ejerne ser ud til at klare sig alligevel, samtidig med at de kan nyde en ægte tilfredsstillelse ved at rette sig efter loven. Og hver gang jeg ser gode mennesker afstå fra den slags indtægter, glæder jeg mig og føler i mit hjerte lyst til at velsigne dem for deres tro og standhaftighed.¹⁹

Jeg ved, at mennesker aldrig i sidste ende vil lide for noget tilsyneladende økonomisk offer, som de måtte have ydet, for [Gud] har befaleet os at efterleve sine love og har derefter udfordret os:

»Tag jer tid til [på sabbatten] at være sammen som familie ... Det er også et glimrende tidspunkt at skrive i jeres dagbøger og lave slægtsforskning.«

»... Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer, siger Hærskarers Herre« (Mal 3:10).²⁰

Med hensyn til bl.a. denne befaling, så lad os følge profeten Josva: »Frygt nu Herren, og tjen ham i oprigtighed og trofasthed; ... så vælg i dag, ... Jeg og mit hus vil tjene Herren« (Jos 24:14-15).

Så kan vi håbe på de velsignelser, der blev lovet Israel: »I skal holde mine sabbatter, og I skal nære ærefrygt for min helligdom. Jeg er Herren!

Hvis I vandrer efter mine love og omhyggeligt følger mine befalinger,

vil jeg give jer regnen til rette tid, så landet kan give sin afgrøde og træerne på marken deres frugt.

Hos jer skal tærsketiden vare lige til vinhøst og vinhøsten lige til såtid, og I skal spise jer mætte i jeres eget brød og bo trygt i jeres land.

Jeg vil give jer fred i landet, så I kan gå til ro, uden at nogen skræmmer jer op« (3 Mos 26:2-6).²¹

Hvis vi elsker Herren, vil vi overholde sabbatsdagen og holde den hellig

Det lader til, at grunden til, at sabbatsdagen er så svær at efterleve for så mange mennesker, er, at den stadig står skrevet på stentavler for dem, frem for at være skrevet i deres hjerter ...

... I vor tid ser det ud til, at [Herren] har antaget sit folk som værende intelligent nok til at forstå den fuldstændige tilbedelsens ånd samt ånden i overholdelse af sabbatten, da han sagde til dem:

»Du skal bringe Herren din Gud et offer i retfærdighed, nemlig et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (L&P 59:8).

... Han gav os den første og største befaling:

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« (Matt 22:37).

Der er utænkeligt, at én, der elsker Herren af hele sit hjerte og af hele sin sjæl og som med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd anerkender de grænseløse gaver, som Herren har givet vedkommende, ville undgå at bruge en dag ud af syv til taknemlighed og taksigelse og frembringe Herrens gode gerninger. Overholdelsen af sabbatten er en tilkendegivelse af det mål af kærlighed, vi har til vor himmelske Fader.²²

Mennesker spekulerer jævnligt over, hvor de skal trække grænsen: Hvad er værdigt, og hvad er uværdigt at gøre på en sabbat? Men hvis man elsker Herren af hele sit hjerte, kraft, sind og styrke; hvis man kan lægge selvished til side og holde ens begær nede; hvis man kan måle hver sabbatsaktivitet med en tilbedelsesmålestok; hvis man er ærlig over for Herren og sig selv; hvis man kommer med et »sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« er det ret usandsynligt, at man vil bryde sabbatten.²³

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs igen side 170-171. Tænk over den betydning, Herren har tillagt sabbatten, og hvorfor sabbatten er forskellig fra ugens andre dage. Hvad gør sabbatten til »en fryd«?
- Læs igen side 171-172 og se efter ting, vi ikke burde gøre på sabbatten. Hvorfor er disse aktiviteter upassende på sabbatten? På side 173-177 giver præsident Kimball nogle eksempler på »nyttige og åndelige aktiviteter« på sabbatten. Hvad har du og din familie gjort for at berige jeres overholdelse af sabbatten?
- Præsident Kimball sagde, at »vore motiver [må] overvejes omhyggeligt« af dem, som er nødt til at arbejde på sabbatten (se s. 173). Hvad kan folk gøre for at bevare en tilbedelsens ånd på sabbatsdagen, hvis de er nødt til at arbejde på denne dag?
- Hvad mener vi, når vi siger, at sabbatten er en hviledag? (Se eksemplerne på s. 173-175). Hvorfor er det forkert bare at drive omkring og ingenting lave på sabbatten?
- Læs igen formålene med at overvære kirkemøder på side 175-177. Hvornår har du sidst haft en følelse af, at du tilbad under et kirkemøde, og hvorfor følte du sådan? Hvordan kan du gøre din kirkedeltagelse og tilbedelse mere meningsfyldt?
- Præsident Kimball vidnede om de velsignelser, vi kan modtage, når vi holder sabbatsdagen hellig (s. 177-178; se også beretningerne på s. 169-170). Hvilke velsignelser har du fået, når du har holdt dette bud?
- Overvej til en familieaften eller et familieråd hvad din familie kan gøre for at hjælpe hinanden med at holde sabbatsdagen hellig.

Skriftstedsbenvisninger: 1 Mos 2:1-3; Mark 2:23-28; 3:1-5; Mosi 13:16-19; L&P 68:29.

Noter

1. I Conference Report, okt. 1953, s. 55.
2. Se »Sabbatten – en glædens dag«, *Den danske Stjerne*, juli 1978, s. 1.
3. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 267-269.
4. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 5.
5. *Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 2.
6. *Den danske Stjerne*, juli 1978, s. 1.
7. *Den Danske Stjerne*, juli 1978, s. 27.
8. *Ensign*, jan. 1978, s. 4.
9. *Den danske Stjerne*, okt. 1981, s. 77.
10. »The Fourth Commandment«, i *M Man–Gleaner Manual 1963-1964* (leader's manual), s. 277-278.
11. I *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 5.

12. »The Fourth Commandment«, s. 279-280.
13. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 221.
14. I Conference Report, okt. 1944, s. 43.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 517.
16. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 517.
17. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 220.
18. *Den danske Stjerne*, juli 1978, s. 1.
19. *Den danske Stjerne*, juli 1978, s. 1.
20. I Conference Report, okt. 1953, s. 56.
21. *Den Danske Stjerne*, juli 1978, s. 1.
22. »The Fourth Commandment«, s. 275-276.
23. »The Fourth Commandment«, s. 280.

»Ægteskabet er for tid og evighed ... Ægteskabet giver liv.«

Kyskhedsloven

*Herren har kun én moralsk standard –
fuldstændig kyskhed for både mænd og kvinder
før ægteskabet og fuldkommen troskab efter.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

Da præsident Kimball rådede Kirkens medlemmer om dating, forlovelsestid og ægteskab, understregede han vigtigheden af at efterleve Herrens lov om kyskhed og troskab. Han advarede også mod Satans forsøg på at få overtrædelse af denne lov til at virke retfærdiggjort eller uskadelig. Han fortalte om et ungt par, som var faldet for modstanderens bedrag:

»Den unge mand sagde: »Ja, vi gav efter for hinanden, men vi mener ikke, det er forkert, fordi vi elsker hinanden.« Jeg troede, jeg havde misforstået ham. Lige siden verdens begyndelse har der været konstant umoralskhed, men at høre det retfærdiggjort af en ung sidste dages hellig chokerede mig. Han gentog: »Nej, det er ikke forkert, fordi vi elsker hinanden.«

De havde gentaget denne uhyrlighed så tit, at de havde overbevist sig selv om, at det var i orden, og en mur af modstand var blevet opbygget, og de stod stædigt, næsten trodsigt bag denne mur.«

På deres rationaliseren svarede præsident Kimball: »Nej, mine kære unge mennesker, I elskede ikke hinanden. I havde nærmere et begær efter hinanden ... Hvis man virkelig elsker hinanden, ville man hellere dø for den person frem for at skade vedkommende. I nydelsens stund bliver den rene kærlighed skubbet ud af den ene dør, mens begæret sniger sig ind ad den anden.¹

Præsident Kimball vidnede også om, at der kommer fred og glæde af at adlyde kyskhedsloven. Han så disse velsignelser i trofaste medlemmers liv, som i denne oplevelse, han havde i templet:

Her var fred og harmoni og ivrig forventning. En velsigneret ung mand og en ubeskrivelig yndig, ung kvinde med en meget smuk kjole på knælede [ved] alteret. Med myndighed dertil udførte jeg den himmelske ceremoni, som viede og besøgte dem for evigt på jorden og i de celestiale verdener. De rene af hjertet var der. Himlen var der.«²

Præsident Kimballs lærdomme

Kyskhedsloven forbyder alle seksuelle forhold uden for ægteskabet

For at Kirkens standpunkt til moralsk renhed kan forstås, erklærer vi fast og uforanderligt, at det ikke er et udslidt klædningsstykke, falmet, gammeldags og luvslidt. Gud er den samme i går, i dag og for evigt, og hans pagter og lærdomme er uforanderlige; og når solen bliver kold og stjernerne ikke længere skinner, vil kyskhedsloven stadig være fundamental i Guds verden og Herrens Kirke. Gamle værdier bliver fastholdt af Kirken, ikke fordi de er gamle, men mere fordi de er rigtige.³

Fuldstændig kyskhed før ægteskabet og fuldstændig troskab efter er stadig den standard, hvorfra der ikke kan være nogen afvigelse uden synd, elendighed og ulykkelighed.⁴

De, som synes at lade hånt om ægteskabet, og som betragter kyskhed før ægteskabet og troskab efter som gammeldags, synes fast besluttede på at starte en ny mode og at påtvinge den andre. Kan de ikke se, at den afskyelige egoisme til syvende og sidst vil føre til dyb ensomhed? Kan de ikke se, at drevet af nydelse vil de blive mere og mere fremmede over for glæde? Kan de ikke se, at deres form for livsførelse vil føre til tomhed og indholdsløshed, som ingen flygtig nydelse i sidste ende kan frelse dem fra? Loven om høsten er ikke blevet ophævet (se Gal 6:7).⁵

De tidlige apostle og profeter nævner talrige synder, som var forkastelige for dem. Mange af disse synder var seksuelle synder – utroskab, mangel på naturlig hengivenhed, begær, ægteskabsbrud, tøjlesløshed, urene forbindelser, urenhed, ubehersket kærlighed og utugt. Disse synder omfatter alle seksuelle forbindelser uden for ægteskabet – erotisk kæleri, sexperversion, onani samt

optagethed af sex i tanke og tale. Herunder hører alle skjulte og hemmelige synder samt alle uhellige og urene tanker og former for praksis. En af de værste er incest.⁶

Hvis man har [homoseksuelle] ønsker og tendenser, må man overvinde dem på samme måde, som hvis man føler trang til erotisk kæleri, utugt eller utroskab. Herren fordømmer og forbyder denne vane lige så kraftigt, som han fordømmer utroskab og andre sådanne seksuelle handlinger ... Og atter, denne praksis er, i modsætning til mange menneskers tro og udtalelser, ligesom utroskab, til at overvinde og blive tilgivet for, men igen kun på betingelse af en dyb og varig omvendelse, der indebærer en fuldstændig afståelse samt en fuldkommen ændring af tanker og handlinger. Den kendsgerning, at nogle regeringer, nogle kirker og talrige fordærvede mennesker har forsøgt at afkriminalisere en sådan opførsel og gøre den til et personligt privilegium, ændrer ikke handlingens natur eller alvor. Gode mennesker, vise mennesker og mennesker overalt, som frygter Gud, fordømmer stadig denne praksis som værende uværdig for Guds sønner og døtre, og Kristi kirke undsiger sig den og fordømmer den ... Denne afskyelige, homoseksuelle synd har eksisteret i alle tider. Mange byer og civilisationer er ophørt med at eksistere på grund af den.⁷

Det rene, seksuelle samliv er anerkendt i et lovformeligt ægteskab. Der er en tid og en passende situation til alt, hvad der har værdi. Men seksuelt samvær uden for et lovformeligt ægteskab giver den enkelte noget at bruge, noget at udnytte, og gør ham eller hende til én, der kan skiftes ud, udnyttes og opbruges ...

Sex udenfor ægteskab er en selvsk handling, et forræderi og er uærligt. At være uvillig til at anerkende et ansvar er krysteragtigt og illoyalt. Ægteskabet er for tid og evighed. Utugt og alle andre afvigelser varer kun i dag, i en time eller i »nuet«. Ægteskabet giver liv. Utugt fører til død.⁸

**Kærligheden er sund og uselvsk, men
begær er fordærvet og selvsk**

Den unge mand, som lover popularitet, gode tider, sikkerhed, sjov og endda kærlighed, er utro over for sin mandighed, når alt, hvad han kan give, er lidenskab og dens djævelske frugter –

skyldfølelse, lede, had, afsky og til sidst væmmelse og eventuel graviditet uden for ægteskab uden ære. Han fremfører sin sag som kærlighed, og alt, hvad han giver, er begær. På samme måde sælger den unge kvinde sig selv billigt. Resultatet er en skade på livet og sår på sjælen ...

Og disse unge mennesker taler stadig om kærlighed. Hvilken forvrængning af det smukkeste udtryk! Frugten er bitter, fordi træet er fordærvet. Deres læber siger: »Jeg elsker dig.« Deres kroppe siger: »Jeg vil have dig.« Kærligheden er god og sund. At elske er at give, ikke at tage. At elske er at tjene, ikke at udnytte ...

Hvad er kærlighed? Mange mennesker betragter kærlighed som blot en fysisk tiltrækning, og de taler lemfældigt om at »blive forelskede« og »kærlighed ved første blik«. ... Man kan blive umiddelbart tiltrukket af en anden person, men kærlighed er langt mere end fysisk tiltrækning. Den er dyb, omfattende og altfavnende. Fysisk tiltrækning er kun en af mange faktorer; der må også være tro, tillid, forståelse og fællesskab. Der må være fælles idealer og standarder. Der må være stor hengivenhed og kammeratskab. Kærlighed er renhed, fremgang, offer og uselviskhed. En sådan kærlighed bliver aldrig træt og aftager aldrig, men gennemlever sygdom og sorg, fattigdom og afsavn, opnåelser og skuffelser, tid og evighed. For at kærlighed kan fortsætte, må der være en stadig styrkelse af tillid og forståelse, af regelmæssig og oprigtig udtryk for påskønnelse og hengivenhed. Man må glemme sig selv og konstant have omsorg for den anden. Interesser, håb og mål må hele tiden være fokuseret i én retning ...

Den unge mand, som beskytter sin kæreste mod al brug eller misbrug, mod krænkelser og vanære fra sig selv eller andre, udtrykker måske virkelig kærlighed. Men den unge mand, som bruger sin ledsager som et biologisk stykke legetøj for selv at nyde midlertidig tilfredsstillelse – det er begær.

En ung kvinde, som opfører sig, så hun er åndeligt, mentalt og fysisk tiltrækkende og ikke i ord, påklædning eller handling fremkalder eller tilskynder til fysiske følelser, kunne bevirke, at ledsageren ved hendes side kunne give udtryk for sand kærlighed. Den

unge kvinde, som må røre og ophidse og kærtegne og friste og bruge, udviser begær og udnyttelse ...

Pas på djævelens trick med at få det onde til at se ud som om det er godt ved at give det en etiket, der skjuler dets natur. Netop sådant et påfund er den rationalisering, at begær er kærlighed.⁹

Selv om sex kan være en vigtig og tilfredsstillende del af et ægteskabeligt liv, må vi huske, at livet ikke kun er beregnet til sex.¹⁰

Foreningen af de to køn, mand og hustru (og *kun* mand og hustru), har det hovedformål at bringe børn til verden. Seksuelle oplevelser var af Herren aldrig beregnet til at skulle være det rene morskab eller for kun at tilfredsstille lidenskaber og lyst. Vi kender ikke til noget direktiv fra Herren om, at passende seksuelt samkvem mellem mand og hustru bør begrænses udelukkende til undfangelse af børn, men, lige fra Adam indtil nu, har vi mange beviser på, at Herren aldrig har givet lov til tilfældige seksuelle forhold.¹¹

Vi må sky pornografi og andre former for umoralitet

... Vi er Guds åndelige børn, og ... vi udgør hans fornemste skaberværk. Hver eneste af os har potentiale til at blive en Gud – ren, hellig, sand, indflydelsesrig, magtfuld og uafhængig af jordiske kræfter. Vi lærer fra skrifterne, at vores eksistens er evig, og at vi i begyndelsen var hos Gud (se Abr 3:22). Denne forståelse giver os en enestående fornemmelse af menneskets værdighed.

Men der findes falske lærere overalt, som gennem tale, pornografi, blade, radio, tv og vulgær tale udspreder fordømmelige, kætterske ting, der ødelægger de moralske standarder for at tilfredsstille kødets lyster.¹²

Vi afskyr pornografi, der synes at oversvømme landet. Lovgivningen gør en indsats for at begrænse den, men den bedste måde at standse den på er at få mænd og kvinder, med deres familier, til at bygge barrikader imod den. Vi spørger jer: »Ønsker I gode mennesker i jeres samfund, at dette modbydelige fordærv skal ødelægge jeres familier og jeres medmennesker?«¹³

Når vi ser talløse, fordærvede mennesker i vores eget samfund være fast besluttede på at ville påtvinge andre mennesker vulgære fremstillinger, usømmelige forbindelser og unaturlige vaner, så tænker vi på, om Satan nu har udstrakt sin hånd for i sin ugudelighed og ondskab at trække jordens befolkning over på sin side? Har vi ikke gode mennesker nok tilbage til at udrydde det onde, som truer vores verden? Hvorfor bliver vi ved med at gå på kompromis med det onde, og hvorfor bliver vi ved med at tolerere synd?¹⁴

Vi håber, at vore forældre og ledere ikke vil tolerere pornografi. Det er i virkeligheden affald, men udbredes i dag som normal og lødig kost ... Der er et forbindelsesled mellem pornografi og vulgære, seksuelle lyster og perversiteter.¹⁵

Ulykkeligtvis fører synder, affødt af pornografi, til andre alvorlige overtrædelser, deriblandt abort.¹⁶

Det er latterligt at antyde, at pornografi ikke har nogen følger. Der er en klar forbindelse til kriminalitet. Mord, røveri, voldtægt, prostitution og indbringende moralsk fordærv næres af denne umoralitet. Statistikken over sexforbrydelser synes at afspejle en sammenhæng mellem kriminalitet og pornografi.

Det opvejer eller indfrier aldeles ingen sociale værdier. Vi bønfaller vore familier om at beskytte deres børn på enhver mulig måde. Vi lever i en eftergivende verden, men vi må sikre os, at vi ikke bliver en del af denne eftergivende verden, denne degenererede verden.¹⁷

Kirkens medlemmer overalt tilskyndes ikke kun til at modstå den udbredte pornografi-plage, men som borgere til aktivt og ubøjeligt at blive engagerede i kampen mod denne verdensomspændende, snigende fjende af menneskeheden ...

... Lær jeres børn at undgå pornografi, som den plage det er. Slut jer som borgere til kampen mod utugtighed dér, hvor I bor. Lad jer ikke lulle ind i passivitet af dem, der tjener på pornografi, og som siger, at man nægter folk deres ret til selv at vælge, hvis man fjerner pornografien. Lad dem ikke forklæde tøjlesløshed som frihed.

Dyrebare sjæle står på spil – sjæle, som står os nær og er os kære.¹⁸

Forældre og ledere burde beskytte børn og unge mod umoralsk indflydelse

Jeres børn vil tidligt i deres liv lære af jer, at de aldrig må involvere sig i nogen form for umoralsk adfærd. Det skal de ikke kun have at vide én gang. Men før de gifter sig, burde de have fået det at vide hundrede gange, og de bør vide, at det ikke kun er deres familie og deres forældre, der forventer denne store tjeneste, men himlens Herre, Jesus Kristus, forventer, at de holder sig rene og frie for umoralitet.¹⁹

Ukyskhed er disse tiders store djævel. Ligesom en blæksprutte fastgør den sine fangarme på én. Der er mange stier, der leder de unge hen til denne tilsmudsning. Tillad mig at nævne nogle metoder, som nedbryder den moralske karakter.

Nogle bliver lemfældige i deres deltagelse i Kirken og fjerner sig fra Kirkens forædlende og beskyttende indflydelse. Evangeliet synes at komme på andenpladsen i deres personlige interesser. De går glip af deres møder og tillader skolearbejde, socialt liv, arbejde og erhvervsliv at fortrænge de vigtige kirkeaktiviteter og evangeliet, indtil deres følelser for Kirken og dens standarder i nogen grad bedøves.

En anden af de mange ting, som fører til ukyskhed er usømmelighed. I dag er mange unge piger og unge mænd selvtilstrækkelige i deres viden om livets kendsgerninger. De tror, de kender alle svarene. De taler om sex lige så frit, som de taler om biler, forlystelser og tøj. Og en ånd af usømmelighed har udviklet sig, indtil der tilsyneladende ikke er noget, der er helligt.²⁰

Der er ingen grund til, at kvinder skal have en nedringet eller på anden måde afslørende kjole på, bare fordi det er den verdenslige mode. Vi kan skabe vores egen mode ...

Der er heller ikke nogen undskyldning for unge mænd til at blotte og udstille deres krop. Fyrene kunne vise mod og god dømmekraft, hvis de opmuntrede deres venner af det modsatte køn til at gå ærbart klædt. Hvis unge mænd ikke gik ud med unge piger, som ikke var ærbart klædt, ville moden hurtigt ændre sig ...

Præsident Kimball gav klare retningslinjer til de unge, som dater.

Herren har lovet de tapre: »Alt mit er dit.« Tag ikke nogen chancer, for så kan I opnå disse ædle højder og grænseløse velsigelser. Hold jeres liv frisk, rent og ubesmittet, så vil I aldrig blive fortabt. For at opnå det, vil I gøre ret i at undgå »bare at være tilstede, hvor det onde er« eller »bare at nærme jer det onde«. ²¹

Vi kan ikke stærkt nok fremhæve usømmelighed som en af de faldgruber, der bør undgås, hvis vi vil undgå fristelser og holde os rene. ²²

Jeg foreslår ... følgende standard. Enhver form for dating eller social sammenhæng, hvor man går ud som et par, bør udskydes til man i det mindste er 16 år eller ældre, og selv da bør der ske en god bedømmelse af, hvem man går ud med og hvor alvorligt, det skal være. Unge mennesker bør stadig begrænse tætte forhold i flere år, eftersom den unge mand vil tage på mission, når han bliver 19 år.

Dating og især faste forhold i de tidlige teenage-år er yderst risikable. Hele livsbilledet forvrænges. Man bliver frarøvet

værdifulde og rige oplevelser; det begrænser venskab; det reducerer de bekendtskaber, som kan være så værdifulde, når man skal vælge en partner for tid og evighed.

Der er så afgjort en tid til at danse, til at rejse, til at omgås andre, til at date, ja endog til faste forhold, som vil kulminere i den romantik, som fører unge mennesker til det hellige tempel for der at indgå et evigt ægteskab. Men det er timingen, der er så afgørende. Selv de rigtige ting er det forkert at gøre på det forkerte tidspunkt, på det forkerte sted og under de forkerte omstændigheder.²³

Hold jeres liv rent og fri fra alle uhellige og urene tanker og handlinger. Undgå enhver forbindelse, som fornedrer og sænker de høje og retfærdige standarder, som er blevet sat for os. Så vil jeres liv forløbe glat, og fred og glæde vil omgive jer.²⁴

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag, mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Sammenlign det par, præsident Kimball beskriver på side 183 med det par, han henviser til i det første afsnit på side 184. Hvad kunne have ført disse sidste dages hellige par til så forskellige holdninger og handlinger?
- Læs det andet afsnit på side 184. Hvad kunne du sige til én, som påstår, at kyskhed er gammeldags? (Se eksemplerne på s. 184-185). Hvilke konsekvenser er der ved at ignorere kyskhedsloven? Hvilke velsignelser er der ved at adlyde den?
- Tænk over, hvordan du vil fuldende sætningen: At elske er _____. At begære er _____. (Se eksemplerne på s. 185-187). Hvordan burde vores forståelse for kærlighed have indflydelse på vore tanker og handlinger?
- Hvorfor tror du, at præsident Kimball og mange kirkeledere efter ham har advaret mod pornografi? (Se s. 187-188). På hvilke måder kan vi bekæmpe pornografiens udbredelse og indflydelse? Hvad kan vi gøre i vores familie for at »bygge barrikader imod den«?

- Læs igen standarderne på side 189-190. Hvorfor bør forældre og ledere begynde at undervise i kyskhedsloven tidligt i et barns liv? Hvad kan forældre og ledere gøre for at hjælpe de unge til at være tro mod Kirken og dens standarder? Hvilke ressourcer stiller Kirken til rådighed for at hjælpe de unge med at forstå og holde Kirkens standarder?
- Hvilken sammenhæng er der mellem sømmelighed og kyskhed?
- Hvad vil det sige at være sømmelig i den måde, vi klæder os på? På hvilke måder kan vi »skabe vores egen mode«? (s. 189). Hvad vil det sige at være sømmelig i sprog og opførsel? Hvordan kan vi hjælpe de unge med at forstå nødvendigheden af sømmelighed i alle aspekter af deres liv?

Skriftstedshenvisninger: 1 Kor 6:9, 18-20; Jakob 2:7; Alma 39:3-5, 9; 3 Ne 12:27-30; L&P 42:22-23, 40-41; 59:6.

Noter

1. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 151-52, 153, 154.
2. *Den danske Stjerne*, apr. 1972, s. 137.
3. *Faith Precedes the Miracle*, s. 155.
4. *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 5.
5. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s.128.
6. »Præsident Kimball taler uden omsvøb om det at være moralsk ren«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 179.
7. *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 179.
8. *Faith Precedes the Miracle*, s. 155, 156-157.
9. *Faith Precedes the Miracle*, s. 157-159.
10. *Tilgivelsens mirakel*, s. 73.
11. »Herrens plan med mænd og kvinder«, *Den danske Stjerne*, mar. 1976, s. 1.
12. *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 179.
13. *Den danske Stjerne*, aug. 1975, s. 36.
14. *Den danske Stjerne*, nov. 1975, s. 1.
15. *Den danske Stjerne*, feb. 1975, s. 30.
16. »En rapport og en udfordring«, *Den danske Stjerne*, apr. 1977, s. 2.
17. *Den danske Stjerne*, feb. 1975, s. 30.
18. *Den danske Stjerne*, apr. 1977, s. 2.
19. I Conference Report, La Paz Bolivia Area Conference 1977, s. 22-23.
20. *Faith Precedes the Miracle*, s. 162-163.
21. *Faith Precedes the Miracle*, s. 166, 167, 168.
22. *Tilgivelsens mirakel*, s. 203.
23. *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 179.
24. *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 179.

Et retskaffent, lykkeligt og vellykket ægteskab

Ægtepar kan glæde sig over et harmonisk og evigt forhold, når de forbliver trofaste over for Herren og hinanden.

Fra Spencer W. Kimballs liv

Før Spencer W. Kimball blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum, var han medejer af et forsikrings- og ejendomsfirma i Safford i Arizona. En af hans ansatte, Carmen Richardson Smith, husker Spencer og Camilla Kimballs trofasthed, da deres søn Edward blev ramt af polio først i 1930'erne:

»Forholdet mellem bror Kimball og hans hustru var noget, jeg beundrede virkelig meget. Da Eddie var i Californien for at få yderligere behandling, blev søster Kimball hos ham, og præsident Kimball rejste dertil på kritiske tidspunkter. I perioder med rekonvalescens efter Eddies operationer plejede bror Kimball at tage hjem for at tage sig af resten af familien, mens hans hustru blev hos Eddie.

Jeg tror, han skrev til hende hver eneste dag. Ikke kun et ganske kort brev. Nogle gange, når han havde særligt travlt, dikterede han et brev til mig, og jeg kan huske, hvordan jeg følte det: Det var næsten en hellig ære.

De havde et godt og lykkeligt ægteskab, og de lod til at agte hinanden højt. Det var som om, at deres verdener i høj grad drejede sig om hinanden.«¹

Spencer og Camilla Kimballs indbyrdes kærlighed, som var så tydelig, da de var unge, blev stærkere og dybere, da de blev ældre. Præsident Kimball udtrykte ofte taknemlighed for det forhold, som han og hans hustru havde: »Camilla har været ved min side i alle mine oplevelser. Vi har begravet vore forældre og andre

»Camilla har været ved min side i alle mine oplevelser.«

kære, og har sagt farvel til vore små børn, der blev for tidligt født. Vi har været dybt nede og svævet i skyerne ... Vi har grædt sammen, og vi har grinet sammen ... Vores liv har været fuld af sjov på trods af alle de sørgelige og alvorlige ting. Vi har danset; vi har sunget; vi har underholdt; vi har elsket og er blevet elsket. Med en hustru som Camilla Eyring er livet vidtfavnende, indholdsrigt og overdådigt.«²

Da han havde oplevet et langt og lykkeligt ægteskab, bemærkede han: »Vi har brug for en ufordærvet partner, som ikke vil tælle vore rynker, huske hverken vore dumheder eller svagheder; ...vi har brug for en kærlig partner, som vi har lidt og grædt og bedt og tilbedt sammen med; én, som vi har lidt sorger og skuffelser sammen med, én, som elsker os for den, vi er eller stræber efter at være frem for den, vi ser ud til at være i vores forgyldte skal.«³

Præsident Kimballs lærdomme

Evigt ægteskab er indstiftet af Gud, og familien er afgørende i vor himmelske Faders plan for os

Ægteskab, det *retskafne* ægteskab er indstiftet af Gud. Han erklærede, at samfundets bærende enhed burde være hjemmet og familien, og vi må advares om, at nutidens falske samfundsorden er på vej væk fra denne plan indstiftet af Gud ...

Der synes at være en stigende tendens fra degenererede områder i verden imod ægteskaber, og en meget stærk tendens i retning af ægteskaber uden børn. Og så bliver det næste spørgsmål naturligvis: »Hvorfor gifte sig?« Og denne »antiægteskabsrevolution« stilles i fokus. Argumenterne lyder, at børn er en byrde, en lænke, et ansvar. Mange har ladet sig overbevise om, at uddannelse og frihed for tyngende byrder og ansvar, betyder et bedre liv. Og desværre vinder denne formørkende og ødelæggende idé også indpas hos nogle af vore egne medlemmer.⁴

For at erstatte og modvirke den onde lære fra medierne, i film og forestillinger samt på gaden må vi undervise om ægteskab, korrekt ægteskab, evigt ægteskab.⁵

En vigtig grund til at søge det evige ægteskab er, at livet er evigt; og ægteskabets varighed må, for at være i harmoni med evige

formål, være i overensstemmelse med livets. Et ægteskab, der udføres af en borgerlig myndighed eller af kirkelige embedsmænd uden for templet, bliver kun indgået for tid, »til døden jer skiller« eller »så længe I begge lever«. Det ophører med døden ... Evtigt ægteskab besegles af Herrens profet eller af én af de meget få, som han har givet denne myndighed. Det besegles i hellige templer, der er opført og indviet til dette formål. Kun sådanne ægteskaber består udover graven og forlænger forbindelserne mand-hustru og forældre-børn ind i og gennem evigheden.⁶

Et retskaffent, lykkeligt og vellykket ægteskab er bestemt det vigtigste mål for ethvert normalt menneske. Ægteskabet er af Herren beregnet til at skabe stærke og lykkelige hjem og efterkommere. Enhver, som med vilje vil undgå ægteskab, er ikke bare unormal, men modarbejder sit eget program.

Jeg forsvarer udtrykket *normal*, fordi Herren selv fastlagde normen ved at bringe Adam og Eva sammen, hans første mand og hans første kvinde på denne jord, og fordi han udførte en hellig ægteskabsceremoni for at gøre dem til mand og hustru. De var ret forskellige af natur og havde forskellige roller at spille. Næppe havde han udført ceremonien, før han sagde til dem: »Bliv frugt-bare og talrige, opfyld jorden, og underlæg jer den; hersk over [den]« (1 Mos 1:28).

Det er normalt at gifte sig, og det er normalt og rigtigt at føde børn. Ethvert menneske bør ønske og planlægge at blive gift, fordi det er det, Gud i himlen planlagde for os. Det er den måde, han har udarbejdet det på.⁷

Hele [Herrens] program blev på intelligent måde planlagt for at bringe børn ind i verden gennem kærlighed og gensidig afhængighed. Havde mange nutidige, overfladiske ideer fået lov til at råde, ville verden, den menneskelige race og al anstændighed for længe siden have ophørt med at eksistere ...

... Herren har sagt, at for at modtage den højeste af de tre himle eller grader af herlighed i det celestiale rige, »må et menneske indtræde i denne præstedømmeorden [hvilken vil sige den nye og evigtvarende ægteskabspagt];

og hvis han ikke gør dette, kan han ikke opnå den« (L&P 131:2-3).

Det er den rigtige måde.

Der findes mænd, som efter eget valg undlader at gifte sig. De snyder sig selv. Der er måske også mange kvinder, der snyder sig selv for velsignelser. Der findes andre, som aldrig bliver gift, fordi de ikke får muligheden for det. Vi ved selvfølgelig, at Herren på fuld tilstrækkelig måde vil sørge for dem, og at ingen bliver fordømt for noget, han eller hun ikke kunne gøre for ...

Men med hensyn til ægteskab og mandens og kvindens rolle, så lad intet menneske trodse Gud ...

Jeg håber oprigtigt, at vore sidste dages hellige piger og kvinder samt mænd og drenge vil drikke grundigt af livets vand og indrette deres tilværelse efter de smukke og omfattende roller, som Herren tildelte dem.

Jeg håber, at vi ikke vil forsøge at fuldkommengøre en allerede fuldkommen plan, men af al vores magt, sind og styrke søge at fuldkommengøre os selv i det omfattende program, der er givet os. Bare fordi nogle af os har lidt nederlag, vil det være uretfærdigt at give programmet skylden. Lad os kontrollere vores indstilling, vore aktiviteter og hele vores tilværelse, så vi kan blive arvinger til de rige og talrige velsignelser, der er blevet lovet os.⁸

Evigt ægteskab kræver omhyggelig forberedelse

Ægteskab er måske den allervigtigste af alle beslutninger og har de mest vidtrækkende virkninger, for det drejer sig ikke alene om den øjeblikkelige lykke, men også om evig glæde. Det påvirker ikke alene de pågældende to mennesker, men også deres familier og især deres børn og børnebørn igennem mange generationer.

Når man skal vælge en ledsager for livet og for evigheden, må man foretage den mest omhyggelige planlægning, udvise megen omtanke og bede og faste for at sikre, at lige netop denne afgørelse bliver rigtig. I et godt ægteskab må der være enhed så vel i tanke som i følelser. Følelser må ikke fuldstændig afgøre beslutninger, men sindet og hjertet, styrket af faste, bøn og alvorlig overvejelse, vil give den største mulighed for ægteskabelig lykke. Det medfører, at man må ofre, dele og udøve stor uselvskhed ...

»Næsten enhver god mand og enhver god kvinde kan opnå lykke og et vellykket ægteskab, hvis begge er villige til at betale prisen.«

... »Sjælevenner« er fiktion og en illusion, og hvis enhver ung mand og enhver ung kvinde vil gøre sig umage for og bede om at finde en partner, med hvem livet kan blive mest mulig harmonisk og smukt, er det en kendsgerning, at næsten enhver god mand og enhver god kvinde kan opnå lykke og et vellykket ægteskab, hvis begge er villige til at betale prisen ...

To personer, der nærmer sig ægteskabets alter, må forstå, at for at opnå det lykkelige ægteskab, som de håber på, skal de vide, at ægteskab ikke er en juridisk garanti, men at det indebærer, at man må ofre, dele og endog afgive nogle personlige friheder. Det indebærer langvarig, streng sparsommelighed. Det indebærer børn, som forårsager økonomiske byrder, ekstra arbejde, omsorg og bekymringer, men det indebærer også de dybeste og smukkeste af alle følelser.⁹

At forhale ægteskabet ... er ikke fuldt ud acceptabelt. Alle normale mennesker burde planlægge et behørigt tempelægteskab i

deres liv fra en tidlig alder og at mangfoldiggøre sig og stifte familie i de første år.¹⁰

Sådanne unge mennesker, som sætter deres kurs hen imod et tempelægteskab, har allerede grundlagt et tankemønster, som vil gøre dem modtagelige over for fælles planlægning med den valgte partner, når han eller hun engang er fundet. Endnu før deres ægteskab er blevet højtideligt indgået i det hellige tempel, planlægger de deres fælles tilværelse og vil fortsætte denne proces som brud og brudgom, når de i fællesskab giver sig til at lægge kursen for et lykkeligt, vellykket og åndeligt liv i retning af ophøjelse i Guds rige.¹¹

I ville alle rejse hele verden rundt for at opnå den beseglende ordinance, hvis I kendte dens betydning, og hvis I forstod, hvor storslået den er. Ingen afstand, ingen mangel på midler, ingen situation ville være i stand til at holde jer borte fra at indgå ægteskab i Herrens hellige tempel.¹²

Der vil komme en ny ånd i Zion, når de unge piger vil sige til deres venner af det modsatte køn: »Hvis du ikke kan få en tempelanbefaling, så vil jeg ikke binde mit liv til dig, ikke engang for dette liv.« Og de unge hjemvendte missionærer vil sige til deres venner af det modsatte køn: »Jeg er ked af det, men til trods for, at jeg holder meget af dig, så vil jeg ikke gifte mig med dig andre steder end i det hellige tempel« ...

... Vi undrer os over, hvorfor folk, med alle disse velsignelser og løfter, vil undlade at gifte sig på rette vis og derved spilde deres liv som i en frossen ødemark, der aldrig vil tø. Hvordan kan noget ungt menneske overhovedet tænke på et ægteskab, der ikke indgås i templet og sætte de herligheder, der er tilgængelige, på spil?¹³

Ægtepar kan følge en ufejlbarlig opskrift for sammen at finde lykke

Næsten alle ægteskaber kunne være smukke, harmoniske, lykkelige og evige, hvis de to hovedpersoner besluttede, at det skulle det være, det må det være, det vil det være.¹⁴

Udførelsen af en ceremoni alene gør ikke et ægteskab lykkeligt og vellykket. Lykke kommer ikke ved at trykke på en knap,

sådan som det elektriske lys. Lykke er en sindstilstand og kommer indefra. Den må fortjenes. Den kan ikke købes for penge; den kan ikke anses for ubetydelig.

Nogle tænker på lykke som et fortryllende liv i afslappethed, luksus og spændende oplevelser, men et rigtigt ægteskab er baseret på en lykke, som er mere end det, en lykke, som man opnår ved at give, yde, dele, ofre og være uselvisk.

To mennesker med hver sin baggrund vil hurtigt efter vielsen opdage, at de står over for barske realiteter. Det er ikke længere et liv i en fantasiverden eller indbildning; vi må komme ud af skyerne og sætte vore fødder solidt på jorden. Man må påtage sig ansvarsopgaver og nye forpligtelser. Noget af den personlige frihed må ofres, og der må foretages mange tilpasninger, uselviske tilpasninger.

Man opdager meget hurtigt efter brylluppet, at ægtefællen har svagheder, som man ikke tidligere har lagt mærke til. De dyder, som under forlovelsen bestandigt blev fremhævet, bliver nu mindre betydningsfulde, og de svagheder, som forekom små og ubetydelige i forlovelsestiden, vokser nu til anselig størrelse. Så er tiden inde til forstående hjerter, for selvransagelse og for sund fornuft, overvejelse og planlægning ...

Der findes en ufejlbarlig opskrift, der garanterer ethvert par et lykkeligt og evigt ægteskab, men som ved enhver opskrift, må hovedingredienserne ikke udelades, reduceres eller begrænses. Udvælgelsen før forlovelsen og den vedvarende bejlen efter vielsen er lige vigtige, men ikke vigtigere end selve ægteskabet, hvis succes afhænger af begge parter – ikke af den ene, men af begge.

I et ægteskab, der påbegyndes og grundlægges på rimelige standarder, er der ... ingen sammenslutning af magt, som kan ødelægge det, med undtagelse af magten inden i den ene eller begge ægtefæller, og i det hele taget må de begge påtage sig ansvaret. Andre mennesker og indvirkninger kan påvirke til det gode eller dårlige. De økonomiske, sociale, politiske og andre situationer synes at have betydning, men ægteskabet afhænger først og fremmest af de to ægtefæller, som altid kan gøre deres ægteskab vellykket og lykkeligt, hvis de er beslutsomme, uselviske og retskafne.

Opskriften er enkel, ingredienserne få, selv om de hver især kan uddybes meget.

For det første må man have den rigtige holdning over for ægteskabet, hvilket omfatter udvælgelsen af en ægtefælle, som i så høj grad som muligt når fuldkommenhedens højder på alle de områder, der betyder noget for den pågældende. Og derpå må de to komme til alteret i templet med den forståelse, at de må arbejde hårdt på at få et vellykket liv sammen.

For det andet må der være stor uselvskhed og selvfornægtelse, og man må indrette hele familielivet og alt, hvad der har med det at gøre, efter familiens bedste og undertvinge selvet.

For det tredje må der være fortsat bejlen og udtryk for hengivenhed, venlighed og hensyn for at holde kærligheden i live og få den til at vokse.

For det fjerde må der være fuldkommen efterlevelse af Herrens befalinger, således som de er forklaret i Jesu Kristi evangelium.

Med disse ingredienser, rigtigt blandet og i bestandig funktion, er det ret umuligt for lykken at forsvinde, misforståelserne at fortsætte, eller at der forekommer brud. Skilsmisssagførerne ville blive nødt til at flytte til andre områder, og skilsmisseretslokalerne måtte lukkes.¹⁵

Uselvskhed og overholdelse af budene fører til et vellykket ægteskab

Kærester må, før de indgår ægteskab, forstå, at de hver især bogstaveligt og fuldstændig må acceptere, at den nye, lille families bedste altid må gå forud for hver af ægtefællernes bedste. Hver af parterne må udelukke »jeg« og »mit« og erstatte med ...»vi« og »vores«. Enhver afgørelse må tage hensyn til, at der er to eller flere, der påvirkes af den. Når hustruen står over for større beslutninger, må hun overveje den indvirkning, de vil få på forældrene, børnene, hjemmet og deres åndelige liv. Mandens valg af erhverv, hans sociale liv, hans venner, hans interesser må nu overvejes i lyset af, at han er en del af en familie og at gruppens helhed må tages i betragtning.¹⁶

For at to mennesker sammen kan få deres ægteskab til at fungere, har de brug for et omhyggeligt udarbejdet budget lavet af både mand og hustru, og derefter må de omhyggeligt holde sig til det. Mange ægteskaber bliver slået i stykker under indkøb, når der bliver foretaget uplanlagte køb. Husk, at medmindre ægteskabet er et partnerskab vil det sandsynligvis ikke blive vellykket.¹⁷

Et ægteskab er måske ikke altid nemt og begivenhedsløst, men det kan være fyldt med stor fred. Et ægtepar kan opleve fattigdom, sygdom, skuffelse, fiasko og endog dødsfald i familien, men selv disse prøvelser vil ikke berøve dem deres fred. Ægteskabet kan være vellykket, så længe selvished ikke viser sig. Vanskeligheder og problemer drager forældrene sammen i en ubrydelig enhed, hvis der er fuldstændig uselvished ...

Kærlighed er som en blomst og har, ligesom legemet, brug for konstant næring. Det jordiske legeme vil hurtigt udtæres og dø, hvis det ikke hyppigt får næring. Den sarte blomst vil visne og dø uden næring og vand. Og ligeledes kan man ikke forvente, at kærligheden varer evigt, medmindre den konstant næres med kærlighedsytringer, tilkendegivelser for respekt og beundring, udtryk for taknemlighed og uselvisk hensyntagen.

Andre faktorer, der spiller ind i et vellykket ægteskab, kommer af fuldstændig uselvished. Hvis man bestandigt tilstræber at opfylde den andens interesser, velbefindende og lykke, vil den kærlighed, der udspringer af forelskelse og fasttømres i ægteskab, vokse til mægtige proportioner. Mange ægtepar tillader deres ægteskab at blive forslidt og deres kærlighed at blive kold som gammelt brød eller fortærskede vittigheder eller kold sovs. Den næring, der er vigtigst for kærligheden, er naturligvis hensyntagen, venlighed, betænksomhed, omsorg, udtryk for hengivenhed, påskønnende omfavnelser, beundring, stolthed, kammeratskab, tillid, tro, partnerskab, lighed og indbyrdes afhængighed.

For at blive virkelig lykkelig i sit ægteskab må man altid rette sig trofast efter Herrens befalinger. Ingen, hverken enlig eller gift, har nogen sinde været fuldstændig lykkelig, medmindre han var retskaffen. Der er midlertidig tilfredsstillelse og overfladiske situationer i øjeblikket, men vedvarende, fuldstændig lykke kan kun udvikle sig ved renhed og værdighed ...

... Hvis to mennesker elsker Herren mere end deres eget liv og derefter elsker hinanden mere end deres eget liv og arbejder sammen i fuldstændig harmoni med det evangeliske program som deres grundelement, er de sikre på at få denne store lykke. Når ægtemand og hustru ofte tager til det hellige tempel, knæler sammen i bøn i deres hjem med deres familie, sammen går til deres religiøse møder, lever fuldstændig kysk – mentalt og fysisk – så alle deres tanker og ønsker og al deres kærlighed koncentrerer om denne ene, deres ægtefælle, og hvis begge arbejder på opbygelsen af Guds rige, så er lykken på sit højeste.¹⁸

Ægteskabet kræver fuldstændig loyalitet og fuldstændig troskab

Visse ægtefolk lader deres blik vandre og deres hjerte strejfe. De mener, at det ikke er forkert at flirte lidt, at lade flere få en del af deres hjerte og at begære andre end deres ægtefælle. Men Herren siger i utvetydige vendinger: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og skal holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22).

Og når Herren siger *bele* dit hjerte, giver det ingen mulighed for at dele eller tilbageholde. Og for kvinden bliver det omformuleret til: »Du skal elske din mand af *bele* dit hjerte og holde dig til ham og ingen anden.«

Ordene *ingen anden* udelukker alt og alle. Ægtefællen bliver da fremtrædende i livet for manden eller hustruen, og hverken selskabsliv eller arbejdsliv eller politisk liv eller nogen anden interesse eller person eller ting må nogen sinde få forret over ægtefællen. Nogle gange ser vi kvinder, som opsluges af og pusler omkring børnene på mandens bekostning, indimellem så de endda fremmedgøres for ham.

Herren siger til dem: »Du skal holde dig til *ham* og ingen anden.«¹⁹

Ofte fortsætter folk med at holde sig til deres mor og far samt deres venner. Nogle gange vil mødre ikke opgive det tag, de har på deres børn, og ægtemænd og hustruer går til deres mor og far for at få råd og vejledning og for at betro sig til dem, hvor de for det meste burde holde sig til ægtefællen, og alle intimiteter burde holdes strengt fortrolige og bevares inden for privatlivets fred.²⁰

Ægteskab forudsætter fuldstændig loyalitet og fuldstændig troskab. Hver ægtefælle tager partneren med den forståelse, at han eller hun med al værdighed giver hele sit hjerte, styrke, loyalitet, ære og hengivenhed til ægtefællen. Enhver afvigelse er synd, enhver deling af hjertet er overtrædelse. Ligesom vi bør have »intet andet end Guds ære for øje«, bør vi have ægteskabet, ægtefællen og familien for øje, ører og hjerte.²¹

Jeg beder indtrængende alle, som har ladet sig binde af ægteskabsløfter og -pagter, at gøre dette ægteskab helligt, at holde det ved lige og ofte udtrykke meningsfuld og oprigtig hengivenhed.

Ægtemænd, kom hjem – med krop, ånd, sind, loyalitet, interesse og hengivenhed – og elsk jeres ledsager i et helligt og ubrydeligt forhold.

Hustruer, kom hjem med hele jeres interesse, al jeres troskab, længsel og hengivenhed – arbejd sammen for at gøre jeres hjem til et glimt af himlen. På denne måde vil jeres Herre og Mester finde stort behag i jer, og I vil give jer selv garanti for den højeste lykke.²²

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Hvad tror du er et bevis på, at et ægteskab er retskaffent? lykkeligt? vellykket? Hvilke af disse beviser ser du afspejlet i præsident Kimballs forhold til sin hustru, Camilla? (Se side 193, 195).
- Læs igen det afsnit, der begynder på side 195. Hvilke af verdens påvirkninger i dag betragter du som værende imod ægteskabet? Hvilke virkninger har sådanne angreb? Hvad kan vi gøre for at »erstatte og modvirke« dem, specielt i vores hjem?
- Hvilke af præsident Kimballs lærdomme om at forberede sig til et evigt ægteskab gør størst indtryk på dig og hvorfor? (Se s. 197-199). Hvilke lærdomme kan hjælpe dem, som allerede er gift?
- Præsident Kimball talte om en »ufejlbarlig opskrift« for ægteskabet (se s. 200-201). Hvis bare én af disse ingredienser mangler, hvilken indflydelse kan det så have?

- Præsident Kimball belærte, at ægtefæller burde »holde sig« til hinanden og ingen andre (s. 203-204). Hvad kan gifte par gøre for at sikre, at forpligtelser og interesser udenfor hjemmet ikke støder sammen med deres loyalitet over for hinanden?

Skriftstedsbenvisninger: 1 Mos 2:18, 21-24; 1 Kor 11:11; Ef 5:22-25; L&P 132:7-21.

Noter

1. I »President Spencer W. Kimball: On the Occasion of His 80th Birthday«, *Ensign*, mar. 1975, s. 6, 8.
2. I Caroline Eyring Miner og Edward L. Kimball, *Camilla: A Biography of Camilla Eyring Kimball*, 1980, s. viii.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 310.
4. *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 5.
5. »Marriage Is Honorable«, i *Speeches of the Year, 1973* (1974), s. 266.
6. *Tilgivelsens mirakel*, s. 217.
7. »Vigtigheden af evigt ægteskab«, *Den danske Stjerne*, juli 1980, s. 1.
8. »Herrens plan med mænd og kvinder«, *Den danske Stjerne*, mar. 1976, s. 1.
9. »Harmoni i ægteskabet«, *Liabona*, okt. 2002, s. 36 (se også *Den danske Stjerne*, juni 1978, s. 1).
10. I Conference Report, Stockholm Sweden Area Conference 1974, s. 10.
11. *Tilgivelsens mirakel*, s. 222.
12. *Den danske Stjerne*, juli 1980, s. 1.
13. »Ægteskabsbeslutningen«, *Den danske Stjerne*, juli 1976, s. 1.
14. »Marriage Is Honorable«, s. 257.
15. »Harmoni i ægteskabet«, *Liabona*, okt. 2002, s. 36.
16. »Harmoni i ægteskabet«, *Liabona*, okt. 2002, s. 36.
17. *Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 2.
18. »Harmoni i ægteskabet«, *Liabona*, okt. 2002, s. 36.
19. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 142-143.
20. »Harmoni i ægteskabet«, *Liabona*, okt. 2002, s. 36.
21. *Faith Precedes the Miracle*, s. 143.
22. *Faith Precedes the Miracle*, s. 148.

Præsident og søster Kimball med nogle af deres familiemedlemmer.

Styrk jeres familie

Vi har brug for at styrke og beskytte vores familie ved at undervise i og efterleve evangeliet i vores hjem.

Fra Spencer W. Kimballs liv

Præsident Kimball understregede ofte behovet for at styrke familien ved at efterleve evangeliet i hjemmet. Da han beskrev sine egne oplevelser, sagde han: »Jeg husker de dejlige famili-eaktiviteter, vi havde, da jeg var ung, og dem jeg havde sammen med min hustru og børn i vores eget hjem. Vores hjem var som himlen. Når hver især gjorde noget, hvad enten det var at synge en sang, lede en leg, fremsige en trosartikel, fortælle en historie, udøve et talent eller udføre en opgave, så var der udvikling og gode følelser til stede.«¹

Præsident Kimball og hans hustru, Camilla, styrkede deres børn ved at undervise og opmuntre dem og så lade dem tage ansvar for deres egne valg. Deres datter, Olive Beth, huskede, at de »ledte frem for at skubbe os ind på de stier, som de ønskede, vi skulle følge.«²

Præsident og søster Kimball viste stor kærlighed for hvert af deres børn. En søn, Edward, sagde: »Min far har altid været meget kærlig. Jeg vidste, at han elskede mig.« Edward huskede en oplevelse, han havde, da han overværede en højtidelig forsamling i Salt Lake-templet: »Der var tusindvis af mænd til stede. Da mødet sluttede, så [min far] hvor i koret jeg stod og sang. På vej ud kom han over og gav mig et kys og et kram.«³

Præsident Kimballs lærdomme

Familien er afgørende i vor Faders plan og er grundvolden i samfundet

Familieliv er den bedste måde at opnå lykke i denne verden på, og det er et tydeligt mønster, Herren har givet os for, hvordan det skal være i den næste verden.⁴

I begyndelsen organiserede Herren hele programmet med en far, der får afkom, forsørger, elsker og leder, og en mor, som undfanger, føder, opfostrer, giver mad og opdrager. Herren kunne have organiseret det anderledes, men han valgte at have en enhed med ansvar og betydningsfulde forhold, hvor børn opdrager og disciplinerer hinanden og kommer til at elske, ære og værdsætte hinanden. Familien er livets store plan, som den er udtænkt og organiseret af vor Fader i himlen.⁵

Familien er den fundamentale enhed i Guds rige på jorden. Kirken kan ikke være sundere, end dens familier er.⁶

Lige fra begyndelsen har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremhævet familielivet. Vi har altid forstået, at grundlaget for evige familieenheder blev lagt endnu før denne jord blev skabt! Et samfund uden det fundamentale familieliv er uden grundlag og vil opløses til det bare ingenting ...

Vi af alle mennesker ... burde ikke lade os indfange af de besnærende argumenter om, at familieenheden på en eller anden måde hører til en særlig fase af den udvikling, som et jordisk samfund gennemgår. Vi har lov til at modarbejde sådanne bevægelser, der vil bagatellisere betydningen af familien, og som blæser betydningen af selvsk individualisme op. Vi ved, at familien er evig. Vi ved, at når tingene går galt i familien, så går det galt i enhver anden af samfundets institutioner ...

Vore politiske institutioner ... kan ikke redde os, hvis vores grundlæggende institution, familien, ikke er intakt. Fredstraktater kan ikke redde os, når der i hjemmet findes fjendskab i stedet for kærlighed. Arbejdsløshedsprogrammer kan ikke redde os, når mange ikke længere får lært, hvordan man passer et arbejde eller ikke får lejlighed til at arbejde, eller i nogle tilfælde

ikke har lyst til det. Håndhævelse af loven kan ikke beskytte os, hvis alt for mange mennesker er uvillige til at disciplinere sig selv eller at lade sig disciplinere.⁷

Vi har ikke andet valg ... end at fortsætte med at fremhæve den sidste dages hellige familie som idealet. Det faktum, at nogle ikke lige nu har privilegiet at leve i sådan en familie, er ikke tilstrækkelig årsag til at holde op med at tale om den. Vi taler dog om familielivet med følsomhed, idet vi erkender, at mange ... i øjeblikket ikke har det privilegium at tilhøre eller bidrage til en sådan familie. Men vi kan ikke tilsidesætte dette mønster, når så mange andre ting afhænger af det.⁸

Forældre må opbygge reservoirer af åndelig styrke for at støtte deres børn gennem livets oplevelser

Der er mange slags reservoirer i vores liv. Nogle reservoirer er til opbevaring af vand. Nogle er til opbevaring af mad, som vi gør det i familiens forrådsprogram, og som Josef gjorde det i Egyptens land under de syv overflodsår. Der burde også være reservoirer af kundskab til at imødekomme fremtidige behov; reservoirer af mod til at overvinde strømme af frygt, som indgyder usikkerhed i vores liv; reservoirer af fysisk styrke til at hjælpe os med at imødekomme hyppige byrder af arbejde og sygdom; reservoirer af godhed; reservoirer af udholdenhed; reservoirer af tro. Ja, især reservoirer af tro, når verden presser sig på over for os, så vi kan stå fast og sikkert, når fristelserne i en forfalden verden omkring os trækker på vores energi, udmarver vores åndelige livskraft og søger at trække os ned; vi har brug for et lager af tro, som kan bære de unge og senere de voksne over de dunkle, svære og frygtindgydende stunder, skuffelser, desillusionering og år med modgang, afsavn, forvirring og frustrationer ...

Jeg er taknemlig for mine forældre, fordi de opbyggede reservoirer for mine brødre, søstre og mig. Reservoirerne blev fyldt op med vaner af bøn, studium, aktiviteter, positive tjenestegørelser samt sandhed og retskaffenhed. Hver morgen og hver aften knælede vi ved vore stole ved bordet og skiftedes til at bede. Da jeg blev gift, varede vanen ved, og vores nye familie fortsatte denne praksis.⁹

»Familieliv, passende undervisning i hjemmet, forældrenes vejledning og ledelse – alt dette er universalmidlet for verdens og dens børns lidelser.«

Familieliv, passende undervisning i hjemmet, forældrenes vejledning og ledelse – alt dette er universalmidlet for verdens og dens børns lidelser. Det er behandlingen for åndelige og følelsesmæssige sygdomme og midlet mod problemer. Forældre bør ikke overlade oplæringen af børn til andre.

Der synes at være en stigende tendens til at flytte dette ansvar fra hjemmet til institutioner uden for hjemmet som fx skolen og kirken, og endnu farligere, til forskellige børneomsorgsinstitutioner og -ordninger. Hvor vigtige disse institutioner end er, kan de aldrig på tilfredsstillende vis erstatte moderens og faderens rolle. Bestandig oplæring, bestandig årvågenhed, kammeratskab og vogten over vore egne børn er nødvendig for at holde vores hjem intakt og for at velsigne vore børn på Herrens egen måde.¹⁰

Kirkens hjælpeorganisationer er meget vigtige, og vi burde alle tage del i de velsignelser, de tilbyder. Men vi må aldrig, aldrig

tillade dem at erstatte forældrene, ej heller at lette forældrenes ansvar om at undervise deres børn i Jesu Kristi evangelium.¹¹

Ungdomsorganisationsledere og -lærere skulle spørge sig selv: Hvordan kan jeg hjælpe disse unge mennesker med at elske, ære og adlyde deres forældre og hjælpe dem med at være en støtte i deres ansvar i familien? Hvordan kan vi tilrettelægge møder, øvelser og aktiviteter, så vi ikke griber forstyrrende ind i hjemmets forhold og ansvar, men giver plads til familieaktiviteter?

Præstedømme- og hjælpeorganisationernes fokus bør være på medlemmernes forpligtelse til at efterleve evangeliet i hjemmet, idet de reducerer antallet af frivillige aktiviteter, hvor det er nødvendigt, og hvor aktiviteterne på upassende vis ville bortlede opmærksomheden fra familien og hjemmet.¹²

Kun ved passende planlægning og kortlægning af kursen i vores familieliv kan vi vejlede vore børn og holde dem fri af faldgruberne, der fører til synd og ødelæggelse, og anbringe dem på vejen til lykke og ophøjelse. Intet er mere kraftfuldt end deres egne forældres eksempel og familielivets indflydelse. Vore børns liv vil sikkert blive på samme måde som det, de har set i deres egne hjem, mens de har udviklet sig til mænd og kvinder. Vi bør derfor afstikke vores kurs, så den følger den sti, som vi ønsker vore børn skal gå på.¹³

Børn vil bringe meget af det, som de ser i deres egen opvækst, videre i deres eget liv. Hvis de ser deres forældre tage ofte til templet, vil de begynde at planlægge et liv med tempelbesøg. Hvis de lærer at bede for missionærerne, vil de gradvist drages mod missioneringsprogrammet. Det synes meget enkelt, men sådan er livet. Og vi lover jer, at jeres børn vil bringe jer ære og herlighed, når I viser dem et godt eksempel og giver dem en god oplæring.¹⁴

Jeg har af og til set børn fra gode familier gøre oprør, stritte imod, komme på afveje, synde og endog ligefrem kæmpe imod Gud. Derved volder de sorg for deres forældre, som har gjort deres bedste for at ... undervise dem og være et eksempel. Men jeg har gentagne gange set mange af de selv samme børn besinde sig efter flere års vildfarelse og få øjnene op for, hvad de er gået

glip af, omvende sig og yde et stort bidrag til det åndelige liv i deres lokalsamfund. Grunden til, at jeg tror på, at dette kan finde sted, er, at trods al den modvind, som disse mennesker har været udsat for, har de i endnu højere grad, og i langt højere grad end de var klar over, været påvirket af livet i det hjem, hvor de er vokset op. Når de så senere i livet føler en længsel efter i deres egen familie at genskabe den samme atmosfære, de nød som barn, vender de sandsynligvis tilbage til den tro, der gav deres forældres liv indhold.¹⁵

Fædre og mødre, jeres vigtigste opgave er jeres familie. Ved at arbejde sammen, kan I få den slags hjem, som Herren forventer, at I har. Ved at vise kærlighed og omsorg for hinanden og for jeres børn, kan I opbygge et reservoir af åndelig styrke, som aldrig vil tømmes.¹⁶

Vi må styrke vores familie mod de onder, der omgiver os

Tiden vil komme, hvor kun de, som fast og aktivt tror på familien, vil være i stand til at sikre deres familier midt i alt det onde, der omringer os.¹⁷

Den onde ved, hvor han skal angribe. Han angriber hjemmet. Han vil tilintetgøre familien. Det er det, han ønsker at gøre ... Lad os beslutte os til ikke at give ham lov til det i vores familie.¹⁸

Vi må konstant befæste vores hjem og familie og forsvare dem mod angreb fra onder som fx skilsmisse, opløste familier, vold og misbrug, især af hustruer og børn. Vi må konstant vogte os for umoral, pornografi og seksuel letsindighed, som vil ødelægge familiemedlemmernes renhed, unge som gamle ...

... Vi finder disse onde kræfter næsten alle vegne, hvor vi kommer. Vi udsættes næsten konstant for dem. Vi fører dem ind i vores hjem fra skolen og legepladsen, fra teatret, kontoret og indkøbsstederne. Det er kun få af de steder, hvor vi færdes til hverdag, at vi kan undgå dem.

Hvori består vores opgave da? Hvad må vi gøre? Vi må konstant være på vagt over for deres tilstedeværelse i vores hjem, og ødelægge dem som vi ville gøre det med sygdomsbakterier og snavs. Vi må jage dem ud fra vore inderste tanker, frigøre os fra

sådan verdslighed og kvæle de ulmende gløder af ugudelighed, før de bliver ødelæggende flammer. Hvordan gør vi det?

Hvis vi skal undslippe disse dødbringende trusler fra den onde og skåne vores hjem og familie og styrke dem massivt mod al ødelæggende indflydelse, der gør anslag mod os, må vi have hjælp fra selve grundlæggeren og organisatoren af denne familieplan – Skaberen selv. Der er kun én sikker måde, og det er gennem Herren Jesu Kristi evangelium og at være lydige mod dets dybsindige og inspirerede lærdomme. Vi må visselig lære at erkende, at prisen for at holde familieenheden fri for sådanne onde indflydelser er at holde Guds befalinger.¹⁹

Når forældre læser aviser og blade og ser, hvad verden prøver at lære deres børn, burde de blive endnu mere opsatte på, at deres børn ikke blev påvirket af sådanne synder og fejllopfattelser. Forældre burde derfor stille det familieliv, den disciplin og oplæring til rådighed, som vil opveje og modvirke det onde, der udføres i verden. Eftersom børnene lærer om det grimme i verden, må de også lære om det gode i verden samt den rette reaktion og den rette indstilling.²⁰

For nogle år siden besøgte vi et land, hvor der blev undervist i mærkelige ideologier og hver dag forkyndt »skadelige lærdomme« i skolerne og den tvungne presse. Hver dag hørte børnene på de lærdomme, filosofier og idealer, som deres lærere fortalte.

En sagde, at »en konstant dryppen vil slide selv den hårdeste sten op«. Det vidste jeg, så jeg spurgte med hensyn til børnene: »Bevarer de deres tro? Bliver de ikke overvundet af deres læreres konstante pres? Hvordan kan I være sikre på, at de ikke vil gå bort fra den enkle tro på Gud?«

Svaret var ensbetydende med, at »Hver nat reparerer vi det ødelagte reservoir. Vi lærer vore børn virkelig retskaffenhed, så de falske filosofier ikke vinder indpas. Vore børn vokser op i tro og retskaffenhed på trods af det næsten overvældende ydre pres.«

Selv revnede dæmninger kan repareres og reddes, og sandsække kan holde stand mod oversvømmelser. Og gentagen sandhed, fornyet bøn, evangeliske lærdomme, udtryk for kærlighed og forældres interesse kan redde børnene og holde dem på den rette sti.²¹

Hjemmet er det sted, hvor der bør undervises i åndelighed, og hvor ånden bør næres

Et ægte sidste dages helligt hjem er en sikker havn mod livets storme og kampe. Åndelighed spirer frem og næres gennem daglig bøn, læsning i skriften, samtaler om evangeliet i hjemmet og dertil hørende aktiviteter, familieaftener, familieråd, fælles arbejde og leg, gensidige tjenester og ved at dele evangeliet med dem omkring os. Åndeligheden næres også, når vi viser tålmodighed, venlighed og tilgivelse over for hinanden, og når vi anvender evangeliets principper i familiekredsen. Det er i hjemmet, vi bliver eksperter og lærde i evangelisk retskaffenhed, og hvor vi lærer om og efterlever evangeliets sandheder sammen.²²

Hjemmet burde være et sted, hvor tillid til Herren er en del af hverdagen, og ikke noget der reserveres til særlige lejligheder. En måde at opnå det på er ved regelmæssig, oprigtig bøn. Det er ikke nok bare at bede. Det afgørende er, at vi virkelig taler med Herren, idet vi har tro på, at han vil åbenbare os forældre de ting, som vi har brug for at vide og gøre til gavn for vores familie.²³

Personligt skriftstudium og skriftstudium i familien er fundamentalt vigtigt for at lære evangeliet at kende. Daglig læsning af skrifterne og at tale sammen om dem har længe været foreslået som et magtfuldt redskab mod uvidenhed og Satans fristelser. Denne vane vil frembringe stor lykke og hjælpe familiens medlemmer til at elske Herren og hans godhed.

Med hensyn til ledelsen af vores familie er vi blevet belært, at familieråd er det mest fundamentale råd i Kirken. Under ledelse af faderen og moderen, som også burde rådføre sig med hinanden, kan man i familierådet drøfte familieanliggender, familiens økonomi, lægge planer og støtte og styrke familiens medlemmer.²⁴

Med hensyn til familieaften, så opfylder en aften hjemme med familien eller en aften ude et eller andet interessant sted kun til dels behovet for familieaftenen. Grundlæggende er det vigtigt, at børnene bliver undervist om den levevis, som er af afgørende betydning. Blot at gå til en forestilling eller et selskab sammen eller at tage på fisketur tilfredsstiller kun det halve behov, men at blive hjemme og undervise børnene i evangeliet, skrifterne

*Gennem »regelmæssig, oprigtig bøn«, bliver hjemmet
»et sted, hvor tillid til Herren er en del af hverdagen«.*

og kærlighed til hinanden og til deres forældre er af yderste vigtighed.²⁵

Ved at forpligte os selv til at holde regelmæssige og inspirerende familieaftener og ved omhyggeligt at planlægge denne aftenes indhold, udsender vi et signal til vore børn, som de aldrig vil glemme. Når vi på den måde giver vore børn af vores tid, giver vi af vores nærvær, en gave som altid vil huskes.²⁶

Jeg vil gerne sammenligne familieaften, familiebøn og andre dermed forbundne aktiviteter i Kirken til frelse for familien, når de udføres samvittighedsfuldt, med en paraply. Hvis paraplyen ikke åbnes, er den kun lidt mere end en stok, og kan ikke give nogen særlig beskyttelse mod naturens storme. På samme måde er de gudgivne planer kun af ringe værdi, medmindre de bliver brugt.

Den udslåede paraply spænder silkematerialet ud. Når regnen falder, løber den af; når sneen falder, glider den ned; når haglen

kommer, springer den af; når vinden blæser, bliver den ledt uden om paraplyen. Og på samme måde afværger denne åndelige paraply fjenderne uvidenhed, overtro, skepsis, frafald, umoral og andre former for ugudelighed.

Det er min bøn, at vi alle vil slå vores åndelige paraply ud og beskytte vores familie.²⁷

Vi bør elske vore børn, ligesom Gud elsker os

Gud er vor Fader. Han elsker os. Han bruger meget energi på at prøve på at oplære os, og vi bør følge hans eksempel og inderligt elske vore egne børn og opdrage dem i retskaffenhed.²⁸

Hvor længe er det siden, at du har taget dine børn i dine arme og sagt til dem, uanset hvor store de er, at du elsker dem og er glad for, at I kan være sammen for evigt?²⁹

Mine brødre og søstre, *familier kan være evige!* Lad ikke øjeblikkets lokken drage jer bort fra jeres familie! *Guddommelighed, evighed og familie* – de følges ad, hånd i hånd, og det må vi også!³⁰

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Præsident Kimball huskede sin egen opvækst, da han sagde: »Vores hjem var som himlen« (s. 207). Hvordan kan vi skabe en himmelsk atmosfære i vores hjem? På hvilke måder kan familieliv forberede os til det evige liv?
- Hvilke yderst vigtige ting kan forældre gøre for at stille reservoirer med åndelig styrke til rådighed for deres børn? (Se eksemplerne på s. 209-215).
- Hvilke risici løber forældre, der overlader oplæringen af deres børn til andre? Hvilke ressourcer har Kirken, som kan hjælpe forældre med at undervise deres børn? På hvilke måder kan Kirkens ledere og lærere støtte forældrene? (Se eksemplerne på s. 210-211).

- Overvej præsident Kimballs råd på side 214-216. Hvilket bevis har du set for, at familiebøn, familieskriftstudium, familieråd og familieaften virkelig gør en forskel?
- Læs det sidste afsnit på side 207. Overvej så præsident Kimballs spørgsmål på side 216: »Hvor længe er det siden, at du har taget dine børn i dine arme og sagt til dem, uanset hvor store de er, at du elsker dem og er glad for, at I kan være sammen for evigt?«

Skriftstedshenvisninger: 5 Mos 6:3-7; 2 Ne 25:26; Mosi 4:14-15; L&P 68:25-28.

Noter

1. »Jeg blev derfor undervist«, Den danske Stjerne, aug. 1982, s. 1.
2. Olive Beth Mack, »How a Daughter Sees Her Father, the Prophet«, tale, Salt Lake Institute of Religion, 9. apr. 1976, s. 8.
3. I Gerry Avant, »As Father, Prophet Made Time Count«, *Church News*, 11. juni 1977, s. 5.
4. »Søstrenes privilegier og ansvar«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 161
5. I Conference Report, apr. 1973, s. 151; eller *Ensign*, juli 1973, s. 15.
6. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 76.
7. *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 5.
8. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 161.
9. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 110-111.
10. *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 5.
11. »Abrahams eksempel«, *Den danske Stjerne*, dec. 1975, s. 1.
12. »Efterlevelse af evangeliet i hjemmet«, *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 162.
13. *Tilgivelsens mirakel*, s. 230.
14. I Conference Report, Seoul Korea Area Conference 1975, s. 35.
15. *Den danske Stjerne*, juli 1975, s. 2.
16. *Den danske Stjerne*, dec. 1975, s. 1.
17. *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 5.
18. *Den danske Stjerne*, apr. 1976, s. 92.
19. *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 5.
20. »Oplær et barn«, *Den danske Stjerne*, aug. 1978, s. 1.
21. *Faith Precedes the Miracle*, s. 113-114.
22. *Den Danske Stjerne*, aug. 1982, s. 1.
23. *Den danske Stjerne*, juli 1975, s. 2.
24. *Den Danske Stjerne*, aug. 1982, s. 1.
25. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 3.
26. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 5.
27. I Conference Report, okt. 1969, s. 23; eller *Improvement Era*, dec. 1969, s. 50-51.
28. *Den danske Stjerne*, aug. 1978, s. 1.
29. *Den danske Stjerne*, juli 1975, s. 2.
30. *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 5.

Kvinder i Kirken

Retskafne kvinder, som opfylder de kolossale ansvar, Gud har givet dem, er en stor velsignelse for deres familie, for Kirken og for verden.

Fra Spencer W. Kimballs liv

»Jeg beundrer så mange søstres trofasthed og deres aldrig svigtende hengivenhed for retskaffenhedens sag,« skrev præsident Spencer W. Kimball. Så fortalte han følgende:

»Min egen vidunderlige mors dagbog beskriver et langt liv i taknemlighed over muligheden for at tjene og begræder kun, at hun ikke kunne udrette mere. Jeg smilede, da jeg for nylig læste en indføjelse fra den 16. januar 1900. Hun virkede som førsterådgiver i Hjælpeforeningen i Thatcher i Arizona, og præsidentskabet besøgte en søsters hjem, hvor en syg baby havde forhindret moderen i at sy. Mor tog sin symaskine, en madpakke, sin baby og en høj stol med, og så begyndte de at arbejde. Hun skrev den aften, »vi syede fire forklæder, fire par bukser og begyndte på en skjorte til en af drengene«. De var nødt til at holde op kl. 16 for at deltage i en begravelse, så »vi fik ikke gjort mere end det«. Jeg ville have været imponeret over et sådant resultat snarere end at tænke: »Nå, det var ikke meget.«

»Så mødtes Hjælpeforeningen i vores hjem to dage senere til et arbejds møde. Der var god tilslutning,« skrev mor, og »temmelig meget blev udført«. Og efter det arbejds møde tog hun uden at kny til et bestyrelsesmøde.

Det er sådan et hjem, jeg blev født i, ledt af en kvinde, som i alle sine handlinger ledtes af ønsket om at tjene. Det er sådan et hjem, min hustru har skabt. Det er sådan et hjem, tusinder af vidunderlige kvinder i hele Kirken skaber.«¹

Præsident Kimball belærte om den betydning, som alle retskafne kvinder har i vor himmelske Faders plan for sine børn. Han sagde: »En dag, når hele historien om denne og tidligere uddelinger kan fortælles, vil den være fuld af tapre historier om vore kvinder, om deres klogskab, deres hengivenhed og deres mod, for man har på fornemmelsen, at ligesom kvinder var de første ved graven efter Jesu opstandelse, har vore retskafne kvinder meget ofte været instinktivt følsomme over for det, der har evig betydning.«²

Præsident Kimballs lærdomme

Eftersom mænd og kvinder har fået forskellige ansvar, må de arbejde sammen i et ligestillet og respektfyldt fællesskab

Skrifterne og profeterne har tydeligt lært os, at Gud, som besidder en fuldkommen retfærdighed, »ikke gør forskel på nogen« (ApG 10:34) ... Vi var fuldstændig ligestillede som hans åndelige børn. Vi har lige meget ret til Guds fuldkomne kærlighed til enhver af os. Afdøde ældste John A. Widtsoe skrev:

»Kirkens kvinders plads er at gå ved siden af manden, ikke foran ham og ikke bagved ham. I Kirken er der fuldstændig ligestillet mellem mand og kvinde. Evangeliet ... har Herren udarbejdet lige såvel for manden som for kvinden« (*Improvement Era*, mar. 1942, s. 161).

Dog ligger der i disse storslåede forsikringer, at vore roller og opgaver er forskellige. Det er evige forskelle – idet kvinden fik mange store ansvarsopgaver med moderskab og søsterskab, og manden fik de store ansvarsopgaver, der ligger i at være far og have præstedømmet – men i Herren er manden intet uden kvinden og kvinden intet uden manden (se 1 Kor 11:11). Både en retskaffen mand og en retskaffen kvinde er en velsignelse for alle, de kommer i berøring med.

Husk, at i den verden vi kommer fra, fik trofaste kvinder overdraget visse hverv, mens trofaste mænd blev forudordineret til visse præstedømmeopgaver. Selv om vi ikke nu kan huske alle

Præsident Spencer W. Kimball og hans bustru, Camilla.

detaljerne, så ændrer det ikke den strålende virkelighed i det, som vi engang sagde ja til.³

Somme tider hører vi foruroligende beretninger om, hvordan søstre bliver behandlet. Måske er dette, når det sker, et resultat af ufølsomhed og tankeløshed, men således bør det ikke være, brødre. Denne kirkes kvinder har et værk at udføre, som, selv om det er anderledes, er lige så vigtigt som det værk, vi udfører.

Deres arbejde er i virkeligheden det samme grundlæggende arbejde, som vi er blevet bedt om at udføre – selv om vore roller og vore opgaver er forskellige ...

Vore søstre ønsker hverken at blive føjet eller at blive behandlet nedladende; de ønsker at blive respekteret og æret som vore søstre og som vore ligestillede. Jeg nævner alle disse ting, mine brødre, ikke fordi der er tvivl med hensyn til Kirkens lærdomme og forskrifter vedrørende kvinder, men fordi vores opførsel i visse situationer er af tvivlsom karakter.⁴

Hjælpeforeningen er Herrens organisation for kvinder. Den komplementerer den præstedømmeoplæring, som brødrene får. Der ligger en kraft i denne organisation, en kraft, som endnu ikke fuldt ud er blevet udøvet, til at styrke Zions hjem og opbygge Guds rige ...

... Vor Fader i himlen har i sin visdom og barmhjertighed gjort manden og kvinden afhængige af hinanden, for at de kan blomstre i fuldt flor og nå deres potentiale.. Fordi de i deres natur er en del forskellige, kan de supplere hinanden; fordi de på mange måder ligner hinanden, kan de forstå hinanden. Lad ingen misunde hinandens forskelligheder; lad begge erkende, hvad der er overfladisk, og hvad der smukt og grundlæggende i disse forskelligheder, og så handle derefter. Og må præstedømmets broderskab og Hjælpeforeningens søsterskab blive til velsignelse for alle medlemmers tilværelse i denne storslåede kirke, mens vi hjælper hinanden på vejen mod fuldkommenhed.⁵

Gud har kaldet kvinder til at hjælpe med at berige, beskytte og værne om hjemmet og familien

At være en retskaffen kvinde er ærefuldt i enhver tidsperiode. At være en retskaffen kvinde under denne afsluttende fase på jorden før Frelserens andet komme er en særligt ærefuld kaldelse. Den retskafne kvindes styrke og indflydelse i vore dage kan være ti gange så stærk som i mere fredelige tider. Hun er blevet anbragt her for at hjælpe med at berige, beskytte og værne om hjemmet, der er samfundets grundlæggende og ædlest institution. Andre institutioner i samfundet vakler måske og slår endda fejl, men den

retskafne kvinde kan hjælpe med at redde hjemmet, der måske er det sidste og eneste tilflugtssted for nogle mennesker midt i storme og stridigheder.⁶

I læser aviser, I ser fjernsyn, I hører radio, I læser bøger og blade, og meget af det, der kommer ind i jeres bevidsthed, er beregnet på at lede jer på afveje ... Noget af det, man siger nu til dags, er: det er ikke nødvendigt at gifte sig; det er ikke nødvendigt at gifte sig for at få børn; det er ikke nødvendigt at få børn; I kan få alle verdens fornøjelser uden disse forpligtelser og ansvar ... Der er [mange] måder at forære jer denne skrøbelige, såkaldte frihed på. Man fortæller jer, at I er lænket til jeres hjem, jeres ægtemand, jeres børn og jeres husarbejde. Man taler og skriver til jer om en frihed, som man ikke ved noget om ...

Eva, som lige var kommet fra den evige trone, lod til at forstå livet, som det skulle leves, for hun var lykkelig – lykkelig! – over, at de havde spist af den forbudne frugt ... Vores elskede moder Eva påbegyndte menneskeslægten med glæde, ønskede sig børn, glad over den glæde, som de ville bringe hende, villig til at påtage sig problemerne forbundet med familielivet, men også glæderne ...

Mødre har en hellig rolle. De er partnere med Gud såvel som med deres egen ægtemand, først ved at føde Herrens åndelige børn, og så ved at opdrage dem, så de vil tjene Herren og holde hans bud ... Moderrollen er en hellig kaldelse, en hellig pligttroskab til at videreføre Herrens værk, en indvielse og en hengivenhed til at opdrage, pleje og nære krop, sind og ånd hos dem, som bestod deres første prøvestand og som kom til denne jord til deres anden prøvestand for at lære, blive prøvet og arbejde hen mod guddommelighed.⁷

For mange kvinder bruger deres tid på at deltage i selskabslivet, i politik og samfundsanliggender, når de burde være hjemme og undervise, oplære, tage imod og elske deres børn ind på en sikker kurs.⁸

Der kan ikke gives en kvinde nogen større ære end at hjælpe til i [Guds] guddommelige plan. Jeg ønsker utvetydigt at sige, at en kvinde ikke vil finde nogen større tilfredsstillelse, glæde og

»Moderskabet er en hellig kaldelse, en hellig pligt troskab til at videreføre Herrens værk.«

fred og ikke kan yde noget større bidrag til menneskeheden end ved at være en klog og værdig kvinde og opdrage gode børn.⁹

Herren har lovet, at alle trofaste kvinder får det evige familielivs velsignelser

Nogle af jer har mistet jeres ægtefælle ved død, andre ved skilsmisse. Nogle har endnu ikke opnået det store privilegium at blive gift. Men set i evighedens perspektiv skal disse manglende velsignelser »kun vare et øjeblik« (se L&P 121:7) ...

Husk også, når vi retter blikket mod det strålende og vigtige i familielivet her, at vi allesammen tilhører en evig familie hos vor Fader i himlen.

I kan også være forvisset om, at alle trofaste søstre, som ikke selv er skyld i, at de ikke får det privilegium at blive besejlet til en værdig mand i deres anden prøvestand, vil få denne velsignelse i

evigheden. Når I lejlighedsvis længes inderligt efter den accept og hengivenhed, som er en del af familielivet på jorden, så vid, at vor Fader i himlen er opmærksom på jeres kvaler, og at han en dag vil velsigne jer så meget, at I ikke evner at udtrykke det.

Når vi skal prøves og bevise vores værdighed, kræves det somme tider, at vi må lide midlertidige afsavn – men retskafne kvinder og mænd vil en dag modtage *alt* – tænk over det, søstre – *alt*, hvad vor Fader har! Det er ikke kun værd at vente på – det er værd at leve for!

I mellemtiden behøver man ikke at være gift eller at være mor for at holde det første og det andet store bud – nemlig at elske Gud og vore medmennesker – og på disse bud hviler hele loven og profeterne, som Jesus sagde.¹⁰

De af jer, som ikke nu oplever den traditionelle kvinderolle, og hvor det ikke er selvvalgt men af årsager, som I ikke kan kontrollere, kan stadig gøre rigtig meget for at hjælpe andre.¹¹

Enhver kvinde bør stræbe efter at opfylde sit guddommelige potentiale

Vi fryder os og forundres over den gode udvikling af vore søstres mangeartede talenter.¹²

Vi opmuntrer alle vore søstre til at benytte sig af mulighederne for at modtage lys og kundskab gennem uddannelse, personligt studium og i Hjælpeforeningen.¹³

Unge piger, I kan sætte jer mål om at række ud og om at anstrenge jer. Bliv ved med at stræbe efter dem. Bed og vær ydmyge, når I søger visdom og kundskab. I har nået det tidspunkt i jeres liv, hvor I kan studere og forberede jer. Lær alt, hvad I kan. I udvikler jer ved at sætte jer høje mål og række ud efter stjernerne.¹⁴

Enhver pige, og jeg siger enhver pige, bør forberede sig til ægteskab og til ansvaret for et hjem. Det læser man ikke i bladene i dag, men det er ikke desto mindre sandt. Hun bør opmuntres til at være stolt over at forberede sig til sand tjeneste som kvinde. Hun bør opnå færdighed i nyttige og berigende ting, der kan bruges i hendes families liv. Hun bør udvikle sine talenter, styrke sin

viden og sit vidnesbyrd om evangeliet og være ivrig efter at tjene andre. Nogle piger bliver måske kaldet til at tage på fuldtidsmission, og alle vil få mulighed for at være til meget stor nytte i Guds rige, hvis de forbereder sig ... Vi ønsker veluddannede kvinder, for børn vil måske ikke komme sig over deres mors uvidenhed.¹⁵

Vi ønsker, at I skal søge at opnå den uddannelse, som passer til jer i evigheden, *såvel som* i al jeres tjenestegering på jorden. Udover de fundamentale og livsvigtige færdigheder der hører til at føre hus, er der andre færdigheder, som passende kan dyrkes og som vil øge jeres dygtighed i hjemmet, i Kirken og i samfundet.

Desuden må I være kloge i de valg, I træffer – men vi ønsker ikke, at Kirkens kvinder skal være uoplyste eller ineffektive. I vil blive bedre mødre og hustruer både i dette liv og i evigheden, hvis I skærper de evner, som I har fået og bruger de talenter, som Gud har velsignet jer med.¹⁶

Vi er interesserede i, at vore søstre besidder alt, hvad der er godt. Vi tror på at være i besiddelse af alle disse velsignelser – dannelse, forædling, uddannelse, kundskab, fuldkommenhed – så vore børns mødre kan være i stand til at opdrage og oplære dem i retskaffenhed.¹⁷

Jeg fremhæver igen den bydende nødvendighed af, at enhver kvinde studerer skrifterne. Vi ønsker, at vore hjem skal være velsignede med kvinder, der er velbevandrede i skrifterne – hvad enten I er enlige eller gifte, unge eller gamle, enker eller lever i en familie.

Uanset jeres særlige forhold, vil I blive bedre og bedre til at holde det andet store bud, at elske jeres næste som jer selv, efterhånden som I bliver mere og mere bekendte med sandheden i skrifterne. Bliv lærde i skriften – ikke for at nedgøre andre, men for at opløfte dem! Når alt kommer til alt, hvem har så et større behov for at »samle sig skatte« i form af evangeliets sandheder (som de kan dykke ned i, når der er brug for det), end netop kvinder og mødre, som har så meget med opdragelse og undervisning at gøre?

Søg efter at udmærke jer i alle jeres retskafne bestræbelser og i alle livets afskygninger.

Husk, mine kære søstre, at de evige velsignelser, som I får ved at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er langt, langt større end nogen anden velsignelse, I overhovedet kan få. I kan ikke opnå nogen større anerkendelse i denne verden end at være kendt som en Guds kvinde. I kan ikke opnå nogen højere status end at være en Guds datter, som oplever et sandt søsterforhold, hustrurole og moderrolle eller andre opgaver, der for evigt har indflydelse på andres liv ...

... I har alle brug for at nære jer med evangeliske sandheder om jeres personlige identitet og evige natur og jeres enestående personlighed. I får mere og mere brug for at føle den fuldkomne kærlighed, som vor himmelske Fader nærer til jer og til at fornemme, hvor stor pris han sætter på jer som enkeltpersoner. Overvej disse store sandheder, især i de stunder, hvor I (i ængstelige, tavse øjeblikke, som I måske hver især oplever) kan komme til at tro noget andet og blive forvirrede ...

Der er ikke blevet givet nogen større eller herligere løfter til kvinderne end dem, der kommer gennem evangeliet og Jesu Kristi Kirke. Hvor ellers kan I lære, hvem I virkelig er? Hvor ellers kan I få de nødvendige forklaringer samt forvisning om livets natur? Fra hvilken anden kilde kan I lære om jeres enestående personlighed og identitet? Fra hvem kan I ellers lære om vor himmelske Faders herlige plan for lykke og glæde?¹⁸

Retskafne kvinder kan yde store bidrag til verden og til Guds rige

Der har aldrig været noget andet tidspunkt i verdenshistorien, hvor der har været større forvirring omkring kvindens rolle. Der har aldrig været noget andet tidspunkt i Kirkens historie, hvor kvinderne bedre har kunnet vise, hvad deres sande rolle i verden kan og burde være. Kvindernes og mødrener påvirkning og indflydelse på verden i dag er yderst vigtig. Tanken, at »den hånd, som rokker vuggen, styrer verden« er mere gældende i dag end nogensinde før.¹⁹

Hvor er det specielt for sidste dages hellige kvinder, at have fået så højtstående opgaver som dem, vor himmelske Fader har givet dem, især for de af jer, som har fået det privilegium at blive født i

»Der er ikke blevet givet nogen større eller berligere løfter til kvinderne end dem, der kommer gennem evangeliet og Jesu Kristi Kirke.«

denne del af den sidste uddeling. Lad andre kvinder om at søge det ligegyldige ... i selvsk interesse. I kan på denne planet være en meget tiltrængt kraft af kærlighed, sandhed og retskaffenhed ...

... Mine kære søstre, jeg vil gerne lede jeres tanker hen på noget, som ikke er sagt til jer før eller i det mindste ikke helt på denne måde. Meget af den store vækst, som kommer til Kirken i de sidste dage, kommer fordi mange af verdens gode kvinder (som ofte besidder en indre sans for åndelighed) bliver draget til Kirken i stort antal. Dette vil ske i det omfang, at kvinderne i Kirken afspejler retskaffenhed og klarhed i deres liv, og i det omfang kvinderne i Kirken ses som noget særskilt og anderledes – på gode måder – i forhold til kvinder af verden ... Således vil det gå til, at Kirkens kvindelige eksempler vil udgøre en betydelig styrke både i antal og åndelig vækst i Kirken i de sidste dage ...

Vi elsker jer søstre. Vi har tillid til jer. Vi fryder os over jeres hengivenhed. Vi føler os meget opmuntrede i jeres selskab ... i denne del af denne uddeling, som har så desperat brug for jeres talenter og åndelige styrke.²⁰

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs igen historien på side 218 og det første afsnit på side 219. Hvilke inspirerende historier kan I huske om kvinder i jeres familie og i Kirken?
- Læs hele det tredje afsnit på side 221. I lyset af mænd og kvinders forskellige natur og ansvar, hvordan kan de så hjælpe hinanden? Hvordan burde de samarbejde i fællesskabet i familien? i Kirken?
- Hvorfor er det at være en retskaffen kvinde i dag særligt vigtigt og »en ærefuld kaldelse«? (s. 221). På hvilke måder prøver verden at aflede kvinder fra denne kaldelse? Hvordan kan vi hjælpe unge mænd og unge kvinder med at værdsætte denne ærefulde kaldelse?
- Når du læser side 223 og de tre første afsnit på side 224, så overvej hvad disse lærdomme fortæller om vor himmelske Faders kærlighed til alle sine børn.
- På hvilke måder kan Kirkens kvinder opfylde deres guddommelige potentiale? (Se s. 224-226). Hvordan kan Kirkens mænd støtte Kirkens kvinders indsats? (Se s. 220-221).
- Overvej det afsnit, der begynder nederst på side 226. Hvad gør indtryk på dig ved denne udtalelse? Hvordan bliver denne profeti om Kirkens vækst opfyldt i dag?

Skriftstedshenvisninger: Ordsp 31:10-31; Ef 5:22-29; Al 56:41-48; L&P 25:1, 5-10; Moses 3:18, 21-25.

Noter

1. »Hjælpeforeningen; dens løfte og mulighed«, *Den danske Stjerne*, mar. 1977, s. 1.
2. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 5.
3. »Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 162.
4. *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 75.
5. »Hjælpeforeningen; dens løfte og mulighed«, *Den danske Stjerne*, mar. 1977, s. 1.
6. »Søstrenes privilegier og ansvar«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 161.
7. »The Blessings and Responsibilities of Womanhood«, *Ensign*, mar. 1976, s. 71, 72-73.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 319.
9. »Sisters, Seek Everything That Is Good«, *Ensign*, mar. 1979, s. 4.
10. *Den danske Stjerne*, maj. 1980, s. 162.
11. *My Beloved Sisters*, 1979, s. 11.
12. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 5.
13. »Hjælpeforeningen; dens løfte og mulighed«, *Den danske Stjerne*, mar. 1977, s. 1.
14. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 161.
15. *Men of Example*, piece, 1975, s. 9, 10.
16. *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 162.
17. *Ensign*, mar. 1979, s. 4.
18. *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 162.
19. Indledningen til *Woman*, 1979, s. 1.
20. *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 162.

»Den morgen i lunden i New York, da Faderen og Sønnen kom til [Joseph Smith], blev måske den største åbenbaring nogensinde, givet til verden.«

Profeten Joseph Smith

Joseph Smith var et redskab i Herrens hånd til at genoprette alt det, som havde været tabt i århundreder af åndeligt mørke.

Fra Spencer W. Kimballs liv

Gennem 1970'erne rejste præsident Spencer W. Kimball sammen med andre kirkeledere over hele verden for at møde medlemmerne til områdekonferencer. Ved en af disse konferencer udtrykte han taknemlighed for profeten Joseph Smiths arv:

»Fordi en dreng på fjorten år gik ud i skoven for at bede i New York, kommer hundredtusinder af mennesker nu til områdekonferencer. Fordi en fjortenårig dreng gik ud i skoven for at bede efter i skrifterne at have læst: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud« (Jak 1:5), fordi han virkelig fik åbenbaringer fra det høje, har vi Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi har alle de velsignelser, der kan gøre os til det lykkeligste folk i hele verden, fordi en dreng på fjorten gik ud i skoven for at bede. Jeg er taknemlig for, at Joseph Smith fandt vej ind i skoven, og jeg er taknemlig for, at han vidste, hvad han gjorde, og at han var alvorlig nok til at tage imod Herrens ord, som det kom til ham og arbejde videre med det og opbygge dette rige.«¹

Ved en anden lejlighed beskrev præsident Kimball nogle følelser han havde, da han betragtede et portræt af profeten Joseph Smith, der blev fundet i et værelse i Salt Lake-templet: »Jeg ser over på væggen lige foran, og der er Joseph Smith, og jeg tænker på, hvilken stor, stor profet Joseph Smith var. Han var ikke nogen almindelig mand ... Jeg tænker på alle de forfølgelser og lidelser, som han gennemgik. Jeg tænker på alle de åbenbaringer, som kom til ham fra himlen, og som han gav videre til os. Og så genvandt jeg ny styrke.«²

Præsident Kimballs lærdomme

Joseph Smith blev kaldet som profet i overensstemmelse med Guds forudviden og visdom

Joseph Smith blev forberedt i århundreder, før han blev født. Han blev endda kaldt Joseph, før han nogensinde blev født (se 2 Ne 3:14-15). Hans mission var at komme til denne jord i rette tid i disse sidste dage for at åbne dørene til den store verden, at give dem evangeliet, at give dem præstedømmet og at give dem håb, idet de ser frem til evigt liv.³

Joseph Smith, Herrens profet, blev indsat og kaldet før han blev født, for flere tidsaldrer siden, for at komme frem i denne tid og for at ... indlede, at det sande og levende evangelium blev prædikeret i verden.

... Joseph Smith kom til denne verden, som skreg på hjælp; i hundreder af år havde den været hjælpeløs ... Det var flere århundreder siden, der havde været en profet ... Og så var tiden inde.⁴

Naturligvis var det ikke en tilfældig person på denne planet, som Gud vor Fader og hans Søn Jesus Kristus viste sig for, da de besøgte drengen Joseph Smith, som var i alderen for Det Aronske Præstedømme, for at give denne knøs instruktioner til hele menneskeheden. Herren siger, at denne tilsynskomst, som var omhyggeligt planlagt, snarere skete fordi: »... jeg, Herren, eftersom jeg kendte de ulykker, der var ved at komme over jordens indbyggere, [har] kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger« (L&P 1:17).

Som en kærlig Fader gør Gud ikke noget ved en tilfældighed, men altid med et formål.⁵

Joseph Smiths første åbenbaring indledte en ny uddeling af guddommelig åbenbaring

Ved særlige behov, på særlige tidspunkter og under passende omstændigheder åbenbarer Gud sig for mennesker, som er beredte på sådanne tilkendegivelser. Og eftersom Gud er den samme i går, i dag og for altid kan himlene ikke være lukkede, medmindre menneskene selv lukker dem gennem vantro.

Som en del af genoprettelsen modtog profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery Det Aronske Præstedømme fra den opstandne Jobannes Døber.

I vores egen uddeling kom [en sådan] storslået oplevelse. Behovet var påfaldende; et frafald havde lagt sig over jorden og et tæt mørke over folket, og menneskenes sind var formørket og lyset havde været skjult i mulmet (se Es 60:2). Tiden var kommet. Religiøs frihed ville beskytte frøet, indtil det kunne spire og vokse. Et ungt menneske blev forberedt; rent og åbensindet, som havde en sådan ubetinget tro på Guds svar, at himlene ikke kunne forblive som jern og jorden som bronze, som de ellers havde været i mange århundreder (se 3 Mos 26:19).

Denne spirende profet havde ingen forudfattede falske opfattelser og overbevisninger. Han var ikke gennemtrængt af århundreders traditioner, legender, overtro og fabler. Han havde ikke noget, han først skulle have ud af hovedet. Han bad om kundskab og vejledning. Mørkets kræfter kom forud for lyset. Da han knælede alene i den stille skov, forårsagede hans oprigtige bøn en stor kamp, som truede med at ødelægge ham. I århundreder havde Lucifer med ubegrænset herredømme lagt menneskenes sind i lænker og kunne ikke ret godt tåle at miste sit sataniske

greb. Dette truede hans ubegrænsede herredømme. Lad Joseph Smith fortælle sin egen historie:

»... Jeg [blev] straks grebet af en magt, der fuldstændig overvældede mig ... [og] bandt min tunge ... Tæt mørke samlede sig omkring mig, og det forekom mig en tid, som om jeg var dømt til pludselig undergang.

... i netop det øjeblik, da jeg var rede til at ... overgive mig til undergang – ikke til en indbildt tilintetgørelse, men til den magt, der blev udøvet af et virkeligt væsen fra den usynlige verden ... så jeg en lyssøjle lige over mit hoved, som var stærkere end solens glans ...

... jeg følte mig udfriet fra den fjende, som holdt mig bundet. Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn*. Hør ham!« (JS-H 1:15-17).⁶

Himlene, som i vidt omfang havde været lukkede i mange århundreder, var nu blevet åbenede. De stemmer, som havde været tavse, stilfærdige og ikke hørt i mange århundreder, begyndte nu at tale. Åbenbaring, som næsten havde været udslettet, og hvis eksistens næsten var blevet bortargumenteret, var igen tilgængelig ...

En ny sandhed, et begreb, der ikke blev forstået af jordens myriader af mennesker, brød frem, og i det øjeblik var der kun ét menneske på hele jordens overflade, som med absolut sikkerhed vidste, at Gud var et personligt væsen, at Faderen og Sønnen var særskilte personligheder med [herliggjorte] legemer af kød og ben, [og at han] var blevet skabt i deres billede. Som Sønnen var i Faderens billede, var Gud Faderen i samme slags billede som Sønnen.⁷

Intet mindre end denne altomfattende åbenbaring til Joseph kunne have opfyldt formålet med at bortfejle århundreders tågedis. Alene et indtryk, en skjult stemme eller en drøm kunne ikke have fjernet de gamle luner og misforståelser.⁸

Denne unge dreng blev betroet den største fylde af kundskab kendt blandt mennesker. Husk, at denne forårmorgen var der

Joseph Smiths martyrium, han, som blev dræbt sammen med sin bror Hyrum i 1844 »er endnu et af de ufejlbarlige beviser på guddommeligheden af Jesu Kristi evangelium.«

ikke ét eneste menneske i hele verden, som havde fuldstændig kundskab om Gud. Der var mange gode mennesker, men de havde alle vandret i åndeligt mørke i disse mange århundreder. Men her var der en dreng, som vidste det ...

Joseph kendte, hvilket ingen anden levende sjæl gjorde, disse absolutter:

Han vidste, at Gud lever, at han er en [herliggjort] person med kød og ben og personlighed ligesom os eller vi ligesom ham, i hans billede.

Han vidste, at den længe hyllede treenighed af tre Guder i én var en myte, et bedrag. Han vidste, at Faderen og Sønnen var to særskilte væsener med form, stemmer og ... personligheder.

Han vidste, at evangeliet ikke var på jorden, for Guddommen havde lært ham det, og den sande kirke eksisterede ikke på jorden, for det havde himlens og jordens Gud fortalt ham.⁹

Den morgen i lunden i New York, da Faderen og Sønnen kom til ham, blev måske den største åbenbaring nogensinde, givet til verden.¹⁰

Joseph Smith var Herrens redskab til at gengive evangeliet

Den unge profet fik at vide, at han skulle blive et redskab i Herrens hånd og gengive det evige evangelium til jorden med alt det, som gik tabt i de foregående århundreder. Og disse syner og åbenbaringer fortsatte gennem årene, hvor Jahves stemme hørtes igen og igen, idet evangeliets sandheder, Guds præstedømme, apostelembedet, myndigheder og magt samt Kirkens organisation blev gengivet til jorden gennem denne unge profet, så åbenbaringerne og de evigtvarende sandheder igen er på jorden og tilgængelige for alle de mennesker, der vil acceptere dem.¹¹

Og profeten Moroni viste sig for Joseph og brugte mange timer på at forklare ham, hvordan det amerikanske kontinent var blevet befolket af Lehi og hans efterkommere og også om Mormons Bog, som skulle komme for dagen og blive oversat ... Denne optegnelse, Mormons Bog, ville bidrage til at fastslå Herren Jesu Kristi guddommelighed.¹²

Gennem Guds gave og kraft oversatte [Joseph] denne optegnelse, nu kendt som Mormons Bog.¹³

Evangeliet blev åbenbaret, linje på linje, bud på bud, og sandheder blev gengivet og magt blev givet og myndighed blev åbenbaret, og gradvist var der lys nok og folk nok til organiseringen af dette Guds rige, som Daniel så to et halvt årtusinde før (se Dan 2:44-45).¹⁴

Efter lange århundreder med åndeligt mørke begyndte lyset at skinne, da åbenbaring indledte denne uddeling. Profeten Joseph Smith modtog åbenbaringer fra Herren, der bragte dét tilbage til jorden, som var gået tabt – Guds præstedømme – myndigheden, magten, retten til at udføre ordinancer og fortsættelsen af Herrens åbenbaringer til sit folk her på jorden.¹⁵

Magten blev givet til Joseph Smith, hvorved han kunne besegle på jorden, og det ville blive beseglet i himlen. Disse nøgler er blevet givet videre fra præsident til præsident.¹⁶

Profeten Joseph Smith beseglede sit vidnesbyrd med sit blod

Detaljerne fra Joseph Smiths liv kender vi udmærket. Han kundgjorde med det samme sin herlige åbenbaring om Faderen og Sønnen og blev straks undertrykt og forfulgt. Nutids skriftkloge og farisæere har udgivet i hundredvis af ærekrænkende bøger og artikler, har fængslet ham, ... rullet ham i tjære og fjer, skudt efter ham og gjort alt, hvad de kunne for at tilintetgøre ham. På trods af alle deres anstrengelser for at tage hans liv, overlevede han bitter og voldsom forfølgelse i mere end en snes år for at fuldføre sin mission, indtil hans time skulle komme.

Han led fireogtyve års helvede, men han nød også fireogtyve års begejstring i samtale med Gud og andre udødelige personer! Hans mission blev fuldført – himlen og jorden blev forbundet igen; Kirken blev organiseret; Brigham Young og andre store ledere blev oplært til at fortsætte den; og han havde på De Tolvs hoveder overdraget enhver nøgle og magt, som han selv besad og som hørte til apostelembedet, og han sagde til dem: »Jeg har lagt grundvolden, og I skal bygge på den, for riget hviler på jeres skuldre.«

Og hans time var kommet, hvor han med sit blod skulle besegle sit vidnesbyrd, som han så ofte havde båret til skarer af venner og fjender ...

... Selv om han havde håbet og bedt til, at bægeret skulle gå ham forbi, vidste han, at det var uundgåeligt. Han sagde: »Jeg går som et lam til slagtning« (se L&P 135:4) ...

Og en slagtning blev det! Skuddene ringede ud! Og martyrerens blod flød frit, for Hyrum, hans ældre bror, havde valgt at blive sammen med ham. Dette dyrebare blod trængte ned i jorden, beseglede et udødeligt og uigendriveligt vidnesbyrd, som blev ved med at lyde i sind og hjerter.¹⁷

Jesus beseglede sit vidnesbyrd med sit blod. Stefanus gjorde. Joseph Smith har nu beseglet sit vidnesbyrd med sit blod og døde i en ung alder for at sige til hele verden, at pladerne, hvorfra Mormons Bog kom, blev fundet i en høj nær Palmyra i staten New York. Og således blev Jesu Kristi evangelium atter gengivet

til jorden gennem forståelsen af denne bog og den hellige Bibel og gennem engles betjening.¹⁸

Joseph blev beskyttet og hans liv blev reddet, hver eneste gang han blev forfulgt, indtil hans værk var fuldbragt, og han havde udført sin del i gengivelsen af evangeliet, præstedømmet og andre nøgler i denne uddeling, og indtil organiseringen af riget var udført. Han kunne ikke slås ihjel før det tidspunkt, om så hele helvedet havde raset mod ham. Han ønskede at leve. Livet var ham kært. Det indeholdt løfter om hjertelig samvær med hans familie, hans brødre og tilfredsstillelsen ved at se værket udvikle sig til en fuldbåren blomst. Men hans værk var udført, andre stærke ledere kunne nu fortsætte, der var brug for ham i marken andetsteds. Alle-rede da han var i trediveerne døde han, som en meget ung mand, og påbegyndte sit arbejde i andre verdener.¹⁹

»Mormonismen vil slå fejl, hvis vi dræber deres profet,« sagde de, ... da de myrdede Joseph Smith med koldt blod. Deres fjendtlige, tilfredse grin ved en sådan svinsk handling forandrede sig utvivlsomt til foruroligede grimasser, da det gik op for dem, at de udelukkende havde sparket til skarpe spidser, der kun skadede dem selv. Mormonismen blev ikke tilintetgjort ved dette grusomme martyrium, men her var dens livskraft. Det kød, der blev sønderrevet af kugler, gødede jorden; det blod, de udgød, fugtede frøene; og de ånder, de sendte mod himlen, vil vidne mod dem i evighederne. Sagen består og udvikler sig.²⁰

[Joseph Smiths] arbejde var ikke spildt. Hans vidnesbyrd bevæger sig uafbrudt fremad, videre i al uendelighed.²¹

I dag fremstår et stort folk, hyldet for deres uddannelse, praktiske sans og dyd, og bærer vidnesbyrd om, at Joseph Smiths martyrium, lige som martyrerne før ham, er endnu et at de ufejlbarlige beviser på guddommeligheden af Jesu Kristi evangelium, som er blevet genoprettet i sin fylde gennem denne ydmyge profet.²²

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Hvad synes du er noget af det største, som Herren har åbenbaret gennem profeten Joseph Smith? (Se eksemplerne på s. 232-236). Når én, som ikke er medlem af Kirken, spørger dig om Joseph Smith, hvad siger du så?
- Hvad var Guds rolle, og hvad var Joseph Smiths rolle i forbindelse med at åbne himlene for evangeliets gengivelse? (Se s. 231 og 232-236). På hvilke måder var Joseph Smith forberedt til at modtage åbenbaring?
- Hvad vidste Joseph Smith efter den første åbenbaring, som han ikke vidste før? (Se eksemplerne på s. 233-235). Hvordan tror du, at hans følelser om Gud og ham selv blev ændret? Hvilken indflydelse har dit vidnesbyrd om den første åbenbaring haft på dig?
- På hvilke måder var Joseph Smith et Herrens redskab til at forbinde himlen og jorden? (Se s. 236). Hvad tror du, det vil sige at være et redskab i Herrens hånd?
- Præsident Kimball sagde, at pøbelen havde håbet på at tilintetgøre mormonismen ved at dræbe Joseph Smith (s. 238). Hvilke tanker og følelser får du, når du overvejer, hvad der er sket i Kirken siden Joseph Smiths død?

Skriftstedsbenedvisninger: Es 29:11-14; L&P 135; 136:37-39.

Noter

1. I Conference Report, Melbourne Australia Area Conference 1976, s. 23.
2. I Conference Report, Guatemala City Guatemala Area Conference 1977, s. 22.
3. I Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1975, s. 6.
4. I Conference Report, Temple View New Zealand Area Conference 1976, s. 51.
5. »Små tjenesteydelser«, *Den danske Stjerne*, dec. 1976, s. 1.
6. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 92-93.
7. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 429.
8. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 430.
9. »The Prophet Joseph Smith and the First Vision«, Annual Joseph Smith Memorial Sermon, Utah State University, 13. dec. 1970, s. 7.
10. I Conference Report, Taipei Taiwan Area Conference 1975, s. 14.
11. *Den danske Stjerne*, okt. 1974, s. 421.
12. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 2.
13. *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 88.
14. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 2.
15. I Conference Report, London England Area Conference 1976, s. 35.
16. I Conference Report, São Paulo Brazil Area Conference 1975, s. 72.
17. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 179-180.
18. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 143.
19. I Conference Report, apr. 1945, s. 59.
20. I Conference Report, apr. 1955, s. 96.
21. I Conference Report, apr. 1946, s. 50.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 181-182.

*»Hver aften og morgen knæler jeg og beder i dyb oprigtighed om,
at Herren vil inspirere mig og åbenbare for mig den retning, jeg skal gå,
og hvad jeg skal sige til denne kirkes folk.«*

Åbenbaring: »En vedvarende melodi og en dundrende appel«

*Fortsat åbenbaring er livsnerven
i Jesu Kristi evangelium.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

Engang talte præsident Spencer W. Kimball ved en pressekonference, som blev afholdt i besøgscenteret ved templet i Arizona. En nyhedsjournalist spurgte ham: »Du blev præsenteret som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og også som profet. Mit spørgsmål er: Taler Gud til dig? Og hvis han gør, hvordan?« Præsident Kimball svarede: »Ja. Gud taler til sine profeter i dag, lige som han talte til sine profeter i går, og lige som han vil tale til dem i morgen. Du kan nok huske, at Amos skrev: »Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne« (Am 3:7). Nogle gange taler han med en tydelig stemme. Nogle gange sender han sine engle, som han gjorde til Josef, Jesu stedfar. Normalt er det ved Guds stille, sagte stemme til ånden i det indre. Ja. Har jeg besvaret dit spørgsmål, unge mand?«¹

Præsident Kimball havde tillid til princippet om fortsat åbenbaring, idet han erklærede, at det var »selve livsnerven i den levende Herre og Frelsers, Jesu Kristi, evangelium.«² Denne tillid, sagde ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum, »var tydeligvis en del af denne meget specielle mands personlighed.«³ Præsident Kimball tog sit ansvar som præsident for Kirken alvorligt, eftersom han vidste, at han var den eneste person på jorden, som havde myndighed til at modtage åbenbaring for Kirken. Han vidnede: »Jeg ved, at Herren har kaldet mig til denne stilling. Jeg ved,

at der måske er større profeter end mig, men jeg ønsker at gøre alt, hvad jeg kan for at videreføre Herrens værk, sådan som han ønsker det. Hver aften og morgen knæler jeg og beder i dyb oprigtighed om, at Herren vil inspirere mig og åbenbare for mig den retning, jeg skal gå, og hvad jeg skal sige til denne kirkes folk.«⁴

Under hele sit virke som præsident for Kirken modtog han åbenbaringer, som ledte de hellige. Den mest kendte af alle disse åbenbaringer kom i juni 1978, da Herren åbenbarede til ham og også til Brødrene i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, at præstedømmets velsignelser, som havde været tilbageholdt fra nogle, nu var tilgængelige for alle værdige medlemmer af Kirken (se Lære og Pagter, Officiel Erklæring-2). Denne åbenbaring kom efter en årrække, hvor andre præsidenter for Kirken havde overvejet og bedt om denne sag.

I offentligheden talte præsident Kimball ikke i detaljer om denne åbenbaring. Men han gav glimt af sin personlige forberedelse på at modtage den, og lejlighedsvis delte han sine følelser om det:

»Jeg vidste, at noget var på vej, som var yderst betydningsfuldt for mange af Guds børn. Jeg vidste, at vi kun kunne modtage åbenbaringer fra Herren ved at være værdige og beredte til dem og beredte til at acceptere dem og udføre dem. Dag efter dag gik jeg alene og med stor højtidelighed og alvorlighed op i templets øvre værelser, og der tilbød jeg Herren min sjæl og mine anstrengelser til at gå fremad med programmet. Jeg ønskede at gøre, hvad han ønskede. Jeg talte med ham om det og sagde: »Herre, jeg ønsker kun det rette. Vi lægger ikke nogen planer for at bevæge os påfaldende hurtigt fremad. Vi ønsker kun det, som du ønsker, og vi ønsker det, når du ønsker det og ikke før.«⁵

»De af os i dag, som opretholdes af jer som profeter, seere og åbenbarere, kom i foråret 1978 til at føle meget som de tidligere brødre følte, da åbenbaringen blev kendt, at »hedningerne er medarvinger ... og har medandel i forjættelsen i Kristus Jesus i kraft af det evangelium« (Ef 3:6). Det var noget, sagde Paulus, som »i tidligere slægtled ikke [blev] gjort kendt for menneskenes børn, sådan som den nu er blevet åbenbaret for hans hellige apostle og profeter ved Ånden« (Ef 3:5).

Vi havde den herlige oplevelse, at Herren tydeligt tilkendegav, at tiden var kommet, da alle værdige mænd og kvinder overalt kan blive medarvinger til og deltagere i evangeliets fulde velsignelser. Jeg vil gerne have, at I skal vide, hvor nært jeg, som et særligt vidne om Frelseren, har følt mig til ham og til vor himmelske Fader, når jeg helt alene har aflagt talrige besøg i de øvre værelser i templet, sommetider flere gange om dagen. Herren gjorde mig det meget klart, hvad der skulle gøres. Vi forventer ikke, at folk ude i verden skal forstå sådanne ting, for de vil altid være hurtige til at angive deres egne grunde eller til at nedvurdere den guddommelige åbenbaringsproces.«⁶

Udover at vidne om, at åbenbaring vejleder kirkelederes beslutninger, belærte præsident Kimball om, at vi alle kan få åbenbaring, som kan vejlede os i vores liv og styrke os i vore ansvar. Han sagde: »Alle burde søge efter den velsignelse, åbenbaring er.«⁷

Præsident Kimballs lærdomme

Gud Faderen og Jesus Kristus er ivrige efter at kommunikere med menneskeheden

En eller anden har sagt, at vi lever i en tid, hvor Gud, hvis der er en Gud, vælger at være tavs, men Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige erklærer over for verden, at hverken Faderen eller Sønnen er tavse. De lader høre fra sig og kommunikerer som det er passende og nødvendigt og udtrykker konstant en villighed til, ja oven i købet en ivrighed efter at fastholde en forbindelse til menneskene.⁸

En teolog gav udtryk for, at det var umuligt for mennesket at finde Gud eller kende Gud. Det er det samme som at sige: »Jeg har aldrig besteget Araratbjerget – ingen kan bestige Ararat; eller: Jeg har aldrig badet i Adriaterhavets klare, varme vand – der er ikke noget Adriaterhav; eller: Jeg har aldrig set Kruger National Parks vildtreservat – der er ikke nogen Kruger-park; eller: Jeg har altid været rask – altså må den smerte, som folk påstår at have, være indbildning. Jeg har aldrig været astronaut i rummet, så derfor kan ingen fare gennem rummet.«

Hvordan er det forskelligt fra at sige, at »jeg har aldrig hørt eller set Gud – så derfor har intet menneske nogensinde set eller hørt Gud eller vandret med ham«. Hvor er det overmodigt og arrogant for noget menneske at sige, at Gud er utilnærmelig, ikke til at lære at kende, usynlig og uhørlig, fordi vedkommende ikke selv har beredt sig til den oplevelse.⁹

Man må huske, at Gud ikke kan findes gennem forskning alene, ej heller kan hans evangelium forstås og værdsættes ved studium alene, for ingen kan kende Faderen og Sønnen undtagen »den, som Sønnen vil åbenbare ham for« (Luk 10:22). Skeptikeren vil en dag, enten i tid eller i evigheden, til sin sorg erfare, at hans egoisme har frarøvet ham meget glæde og udvikling.¹⁰

Vi glædes over vores viden om, at dette univers' Gud er en åbenbarings Gud. Vor Herre kommunikerer sin tankegang og vilje til sine børn på jorden. Hvis vi søger det, vil han i højere grad åbenbare sig og i mere og mere af sin fylde, og vi vil fatte ham, så godt som et jordisk menneske kan fatte Gud. Vi kan ikke tilbede et væsen, som vi selv har skabt eller har forestillet os i vores sind. Vi tilbeder et væsen, som lever, som har skabt og som over for os tilkendegiver sin natur, sine egenskaber og sit væsens storslåethed.¹¹

Hverken Elohim, Faderen, eller Jahve, Sønnen, ville fremmedgøre sig for menneskenes børn. Det er dem, menneskene, som afskærer sig selv, hvis der er en fremmedgørelse. Både Faderen og Sønnen vil med glæde være fortrolige med og have fællesskab med menneskene ...

... På trods af alle de guder, som menneskene laver til sig selv, og den forvirring som følger deraf, er den levende og sande Gud i sin himmel og er til rådighed for sine børn.¹²

Mens nogle åbenbaringer er usædvanlige, kommer de fleste som dybe indtryk i sind og hjerte

I vore dage, såvel som i forgangne tider, forventer mange mennesker, at hvis åbenbaring finder sted, vil den vise sig som et ærefrygtindgydende og jordskælvslignende skue. For mange er det svært at acceptere de talrige åbenbaringer, der forekom på Moses'

tid, på Josephs tid og i vor egen tid – de åbenbaringer, der kommer til profeter som dybe, uangribelige indtryk, der fæstner sig i profetens sind og hjerte som dug fra himlen, eller som når morgengryet spreder nattens mørke.

Forventer man det usædvanlige, er man måske ikke fuldt ud klar over den stadige strøm af åbenbaringer, der kommunikeres. Jeg siger i dybeste ydmyghed, men også med magten og kraften af et brændende vidnesbyrd i min sjæl, at fra genoprettelsens profet til profeten i vor tid er kommunikationslinjen ubrudt, og myndigheden fortsætter; et strålende og gennemtrængende lys, som fortsætter med at skinne. Lyden af Herrens røst er en vedvarende melodi og en dundrende appel.¹³

Åbenbaring betyder ikke altid »at vandre med Gud«, eller »ansigt til ansigt«, eller »mund til øre«. Der er mange former for åbenbaring – nogle mere usædvanlige end andre.¹⁴

Nogle åbenbaringer kommer gennem drømme. De fleste af vore drømme er flygtige og har ingen betydning, men Herren kan bruge drømme til at oplyse sit folk ... Nebukadnesar havde en drøm (se Dan 2). Det var en magtfuld drøm, som han glemte, men Daniel kom og gengav drømmen til kongen og udlagde den. Herren lod Daniel få kendskab til den af en særlig grund.

Der var Peters drøm, hvor han så en dug komme ned fra himlen fyldt med alle slags dyr, og den havde en helt speciel betydning (se ApG 10:9-35) ...

Paulus fik med sin store oplevelse den samme slags åbenbaring gennem en drøm. »Og om natten havde Paulus et syn.« Og han modtog instruktioner, som var nødvendige for ham og for riget (ApG 16:9) ...

Der er nævnt andre usædvanlige åbenbaringer. Der var Moronis tilsynekomst, en person, et opstandent væsen, som skulle bringe de storslåede optegnelser om Amerikas tidligere indbyggere og gengivelsen af evangeliet tilbage ...

Så kom Johannes Døber, som var blevet halshugget af kongen i et øjeblik svaghed ... [derefter] Peter, Jakob og Johannes ... Således kom der, skridt for skridt, en genoprettelse af alle ting,

Ligesom Enosh vil vi opdage, at åbenbaring ofte kommer stille og uden usædvanlige tilkendegivelser.

og det kom altsammen gennem åbenbaring, ved syn, gennem drømme eller ved dybe indtryk.

Men ikke alle åbenbaringerne i de hellige skrifter kom ved usædvanlige tilkendegivelser. Når I læser Det Gamle Testamente, vil I opdage, at Herren taler. Han talte til Esajas, Jeremias og andre, men det var ikke altid, han viste sig personligt. Det var meget lig Enoshs oplevelse, for når I læser i Enoshs Bog i Mormons Bog, havde han fastet og bedt og rakte efter og bad om oplysninger og især om tilgivelse for sine synder: »Og mens jeg således kæmpede i ånden, se, da lød Herrens røst igen i mit sind og sagde: ...« (En 1:10). På den måde er mange, mange af åbenbaringerne kommet.

Således kom åbenbaring: nogle gange med egentlig, personlig tilsynkomst af himmelske væsener ... Men de fleste af profeten Joseph Smiths åbenbaringer i denne hellige optegnelse, Lære og Pagter, kom ikke på den måde. De kom som dybe indtryk.¹⁵

De fleste nedskrevne åbenbaringer i Lære og Pagter og i Bibelen var dybe følelser og en fuld bevidsthed om vejledning ovenfra. Det er den slags åbenbaring, som mennesker ofte får til deres egne behov.¹⁶

Nogle gange genkender vi ikke [åbenbaringer], når de kommer. Vi beder og beder og beder om visdom og dømmekraft, og så får vi en indskydelse om, at vi burde gå i en bestemt retning. Der fandt åbenbaring sted. Herren besvarer de spørgsmål, som I stiller.¹⁷

Hvilket sprog vil Herren benytte? Gennem profeten Joseph Smith rådgav Herren Oliver Cowdery, som undrede sig over et svar på sine bønner:

»Sandelig, sandelig siger jeg dig: Hvis du ønsker et yderligere vidnesbyrd, så læg dig den nat på sinde, da du råbte til mig i dit hjerte, for at du kunne få sandheden om dette at vide.

Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen? Hvad større vidnesbyrd kan du få end et fra Gud?« (L&P 6:22-23).¹⁸

Herren åbenbarer sin vilje med Kirken gennem levende profeter

Frem for alt andet burde vi i dag være yderst taknemlige for, at himlene virkelig er åbne, og at Jesu Kristi genoprettede kirke er bygget på åbenbaringens klippe. Forsat åbenbaring er selve livsnerven i den levende Herre og Frelasers, Jesu Kristi evangelium.¹⁹

Mormons Bog består af livsvigtige og uvurderlige optegnelser fra det gamle Amerika og indeholder Kristi lære, endnu et vidnesbyrd om hans guddommelighed. Vi erklærer, at den er hellig skrift, samtidig med og som en støtte til Bibelen.

Siden [Joseph Smiths første åbenbaring] i 1820 er der fortsat kommet yderligere skrifter, inklusive de talrige og livsvigtige åbenbaringer, der i en stadig strøm flyder fra Gud til hans profeter på jorden. Mange af disse åbenbaringer er nedskrevet i en anden

bog, der hedder Lære og Pagter. Som en fuldendelse af vore sidste dages hellige skrifter har vi Den Kostelige Perle, der er endnu en optegnelse af åbenbarede og oversatte skrivelser fra både fordums og nutidige profeter.

Der findes mennesker, der går ud fra, at med trykningen og indbindingen af disse hellige optegnelser, er det »slut med profeterne«. Men igen vidner vi for verden om, at åbenbaringen fortsætter, og at Kirkens bokse og arkiver indeholder disse åbenbaringer, der kommer måned for måned og dag for dag. Vi vidner også om, at lige siden Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret i 1830, har der været og vil til alle tider være en profet, anerkendt af Gud og hans folk, som til stadighed vil tyde Herrens sind og vilje.²⁰

Når ... [kirkeledere] efter bøn og faste træffer vigtige beslutninger, opretter nye missioner og nye stave, indfører nye fremgangsmåder og retningslinjer, anses det nye som en selvfølge og bliver sandsynligvis blot anset for at være udtænkt af mennesker. Men for dem som sidder i de indre kredse og hører profetens bønner og denne Guds mands vidnesbyrd, for dem som ser hans sindige overvejelser og skarpsindige beslutninger og udtalelser, for dem er han sandelig en profet. At høre ham beslutte vigtige, nye tiltag med sådanne højtidelige vendinger som »det er til Herrens behag«, »det er et rigtigt træk«, »vor himmelske Fader har talt« er virkelig at vide det.²¹

Åbenbaring er ikke hørt op og vil ikke høre op. Dette Guds rige er blevet oprettet og vil bestå til tidernes afslutning og aldrig blive revet ned eller givet til et andet folk. Det er et program, som fortsætter, og som vil vokse frem for at blive mindre. Dets lærdomme er grundfæstede, men på grund af vækst og udvidelse forbedrer man måderne at undervise i evangeliet på i hele verden. Flere tjenere kaldes til det øgede arbejde for en større verden. Åbenbaring og andre mirakler vil aldrig ophøre med mindre tro ophører. Hvor der er tilstrækkelig tro, vil disse ting fortsætte.

Profeten Mormon advarede: »Ja, ve den, der forkaster Herrens åbenbaringer, og som siger, at Herren ikke længere virker ved åbenbaring eller ved profeti eller ved gaver eller ved tungemål eller ved helbredelser eller ved Helligåndens kraft« (3 Ne 29:6).²²

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Kirken bevæger sig fremad gennem Guds åbenbaringer til hans guddommeligt kaldte ledere. Den Almægtige er med sit folk.²³

Når vi holder befalingerne, udøver tro og beder oprigtigt, kvalificerer vi os til at modtage personlig åbenbaring

Alle burde søge den velsignelse, åbenbaring er. Retskafne mænd og kvinder vil opdage, at de har åbenbaringens ånd til at lede deres familie og til at bistå dem i deres andre ansvar. Men ... vi må søge at kvalificere os til sådan åbenbaring ved at bringe vores liv i orden og ved at blive bekendt med Herren gennem hyppige og regelmæssige samtaler med ham.²⁴

Herren vil ikke påtvinge mennesker at tro på sig, og hvis de ikke tror, vil de ikke modtage besøg. Hvis de er tilfredse med at være afhængige af deres egne begrænsede udregninger og forklaringer, så vil Herren selvfølgelig overlade dem til deres valgte skæbne ...

... De samme åbenbaringer, syner, helbredelser og tungemål er alle tilgængelige i dag som på en hvilken som helst anden dag, forudsat den nødvendige tro findes.²⁵

Den Almægtige er med sit folk. Vi vil få alle de åbenbaringer, vi har brug for, hvis vi gør vores pligt og holder Guds befalinger ...

Husk:

Hvis der er øjne, der ser, er der visioner, der kan inspireres.

Hvis der er ører, der hører, er der åbenbaringer, der kan opleves.

Hvis der er hjerter, som kan forstå, så vid dette: at Kristi evangeliums ophøjede sandheder ikke længere vil være skjulte og mystiske, og alle, der oprigtigt søger, kan kende Gud og hans program.²⁶

Eftersom vor himmelske Fader har givet sine børn deres handlefrihed, overbeviser og vejleder han sine børn, men venter på, at de rækker ud, at de beder, at de henvender sig oprigtigt til ham ...

Herren er ivrig efter at se deres første, spæde forsøg og deres begyndende indsats med at trænge igennem mørket. Da han har

»Herren vil besvare jeres spørgsmål og jeres bønner, hvis I lytter.«

givet frihed til at træffe beslutninger, må han tillade mennesket at famle sig frem, indtil det rækker ud efter lyset. Men når mennesket begynder at hungre, når dets arme begynder at række frem, når dets knæ begynder at bøje sig og stemmen begynder at blive tydelig, så, og ikke før, skubber Herren horisonten tilbage, trækker forhænget til side og gør det muligt for mennesket at rejse sig fra deres snublen i tåge og uklarhed til sikkerhed i himmelsk lys.²⁷

Hvis man rejser sig fra sine knæ og kun har udtalt ord, bør man igen falde på sine knæ og blive der, indtil man har oprettet kommunikation med Herren, som er ivrig efter at velsigne. Men eftersom han har givet mennesket sin handlefrihed, vil han ikke påtvinge mennesket sit nærvær.²⁸

Ønsker I vejledning? Har I bedt Herren om inspiration? Ønsker I at gøre det rette, eller ønsker I at gøre det, I vil, hvad enten det er rigtigt eller ej? Ønsker I at gøre det, som er bedst for jer i det lange løb, eller det, der ser mere ønskværdigt ud i øjeblikket? Har I bedt? Hvor meget har I bedt? Hvordan bad I? Har I bedt, som

verdens Frelser i Getsemane gjorde det, eller bad I om det, I ønsker, uanset om det var passende eller ej? Siger I i jeres bønner: »Din vilje ske«? Sagde I: »Himmelske Fader, hvis du vil inspirere mig og indprente det rette i mig, vil jeg gøre det rette«? Eller beder I: »Giv mig det, som jeg vil have, eller jeg tager det alligevel«? Sagde I: »Fader i himlen, jeg elsker dig, jeg tror på dig, jeg ved, du er alvidende. Jeg er ærlig. Jeg har et oprigtigt ønske om at gøre det rette. Jeg ved, du kan se enden fra begyndelsen. Du kan se fremtiden. Du kan se, om jeg i min nuværende situation vil få fred eller virvar, glæde eller sorg, succes eller fiasko. Fortæl mig det, elskede himmelske Fader, og jeg lover, at jeg vil gøre, hvad du beder mig om at gøre.« Har I bedt sådan? Tror I ikke, det ville være klogt? Er I modige nok til at bede denne bøn?²⁹

Herren vil besvare jeres spørgsmål og jeres bønner, hvis I lytter. Det behøver ikke altsammen at komme gennem profeten ... Men alle mennesker kan, hvis de er værdige nok og tæt nok på Herren, få åbenbaringer.³⁰

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Læs igen præsident Kimballs beretning, da han modtog åbenbaringen i 1978 om præstedømmet (s. 242-243). Selvom nogle aspekter af præsident Kimballs oplevelse var specielle for denne åbenbaring, hvilke aspekter af hans oplevelse er fælles med alle vore anstrengelser for at modtage åbenbaring? Hvordan kan vi følge hans eksempel?
- Læs igen afsnittet, som begynder på side 243. Hvad ville du sige til en ven, som påstår, at Gud er tavs? Hvilke skriftsteder eller oplevelser kunne du dele med din ven for at hjælpe ham eller hende?
- Hvilke måder kan åbenbaring komme på? (Se eksemplerne på s. 244-247). Præsident Kimball underviste i, at de fleste åbenbaringer kommer som dybe indtryk frem for usædvanlige tilkendegivelser. Hvordan kan vi finde ud af, om en tanke eller følelse er fra Herren? (Se s. 247).

- Hvorfor har vi brug for levende profeter foruden skrifterne? (Se eksemplerne på s. 247-249). Er du blevet velsignet på grund af åbenbaringer givet til Kirkens præsident?
- Hvilket råd kunne du give til én, som søger vejledning fra Herren? (Se s. 249-251).

Skriftstedshenvisninger: 1 Kong 19:9-12; Moro 10:3-5; L&P 1:38; 8:2-3; 43:1-4; 76:5-10.

Noter

1. I Oscar W. McConkie, *Aaronic Priesthood*, 1977, s. 13.
2. *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 80.
3. »Spencer, the Beloved: Leader-Servant«, *Ensign*, dec. 1985, s. 17.
4. I Conference Report, Guatemala City Guatemala Area Conference 1977, s. 24.
5. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 451.
6. »Frelseren: Midtpunktet i vor tilværelse«, *Den danske Stjerne*, dec. 1979, s. 1.
7. »Abrahams eksempel«, *Den danske Stjerne*, dec. 1975, s. 1.
8. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 65-66.
9. Tale ved årsafslutning, Brigham Young University, 27. maj 1966, som trykt i *Church News*, 4. juni 1966, s. 12.
10. I Conference Report, okt. 1944, s. 44.
11. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 7-8.
12. I Conference Report, apr. 1964, s. 93, 94 eller *Improvement Era*, juni 1964, s. 496.
13. *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 80.
14. I Conference Report, okt. 1966, s. 23; eller *Improvement Era*, dec. 1966, s. 1106.
15. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 455-456.
16. *Faith Precedes the Miracle*, s. 30.
17. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 454.
18. »Bed altid«, *Den danske Stjerne*, mar. 1982, s. 1.
19. *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 80.
20. *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 80.
21. »... To His Servants the Prophets«, *Instructor*, aug. 1960, s. 257.
22. »Gospel Forum: Continuing Revelation«, *Ensign*, feb. 1971, s. 21.
23. *Faith Precedes the Miracle*, s. 46.
24. *Den danske Stjerne*, dec. 1975, s. 1.
25. I Conference Report, okt. 1966, s. 22, 23; eller *Improvement Era*, dec. 1966, s. 1106.
26. I Conference Report, okt. 1966, s. 26; eller *Improvement Era*, dec. 1966, s. 1108.
27. Conference Report, Munich Germany Area Conference 1973, s. 74-75.
28. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 124.
29. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 123-124.
30. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 455.

Hyrder for hjorden

*Der er sikkerhed i at opretholde
og følge profeten og andre kirkeledere.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

Præsident Spencer W. Kimball underviste hyppigt i, hvor vigtigt det er at opretholde lokale og overordnede kirkeledere. Under generalkonferencens præstedømmemøde i april 1978 genkaldte han sig følelser, han som ung mand havde haft om hver eneste mand, der havde tjent som hans biskop: »Vi havde altid en god biskop. Vi elskede ham altid. Der var biskop Zundel og biskop Moody og biskop Tyler og biskop Wilkins. Jeg elskede alle mine biskopper. Jeg håber, at alle mine unge brødre elsker deres biskopper, ligesom jeg gjorde.«¹

I en anden tale sagde han: »... jeg husker, hvordan jeg som dreng kom fra Arizona til dette tabernakel [Tabernaklet i Salt Lake City] sammen med min far for at overvære generalkonferencen. Jeg var begejstret over at høre brødrene tale ... Jeg var betaget af deres udtalelser og tog deres advarsler alvorligt, selv som en ung mand. Disse mænd var Guds profeter, ligesom profeterne i Mormons Bog og Bibelen.«²

Præsident Kimball udtrykte ofte, hvordan han værdsatte medlemmerne for deres villighed til at opretholde ham og andre kirkeledere: »Overalt, hvor jeg kommer, møder jeg en overstrømmende kærlighed og venlighed, og dette er jeg ydmygt taknemlig for. Det er manna for min sjæl. Jeres bønner og jeres kærlighed er en støtte for mig. Herren hører jeres bønner og velsigner mig og mine brødre med helbred og styrke og vejleder os i sit riges anliggender her på jorden. Dette er vi alle dybt taknemlige for.«³ Han talte også om den kærlighed, som han og andre kirkeledere følte for de hellige: »Vi elsker jer og ønsker kun, at I skal gå frem i stor

Præsident Kimball bilser på folk, mens han går ind i Tabernaklet i Salt Lake City til en generalkonference.

glæde og lykke, som vi ved kun kan komme, når man følger de formaninger, som Gud har bekendtgjort gennem sine profeter og ledere.«⁴

Præsident Kimballs lærdomme

Herren leder sin kirke gennem guddommeligt udvalgte ledere

Mesteren og Frelseren, Herren Jesus Kristus selv, står som overhovedet for denne kirke i al dens majestæt og herlighed. Han leder sine forehavender gennem sine guddommeligt udvalgte og opretholdte profeter og apostle.⁵

Jesu Kristi Kirkes anliggender bliver ledet af Kirkens præsidentskab og De Tolv Apostle bistået af talrige andre generalautoriteter, såvel som gennem stavs- og missionspræsidenter samt biskopper. Disse mænd er hjordens hyrder. Herren har sat disse mænd til at lede sit rige på jorden, og på dem har han lagt myndigheden og ansvaret, hver inden for sit særlige område. Han har givet disse mænd Det Melkisedekske Præstedømme, som er hans egen magt og myndighed uddelegeret til menneskene. Han anerkender og stadfæster disse udvalgte og salvede tjeneres handlinger.⁶

Det er mit vidnesbyrd til jer, at lederne i denne Jesu Kristi Kirke er guddommeligt kaldede og indsat til at lede gennem profetiens ånd, ligesom i andre uddelinger.⁷

Herren har givet hvert eneste medlem af denne kirke ledere på tre niveauer: Biskoppen eller grenspræsidenten, stavspræsidenten eller missionspræsidenten og generalautoriteterne. Disse ledere er pålidelige. En leder kan have begrænset kundskab, uddannelse eller oplæring, men han har ret til Herrens åbenbaringer for sit folk, og han har en åben kanal til Gud selv.⁸

Siden korsfæstelsen har Frelseren kaldet titusinder af mænd til at udfylde ansvarsfulde stillinger. Ikke én af dem har været fuldkommen, og dog er de alle kaldet af Herren og må opretholdes og støttes af dem, som er Herrens disciple. Det er evangeliets sande ånd.⁹

Valgte, godkendte og ordinerede ledere vil beskytte os mod »menneskers terningkast, ... [og] snedighed« (Ef 4:14). Man kan aldrig blive bedraget, hvis man beskytter sig selv mod den blinde eller skadelige vejledning ved at følge ånden og Kirkens egentlige ledere.¹⁰

Ingen er mere ivrige end Brødrene, som er de øverste ledere af denne Kirke, efter at modtage vejledning fra Herren til gavn for menneskeheden og for medlemmerne af Kirken.¹¹

Jeg ved, at Herren har kontakt med sine profeter, og at han i dag åbenbarer sandheden til sine tjenere, ligesom han gjorde til Adam, Abraham, Moses, Peter, Joseph og talrige andre i tidernes løb. Guds budskab om lys og sandhed skænkes så sandelig menneskene i dag såvel som i enhver anden uddeling.¹²

Profeter underviser i budskaber, der ligner hinanden

Nogle vil måske undre sig over, hvorfor generalautoriteterne taler om det samme ved hver eneste konference. Når jeg studerer det, som profeterne har talt gennem århundrederne, så er mønstret meget tydeligt. Vi søger, med Almas ord, at lære folk »et evigtvarende had til synd og ugudelighed«. Vi prædiker »omvendelse og tro på Herren Jesus Kristus« (Alma 37:32, 33). Vi lovpriser ydmyghed. Vi søger at lære folk »at modstå alle Djævelens fristelser med deres tro på Herren Jesus Kristus« (Alma 37:33). Vi lærer vore medlemmer »aldrig at blive trætte af at gøre gode gerninger« (Alma 37:34).

Profeter siger de samme ting, fordi vi i det store og hele står over for de samme problemer. Brødre og søstre, løsningen på disse problemer har ikke ændret sig. Det ville være et dårligt fyrtårn, der gav et nyt signal, hver gang et nyt skib skulle ind i havnen. Det ville være en dårlig bjergbestigningsfører, som, selv om han kendte den sikre rute op ad bjerget, tog sine tillidsfulde turister med op ad upålidelige og farefulde stier, hvorfra ingen rejsende vender tilbage.¹³

Kirkeledere kan ikke, hver gang vi underviser jer, tilbyde en ny eller mere betagende rute, som ville føre tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Ruten forbliver den samme. Derfor må

opmuntring ofte gives om de samme ting, og advarsler må gentages. Bare fordi en sandhed gentages, bliver denne sandhed ikke mindre vigtig eller sand. Faktisk tværtimod.¹⁴

Jeg kunne forestille mig, at hvis Herren selv stod på Oliebjerget, og hvis han instruerede menneskene, så ville han sige meget af det samme, som er blevet sagt og vil blive sagt [ved vore konferencer]. Jeg kan forestille mig, at hvis han stod ved Galilæasøen med bådene i vandet og folk stående omkring sig, så ville han sige meget af det samme: At vi skal efterleve Guds bud, holde os uplettede af verden og efterleve ethvert bud, som Gud har givet os. Det er, hvad han ville sige, og i dag siger han det så gennem sine tjenere.¹⁵

Profeter er ofte blevet afvist eller forkastet i deres egen tid

Når verden har fulgt profeterne, har den haft fremgang; når den har ignoreret dem, er resultaterne blev stagnation, trældom og død.¹⁶

Selv i Kirken er mange tilbøjelige til at pynte gårsdagens profeters grav og mentalt stene de levende (se Matt 23:29-30, 34).¹⁷

Lad os ikke gentage de gamles fejl. Talrige nutidige sekthængere tror på Ahraham'er, Moses'er og Paulus'er, men ikke på vore dages profeter. De gamle kunne også acceptere profeterne fra tidligere tider, men de fornægtede og forbandede dem, som var deres samtidige.¹⁸

Forskellige undskyldninger er blevet brugt gennem århundrederne til at afvise disse guddommelige sendebud [levende profeter]. Man har fornægtet dem, fordi de kom fra en ubemærket egn. »Kan noget godt komme fra Nazaret?« (Joh 1:46). Jesus blev også mødt med spørgsmålet: »Er det ikke tømrerens søn?« (Matt 13:55). Den hurtigste metode til at forkaste de hellige profeter på har på en eller anden måde været at finde et påskud, uanset hvor falsk eller tåbeligt det var, til at forkaste manden, så man også kunne forkaste hans budskab. Profeter, som ikke kunne tale med stor tungefærdighed, men var langsomme til at tale, blev regnet for intet. I stedet for at være modtagelige for Paulus' budskab, anså nogle hans personlige optræden for svag og betragtede hans

»I stedet for at være modtagelige for Paulus' budskab, anså nogle hans personlige optræden for svag og betragtede hans tale som intet at regne for (se 2 Kor 10:10).«

tale som intet at regne for (se 2 Kor 10:10). Måske dømte de Paulus ud fra klangen af hans stemme eller på stilen i hans tale og ikke ud fra de sandheder, han omtalte ...

... Verdens bekymringer er så mange og så besnærende, at selv gode mennesker ledes fra at følge sandheden, fordi de bekymrer sig for meget om de verdslige ting ...

Nogle gange lader folk deres hjerter fæstne sig så meget ved denne verdens ting og ære, at de ikke kan lære de lektier, de har mest brug for at lære. Enkle sandheder bliver ofte forkastet til fordel for de mindre krævende menneskelige filosofier, og dette er en anden årsag til, at profeterne forkastes ...

De hellige profeter har ikke blot nægtet at følge fejlagtige, menneskelige tendenser, men har endog påpeget disse fejl. Det er derfor intet under, at folks reaktion på profeterne ikke altid har været ligegyldighed. Profeterne er så ofte blevet forkastet, fordi de først har forkastet deres eget samfunds gale veje ...

Profeter har det med at irritere det kødelige sind. Alt for ofte anses de hellige profeter fejlagtigt for at være hårde og ivrige efter at nedskrive deres optegnelser, så de kan sige: »Jeg sagde det jo.« De profeter, jeg har kendt, har været yderst kærlige mænd. Det er på grund af deres kærlighed og retskaffenhed, at de ikke kan ændre på Herrens budskab, blot for at mennesker skal føle sig behagelig til mode. De er for kærlige til at være så grusomme. Jeg er så taknemlig for, at profeter ikke har trang til popularitet.¹⁹

Forældre skal lære deres børn at opretholde og følge kirkeledere.

Hvordan lærer I jeres børn at elske Kirkens autoriteter? Hvis I altid siger gode ting om grenspræsidenten, distriktspræsidenten, missionspræsidenten og Kirkens præsident, vil jeres børn vokse op og elske brødrene.²⁰

Vi beder for kirkelederne. Hvis børnene, hver gang det er deres tur i familien til at bede såvel som i deres private bønner, husker kirkelederne over for Herren, vil de højst sandsynligt aldrig falde fra ...

De børn, som beder for brødrene, vil vokse op med kærlighed til dem, tale godt om dem, ære og efterligne dem. De, som dagligt hører Kirkens ledere omtalt med stor hengivenhed i bønner, vil sandsynligvis tro de prædikener og formaninger, de kommer til at høre.

Når drenge taler til Herren om deres biskop, tager de højst sandsynligt interviewene med biskoppen om præstedømmeoprykning, mission og templets velsignelser meget alvorligt. Og også piger vil have en sund respekt for alle Kirkens fremgangsmåder, når de beder for Kirkens ledere.²¹

De, som følger Kirkens autoriteter, vil finde sikkerhed

Vores medlemskab af Kirken vil altid være sikret, hvis vi omhyggeligt følger Kirkens autoriteters instruktioner, formaninger og ledelse.²²

De autoriteter, som Herren har anbragt i sin Kirke, udgør for Kirkens folk en havn, et tilflugtssted, en tøjringsspæl, om jeg så må

sige. Ingen i denne kirke vil nogensinde fare vild, hvis han tøjrer sig sikkert til de autoriteter, som Herren har anbragt i sin Kirke. Denne kirke vil aldrig komme på afveje, De Tolv Apostles Kvorum vil aldrig føre jer ind på sideveje, det har de aldrig gjort og vil de aldrig gøre. Der kan være enkeltpersoner, som kunne snuble, men der vil aldrig på noget tidspunkt være et flertal i De Tolv Apostles Kvorum på den forkerte side. Herren har valgt dem; han har givet dem særlige ansvar. Og de mennesker, som læner sig tæt op ad dem, vil være i sikkerhed. Og modsat, når som helst man begynder at gå sin egen vej i opposition til autoriteterne, er man i alvorlig fare. Jeg vil ikke sige, at de ledere, som Herren vælger, nødvendigvis er de højest begavede, ej heller de allerbedst oplærte, men de er udvalgte, og når de er Herrens udvalgte, så er de hans anerkendte myndighed, og de mennesker, der holder sig tæt til dem, er i sikkerhed.²³

Hvis vi efterlever evangeliet og følger Kirkens ledes råd, vil vi blive velsignet, så vi undgår mange af de problemer, der plager verden.²⁴

Lad os lytte til dem, vi opretholder som profeter og seere, ligesom til alle de øvrige brødre, som om vores evige liv afhang af det, for det gør det!²⁵

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- Overvej hvordan dit liv er blevet velsignet, når du har opretholdt kirkeledere på de tre niveauer som beskrevet af præsident Kimball (se s. 255). Hvilke oplevelser kommer du i tanke om?
- Læs igen det afsnit, der begynder efter overskriften på side 256. Hvilke tilbagevendende budskaber har du lagt mærke til ved de seneste generalkonferencer?
- Læs igen hele det tredje og fjerde afsnit på side 257. Hvorfor tror du, at nogle mennesker finder det svært at følge de levende profeter? Hvilke nylige eksempler kan du komme i tanke om?
- Hvad kan vi gøre for at opmuntre børn og andre til at respektere og følge kirkelederne? (Se eksemplerne på s. 259).

- Læs igen det sidste afsnit i kapitlet. Hvorfor er der sikkerhed i at følge kirkeledernes råd?

Skriftstedshenvisninger: Ef 2:19-20; 4:11-16; Hel 13:24-29; L&P 1:14, 38; 21:4-6; 121:16-21.

Noter

1. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 76.
2. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 128.
3. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 128.
4. *Den danske Stjerne*, okt. 1974, s. 421.
5. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 2.
6. *Tilgivelsens mirakel*, s. 286.
7. I Conference Report, okt. 1958, s. 57.
8. *That You May Not Be Deceived*, Brigham Young University Speeches of the Year, 11. nov. 1959, s. 12-13.
9. *Tilgivelsens mirakel*, s. 243.
10. *That You May Not Be Deceived*, s. 13.
11. »Second Century Address«, *Brigham Young University Studies*, sommeren 1976, s. 447.
12. *Den danske Stjerne*, apr. 1977, s. 53.
13. *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 2.
14. *President Kimball Speaks Out*, 1981, s. 89.
15. I Conference Report, Manila Philippines Area Conference 1975, s. 4.
16. *Den danske Stjerne*, okt. 1970, s. 299.
17. »... To His Servants the Prophets«, *Instructor*, aug. 1960, s. 257.
18. *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 80.
19. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 128.
20. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 460.
21. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 121.
22. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 461.
23. I Conference Report, apr. 1951, s. 104.
24. *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 172.
25. *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 128.

Fortæl andre om evangeliet

*Vi må forøge vores indsats,
når vi fortæller andre om evangeliet.*

Fra Spencer W. Kimballs liv

Under en rejse til Quito i Ecuador var ældste Kimball, som dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, på restauranten i et hotel med en gruppe, der omfattede fire unge missionærer. »Han nævnte for dem, at deres tjener var en nydelig, ung mand, der ville være en god missionær for Kirken. Ældste Kimball bestilte brød og mælk og spurgte så tjeneren, om han havde nogen børn derhjemme. »En søn,« svarede tjeneren. »Brød og mælk er sundt for ham,« sagde ældste Kimball, »men han vil blive endnu sundere, hvis du gav ham den mad, som disse unge mænd har at give.« Tjeneren så forvirret ud. Så forklarede ældste Kimball, at de unge mænd var missionærer, som underviste i Jesu Kristi evangelium. Tjeneren udtrykte interesse i at blive undervist af missionærerne.«¹

Præsident Kimball henviste ofte til Frelserens formaning om at lade evangeliet komme ud til »alverden« (Mark 16:15). Han bad om flere fuldtidsmissionærer, især unge mænd og ældre par, og han mindede alle Kirkens medlemmer om at tage del i dette værk, der er guddommeligt bestemt. »Vores store behov og vores storslåede kaldelse,« belærte han, »går ud på at give folk i denne verden det lys eller den forståelse, som kan lyse for dem og vise vej ud af mørkets skjul og ind i evangeliets glæde, fred og sandheder.«²

Præsident Kimballs lærdomme

Herren lover os storslåede velsignelser, når vi fortæller andre om evangeliet

Det er en åndelig oplevelse at missionere, at give henvisninger og at gå ud med missionærerne, når de giver lektionerne. Det er spændende og udbytterigt. Timerne, indsatsen og overvejelserne, det er det hele værd, når bare én sjæl udviser omvendelse, tro og ønske om at blive døbt. Forestil jer, hvor vidunderligt I ville føle det, når de siger: »Når I er her, og vi taler om disse ting, så er det ligesom om jeg husker ting, jeg har vidst førhen«, eller »I kan ikke få lov til at gå herfra, før I har fortalt os alt, hvad I ved om den genoprettede kirke.«³

At fortælle andre om evangeliet bringer fred og glæde i vores liv, højner vores evne til at vise næstekærlighed og interesse for andre, øger vores tro, styrker vores eget forhold til Herren og øger vores egen forståelse for evangeliets sandheder.⁴

Herren har lovet os store velsignelser i forhold til, hvor godt vi fortæller andre om evangeliet. Vi vil få hjælp fra den anden side af sløret, når der sker åndelige mirakler. Herren har sagt til os, at vi hurtigere vil blive tilgivet for vore synder, når vi bringer sjæle til Kristus og forbliver trofaste i at bære vores vidnesbyrd til verden, og enhver af os behøver uden tvivl yderligere hjælp til at blive tilgivet for vore synder (se L&P 84:61). I et af de mest kendte skriftsteder for missionærer, afsnit 4 i Lære og Pagter, får vi at vide, at hvis vi tjener Herren ved at missionere »af hele [vores] hjerte, kraft, sind og styrke«, så kan vi »stå ulastelige over for Gud på den yderste dag« (v. 2).

Og videre siger Herren:

»Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!

Og dersom jeres glæde kan være så stor over en eneste sjæl, som I har ført til mig i min Faders rige, hvor meget større glæde

Ældste Spencer W. Kimball som fuldtidsmissionær i Central States Mission i juni 1915. Ældste Kimball står til venstre ved siden af sin kammerat, L. M. Hawkes.

ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig!« (L&P 18:15-16).

Hvis man arbejder hele sit liv og fører blot én sjæl! Hvilken glæde! En sjæl! Hvor værdifuldt! Åh, at Gud vil give os den slags kærlighed for sjæle!⁵

**Herren har betroet alle Kirkens medlemmer
det ansvar at tjene som hans budbringere**

Jeg ville ønske, at vi på en mere effektiv og trofast måde kunne få alle Kirkens medlemmer til i deres hjerte at forstå, at dersom

man er gammel nok til at være medlem, er man også gammel nok til at være missionær, og man behøver ikke at blive indsat specifikt i denne kaldelse. Ethvert medlem har en pligt og en kaldelse til at udbringe evangeliet til folk omkring sig. Vi ønsker, at enhver mand, kvinde og barn vil påtage sig deres rette ansvar. Det er meget vigtigt. For dette er evangeliets budskab: Vi modtager selv velsignelser gennem evangeliet, og derefter går vi ud for at fortælle andre om disse velsignelser.

Vi er et folk, der har travlt, men Herren har ikke sagt: »Hvis det er bekvemt for jer, vil I så overveje at forkynde evangeliet?« Nej, han har sagt: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt« (L&P 107:99) og »Se ... det påhviler enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste« (L&P 88:81).

Vi må huske, at Gud er vores forbundsfælle i denne sag. Han er vores hjælper. Han vil åbne vejen, for han har givet befalingen.⁶

Hvor fantastisk er det ikke, mine kære brødre og søstre, som er medlemmer i Guds rige, at modtage Herrens tillid og tjene som budbringere af hans ord til vore brødre og søstre, som ikke er medlemmer af Kirken. Lad os et øjeblik gå ud fra, at rollerne blev byttet om – at I ikke var medlemmer af Kirken, men at jeres nuværende ikke-medlemsnabo var en sidste dages hellig. Ville I ikke ønske, at han eller hun ville fortælle jer om evangeliet? Ville I ikke fryde jer over de nye sandheder, som I lærte? Ville I ikke elske og respektere jeres nabo i endnu højere grad, fordi han havde fortalt jer om disse sandheder? Selvfølgelig er svaret på alle disse spørgsmål: Jo!⁷

Brødre og søstre, jeg spørger mig selv, om vi mon gør alt, hvad vi kan. Er vi tilfredse med det, vi gør for at undervise andre i evangeliet? Er vi beredte til at øge vores indsats? Til at udvide vores vision?⁸

Tiden til at bringe evangeliet ud til endnu flere steder og mennesker er her og nu. Vi må tænke mere på vores forpligtelse til at fortælle andre om budskabet end på vores egen bekvemmelighed. Kaldelser fra Herren kommer sjældent på et belejligt tidspunkt. Tiden er kommet, hvor det at ofre må blive et endnu vigtigere element i Kirken. Vi må øge vores hengivenhed, således

at vi kan gøre det arbejde, som Herren har til os ... Mesterens afskedsord til sine apostle umiddelbart inden hans himmelfart var: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.

Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes« (Mark 16:15-16).

Vi må ikke vakle eller blive trætte af at gøre godt. Vi må øge vores indsats. Det er ikke alene vores eget evige velfærd, der står på spil, men også det evige velfærd for mange af vore brødre og søstre, som endnu ikke er medlemmer af denne, den sande kirke. Jeg er begejstret over profeten Joseph Smiths ord i et brev, som han sendte til Kirken fra Nauvoo den 6. september 1842: »Skal vi ikke gå videre, hvad angår så stor en sag? Gå fremad ... Fat mod ... og videre, videre frem til sejr!« (L&P 128:22).⁹

Gennem vores retskafne indflydelse og indsats kan vi hjælpe andre til at tage imod det gengivne evangelium

Medlemsmissionering er nøglen til Kirkens fremtidige vækst.¹⁰

Jeg føler, at Herren på en helt naturlig måde har anbragt mange mennesker i vores kreds af venner og bekendte, som er parate til at tilslutte sig hans kirke. Vi beder jer om bønsumt at finde frem til disse mennesker og derpå bede Herren hjælpe jer med at præsentere dem for evangeliet.¹¹

Det burde stå klart for os, at vi normalt må vise interesse for vore naboer, før vi kan advare dem tilstrækkeligt. Vore naboer må opleve vores ægte venskab og kammeratskab. Vi ønsker, at medlemmer skal tale indtrængende til deres naboer; ikke skændende på dem eller skræmme dem.¹²

Evangeliet er sandt. Ved at studere det og efterleve dets principper og søge Helligåndens hjælp kan enhver oprigtigt søgende vide for sig selv, at det er sandt. Men hvor meget nemmere er det ikke at forstå og acceptere, hvis den søgende efter at have modtaget sandheden også kan se evangeliets principper blive udøvet i andre troendes liv. Der kan ikke ydes nogen større tjeneste til missionærkaldelsen i denne kirke end at være et eksempel på gode, kristne dyder i vores liv.¹³

»Det virkelige mål for effektiv missionering er, at medlemmerne gør arbejdet med at finde, og at missionærene underviser.«

Retskafne medlemmer, som er et godt eksempel på efterlevelse af evangeliet og som følger dets forskrifter, er Kirkens bedste reklame.¹⁴

Det, som ethvert medlem burde gøre, både ved at være et godt eksempel og ved at bære deres vidnesbyrd, er at vise ikke-medlemmerne glæderne ved at efterleve og forstå evangeliet, og således føre dem til et stade, hvor de vil acceptere mere formel undervisning.¹⁵

Det virkelige mål for effektiv missionering er, at medlemmerne gør arbejdet med at finde, og at missionærene underviser ... Når medlemmerne gør arbejdet med at finde, har de en personlig interesse i at sørge for at bringe de pågældende ind i fællesskabet, der mistes færre undersøgere før dåben, og de, der bliver døbt, vil i større antal forblive aktive.¹⁶

Vores mål bør være så snart som muligt at finde frem til, hvilke af vor Faders børn, der er åndeligt beredte til at fortsætte hele vejen mod dåb ind i riget. En af de bedste måder at finde ud af det på er at lade jeres venner, slægtninge, naboer og bekendte snarest muligt møde fuldtidsmissionærene.¹⁷

Nogle gange glemmer vi, at det er bedre at risikere lidt irritation i venskabet, end det er at berøve vedkommende det evige liv ved at forblive tavs.¹⁸

Lad ikke indførelse i fællesskabet tage unødvendig lang tid og vent heller ikke på det rigtige, fuldkomne øjeblik. Det, I skal gøre, er at finde ud af, om de er de udvalgte. »Mine udvalgte hører min røst og forhærder ikke deres hjerte« (L&P 29:7). Hvis de hører og har hjertet åbent for evangeliet, vil det straks skinne igennem. Hvis de ikke vil høre, og deres hjerte forhærdes med skepsis eller negative kommentarer, er de ikke rede. I sådanne tilfælde må I holde af dem og have fællesskab med dem og vente på den næste lejlighed til at finde ud af, om de er rede. I vil ikke miste deres venskab. De vil stadig respektere jer.

Selvfølger er der skuffelser, men intet er tabt for evigt. Ingen mister nogen sinde en ven, fordi han ikke ønsker at fortsætte med missionærernes besøg. Medlemmer kan fortsætte forbindelsen uden at sætte deres venskab eller særlige forhold til en familie over styr. Sommetider tager det længere tid for nogle at komme ind i Kirken, end det tager for andre. Medlemmet må fortsætte sit venskab og ved en senere lejlighed prøve, om omvendelse er mulig. Tab ikke modet blot på grund af en midlertidig mangel på fremgang. Der findes i hundredvis af historier om værdien af udholdenhed i missionering.¹⁹

Missionering indebærer et kærligt og vedvarende fællesskab med nyomvendte og mindre aktive medlemmer

Når vi døber personer, er det en forbrydelse bare at lade dem glide langsomt ud af Kirken og væk fra evangeliet på grund af manglende fællesskab. At indføre nogen i fællesskabet er et betydningsfuldt ansvar. Vi burde være i stand til at indføre enhver i fællesskabet, som kommer ind. Det er årsagen til, at vi ønsker, at medlemmerne missionerer, så vel som at de får hjælp fra missionærerne. Vi ønsker, at folk ... går ud og gør dette arbejde, fordi de stadig er naboer, efter at personen er blevet døbt. De kan fortsat føre dem ind i fællesskabet; de kan fortsat kontakte dem og tage dem med til præstedømmemøder; de kan fortsat opmuntre dem og hjælpe dem med deres familieaftener osv.²⁰

Vi kan ikke stærkt nok fremhæve nødvendigheden af at samordne missioneringen inden for præstedømmet, således at undersøgerne bliver bragt ind i fællesskabet og tilknyttet Kirkens programmer på en sådan måde, at de hurtigt bliver aktive og trofaste medlemmer. Dette er samtidig en måde, hvorpå alle Kirkens medlemmer aktivt og varigt kan blive engageret i missioneringen – de kan føre Kirkens nye medlemmer ind i fællesskabet, gøre sig til venner med dem og opmuntre dem.²¹

Det er bydende nødvendigt, at de omvendte, der bliver døbt, øjeblikkelig får tildelt hjemmelærere, som vil føre dem ind i fællesskabet på en meget personlig måde, der viser deres interesse. Disse hjemmelærere bør i samarbejde med deres præstedømmeledere sørge for, at enhver voksen, der er omvendt, får tildelt en udfordrende aktivitet foruden mulighed og opmuntring til at forøge sin kundskab om evangeliet. De bør hjælpes til at etablere socialt samvær med Kirkens medlemmer, så de ikke føler sig alene, når de begynder deres liv som aktive sidste dages hellige.²²

Det er en inspiration og glæde at se ... de hellige omfavne og hjælpe og bistå og bede for dem, der dagligt kommer ind i vor Herres rige. Bliv ved med at række ud til hinanden – og til de mange flere, som vil komme ind i Kirken. Byd dem velkommen, elsk dem og før dem ind i fællesskabet.²³

Vores ansvar som søskende i Kirken er at hjælpe dem, som er vildfarne, med at finde vejen og hjælpe dem, som har mistet noget dyrebart, med atter at finde skatten. Skrifterne lærer os tydeligt, at ethvert medlem har pligt til at styrke de øvrige medlemmer.

Frelseren understregede kærligt dette, dengang han sagde til Peter: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:32). Må jeg sige det samme til jer: Når I har omvendt jer, så styrk jeres søskende. Der er så mange, som hungrer, somme tider uden at kende årsagen til deres hunger. Der findes åndelige sandheder og principper, som kan være en styrkende kilde til tryghed for deres sjæl og fred i deres hjerte og sind, dersom vi blot vil bede for dem og vise aktiv interesse ...

Der er måske nogle, der siger: »Tja, men jeg kender nu en mand eller en kvinde, som aldrig kan blive rørt.« Selvfølgelig kan han eller hun blive rørt. Han eller hun kan altid blive velsignet og

hjulpet! Der findes et løfte i skrifterne. Det lyder: »Kærligheden hører aldrig op« (1 Kor 13:8). Aldrig! Når kærligheden anvendes længe nok, vil den uundgåeligt udvirke mirakler enten for personen, for os, for os begge eller for andre omkring personen.

... Jeg tror ikke, at der findes nogen, som ikke kan omvendes – eller jeg skulle måske sige genaktiveres – hvis den rette person foretager den rette henvendelse på det rette tidspunkt på den rette måde med den rette ånd. Jeg ved, at vor himmelske Fader vil være med os i vore anstrengelser, dersom vi forbereder os, og hvis vi med glæde efterlever evangeliets principper, og hvis vi søger vor himmelske Faders hjælp ...

Lad præstedømmets hjemmelærere, Hjælpeforeningens besøgslærerinder, ægtemænd og hustruer, forældre og børn samt medlemmer overalt, som elsker Herren og ønsker at gøre hans vilje, række hånden ud i kærlighed og benytte inspirationen til at udføre det retskafne arbejde, som kræves for at hjælpe folk i nød. Et glimt af interesse og begejstring her og der fører ikke til de ønskede resultater. Men de resultater, vi ønsker, kan opnås og vil, oftere end vi forestiller os, blive opnået, dersom vi bønsumt vil øge vores indsats. Ikke alene vil Herrens udsøgte velsignelser komme ind i vores og andres liv, men vi vil også komme Herren nærmere og fornemme hans kærlighed og ånd omkring os.²⁴

Forældre burde hjælpe deres børn med at forberede sig til en fuldtidsmission

Vi har brug for endnu flere af Kirkens unge mænd i missionæralderen, end tilfældet er nu til at træde frem, så de kan påtage sig deres retmæssige ansvar og tage del i privilegiet og velsignelsen som Herrens tjenere i missioneringens sag. Hvilken styrke det vil være både for os og dem, hvis alle unge mænd forberedte sig på at udføre Herrens værk!²⁵

Når jeg beder om flere missionærer, beder jeg ikke om missionærer, der ikke har et vidnesbyrd eller som er uværdige. Jeg beder om, at vi begynder tidligere og oplærer vore missionærer bedre i hver eneste gren og menighed i verden. Der er endnu en udfordring – at de unge mennesker vil forstå, at det er et stort privilegium at tage på mission, og at de må være stærke fysisk,

»Jeg håber, at hver eneste familie vil holde familieaften hver eneste mandag uden undtagelse. Missionering vil være et af de store emner, der kommer frem på disse aftener.«

psykisk og åndeligt, samt at »Herren [ikke] kan ... se på synd med den mindste grad af billigelse« (Alma 45:16).

Jeg beder om missionærer, som er blevet omhyggeligt oplært og undervist af deres familie og i Kirkens organisationer, og som kommer på mission optændt af iver. Jeg beder om, ... at vi oplærer de fremtidige missionærer meget bedre, meget tidligere og i meget længere tid, så de hver især ser frem til deres mission med stor glæde.²⁶

Vi må tænke i større tal. Vi må forberede vore missionærer bedre, ikke kun med sproget, men med skriften og frem for alt med et vidnesbyrd og en brændende ild, som bringer kraft til deres ord.²⁷

Send jeres drenge på mission. Fra det øjeblik de ligger i jeres arme, begynd da at undervise dem. De hører jeres bønner, morgen og aften. De hører jer bede til Herren om at hjælpe til med at åbne nationernes døre. De hører om missionering. De hører jer bede for jeres biskop og missionspræsidenter og alle andre,

som tjener jer, og gradvist vokser det ganske enkelt i deres bevidsthed.²⁸

Næsten hver gang jeg ser en lille dreng, siger jeg: »Du bliver alletiders missionær, gør du ikke?« I sår et frø i hans sind. Det er ligesom planter og anden bevoksning. Det vokser og vokser, og hvis en far og en mor taler med deres små drenge ... om at tage på mission – fra de er helt små – så vil det lille frø vokse og vokse.²⁹

Det er godt, hvis forældrene forbereder deres sønner ved at lade dem spare penge op tidligt i deres liv. Lær dem at have den rette ånd omkring det at spare op. Lad dem også fornemme ånden ved at studere og bede om evangeliet, så de selv kan opleve, hvordan evangeliet virker i deres eget liv og hos dem, de omgås. Lad dem i de år, hvor de vokser op, fornemme ånden omkring tjeneste, og lad dem opleve, hvordan de kan hjælpe andre med at tale om de glæder, som evangeliets budskab har bragt i deres liv. Lad dem bruge deres seminar- og institutklasser og -oplevelser som et oplæringssted, hvor de opnår åndelig kundskab af stor værdi for dem selv og andre. Lad dem forberede sig ved at leve et rent og værdigt liv og ved at ønske af hele deres hjerte at hjælpe Herren med at bringe evangeliet ud til dem, som er parate til at modtage det.³⁰

Jeg håber, at hver eneste familie vil holde familieaften hver eneste mandag uden undtagelse. Missionering vil være et af de store emner, der kommer frem på disse aftener; og far og mor og børn kan skiftes til at opsende bønner, der centrerer om dette meget vigtige emne – at nationernes døre vil blive åbnet for os, og derefter, at missionærerne, Kirkens unge mænd og kvinder, vil være ivrige efter at udføre disse missioner og bringe folk ind i Kirken.³¹

Kirken har brug for ægtepar til at tjene som missionærer

Hvis helbred og andre omstændigheder tillader det, kan forældre se frem til den dag, hvor de også kan tage på mission.³²

Vi ældre mennesker må hellere glemme, hvem der er gået på pension, og hvem der har fundet et behageligt sted at tage hen med campingudstyret og med vore andre muligheder. Vi har

fundet en let måde, hvorpå vi kan tilfredsstille vore egne tanker og vores egen bevidsthed om, at værket må fortsætte – vi vil sende vore drenge af sted, siger vi.

Vi har alle et ansvar. Vi er ikke allesammen i stand til det, men rigtig mange af os er.³³

Vi kunne bruge hundredvis af ægtepar, ældre mennesker ligesom nogle af jer, hvis familie er opfostret, som har trukket sig tilbage fra erhvervslivet, og som er i stand til at ... undervise i evangeliet. Vi kunne bruge hundredvis af ægtepar. I skal bare gå hen og tale med jeres biskop – andet behøver I ikke at gøre. Sig til ham: »Vi er klar til at tage af sted, hvis du kan bruge os.« Jeg vil mene, at I højst sandsynligt vil få en kaldelse.³⁴

Dette er Herrens værk. Vi går hans ærinde. Det er lige netop os, der har fået befalingen, og alligevel er vi ukendte af mange mennesker i verden. Det er tid til at binde op om vore lænder og gå fremad med ny hengivenhed for dette store værk. Vi gjorde pagt om, I og jeg, at gøre det. Må vi alle sige sammen med den unge mand, der blev fundet i templet af sine ængstelige forældre, siddende midt blandt de lærde: »Jeg bør være hos min fader« (Luk 2:49).³⁵

Forslag til studium og samtale

Tænk over disse forslag mens du studerer kapitlet eller forbereder dig til at undervise. Du kan finde yderligere hjælp på side v-ix.

- På hvilken måde er missionering »en åndelig oplevelse«? (s. 263). Når vi fortæller andre om evangeliet, hvilke »spændende og udbytterig[e]« oplevelser kan vi da få? (Se fx beretningen på s. 262).
- Læs igen side 263-264 og se efter de velsignelser vi får, når vi fortæller andre om evangeliet. Hvornår har du oplevet nogle af disse velsignelser?
- Læs hele det fjerde afsnit på side 265. Hvad tror du, der menes med at »øge vores indsats« og »udvide vores vision«? Hvordan kan vi følge dette råd i missioneringen?
- Læs igen lektionsafsnittet, der begynder på side 266. Tænk på eller tal om de særlige råd du får om at fortælle familie og

venner om evangeliet. Som fx dette: (a) Hvad kan vi gøre for at »være interesserede i vore naboer«? (b) På hvilke måder kan vi være en »reklame« for Kirken? (c) Hvilke mulige ulemper er der ved at vente på »det rigtige, fuldkomne øjeblik« til at fortælle andre om evangeliet? (d) Hvordan bør vi reagere, hvis vore familiemedlemmer og venner ikke tager imod vores invitation til at lære evangeliet at kende?

- Hvad er nogle af behovene hos nye medlemmer? Hos mindre aktive? Hvad kan vi gøre for at hjælpe dem? (Se s. 268-270).
- Hvilke egenskaber søger kirkeledere efter i fuldtidsmissionærer? (Se eksemplerne på s. 270-272). Hvad kan forældre og andre gøre for at hjælpe børn med at udvikle disse egenskaber? På hvilke måder kan forældre og børn følge præsident Kimballs råd om at spare penge op til en mission?
- Præsident Kimball tilskyndede ældre ægtepar til at tage på mission (s. 272-273). Hvilke valg og muligheder giver Kirken til missionærægtepar? Hvad kan ægtepar gøre for at berede sig på at tjene? Hvordan missionerer du på dit nuværende stadium i livet?

Skriftstedsbemærkninger: Mosi 3:20; Alma 26:1-16; Hel 6:3; Moro 6:3-4; L&P 84:88.

Noter

1. Edward L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *Spencer W. Kimball*, 1977, s. 354.
2. »Gør vi alt, hvad vi kan?« *Den danske Stjerne*, juni 1983, s. 1.
3. »Det tilkommer ethvert menneske«, *Den danske Stjerne*, nov. 1977, s. 1.
4. *Den danske Stjerne*, juni 1983, s. 1.
5. »Præsident Kimball taler ud om det at være missionær«, *Den danske Stjerne*, feb. 1982, s. 47.
6. *Den danske Stjerne*, juni 1983, s. 1.
7. *Den danske Stjerne*, nov. 1977, s. 1.
8. »Når verden engang omvender sig«, *Den danske Stjerne*, sep. 1984, s. 1.
9. *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 5.
10. Regionalrepræsentanternes seminar, 3. okt. 1980, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 2.
11. *Den danske Stjerne*, juni 1983, s. 1.
12. Regionalrepræsentanternes seminar, 30. sep. 1976, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 2.
13. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 555.
14. Regionalrepræsentanternes seminar, 3. okt. 1980, s. 2.
15. »President Kimball Speaks Out on Service to Others«, *New Era*, mar. 1981, s. 48-49.
16. *Den danske Stjerne*, nov. 1977, s. 1.
17. *Den danske Stjerne*, nov. 1977, s. 1.
18. Regionalrepræsentanternes seminar, 3. apr. 1975, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 7.
19. *Den danske Stjerne*, nov. 1977, s. 1.
20. I Conference Report, Glasgow Scotland Area Conference 1976, s. 23.

21. *Den danske Stjerne*, nov. 1977, s. 1.
22. *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 69.
23. »Altid en omvendelseskirke«, *Den danske Stjerne*, juni 1976, s. 1
24. »Hjælp andre til at få del i Herrens løfter«, *Den danske Stjerne*, mar. 1984, s. 1.
25. *Den danske Stjerne*, juni 1983, s. 1.
26. »Gå ud i alverden«, *Den danske Stjerne*, nov. 1974, s. 444.
27. Regionalrepræsentanternes seminar, 5. apr. 1976, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges arkiver, s. 14.
28. I Conference Report, Glasgow Scotland Area Conference 1976, s. 6.
29. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 556.
30. *Den danske Stjerne*, juni 1983, s. 1.
31. *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 77.
32. »Jeg blev derfor undervist«, *Den danske Stjerne*, aug. 1982, s. 1.
33. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 551.
34. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 551.
35. *Den danske Stjerne*, feb. 1982, s. 47.

Billedfortegnelse

- Forside: *Spencer W. Kimball* af Grant Romney Clawson.
- Side 4: Foto: Jeremy Maw. © 2005 Jeremy Maw. Kopiering ikke tilladt.
- Side 7: *Kristus i Getsemane* af Harry Anderson.
- Side 17: *Abinadi for kong Noa* af Arnold Friberg.
- Side 24: *Verdens lys* af Greg K. Olsen. © 1998 Greg K. Olsen. Kopiering ikke tilladt.
- Side 28: *Han lever* af Simon Dewey. © 1998 Simon Dewey. Kopiering ikke tilladt.
- Side 37: Foto © Getty Images.
- Side 56: Foto: Steve Bunderson. © 1992 Steve Bunderson. Kopiering ikke tilladt.
- Side 63: Maleri af Paul Mann. © 1993 Paul Mann. Kopiering ikke tilladt.
- Side 73: *Kristus og Peter* af Paul Mann. © 1988 Paul Mann. Kopiering ikke tilladt.
- Side 83: *Spencer W. Kimball, der hjælper en kvinde i luftbavnen* af Robert T. Barrett. © 1991 Robert T. Barrett. Kopiering ikke tilladt.
- Side 95: *Bjergprædikenen* af Carl Heinrich Bloch. Gengivet med tilladelse fra Nationalhistorisk Museum i Hillerød.
- Side 114: Foto: Robert Casey. © 2004 Robert Casey. Kopiering ikke tilladt.
- Side 128: *Daniel i løvekulen* af Clark Kelley Price.
- Side 131: Foto: Steve Tregagle. © 2002 Steve Tregagle. Kopiering ikke tilladt.
- Side 135: *Shadrak, Meshak og Abed-Nego i den gloende ovn* af William L. Maughan.
- Side 138: *Abrabam bringer Isak som offer* af Del Parson.
- Side 150: Detalje fra *Tidernes fylde* af Greg K. Olsen. © 1989 Greg K. Olsen. Kopiering ikke tilladt.
- Side 153: Foto: Steve Bunderson. © 1996 Steve Bunderson. Kopiering ikke tilladt.
- Side 162: Foto: Robert Casey. © 2004 Robert Casey. Kopiering ikke tilladt.
- Side 227: Foto: Bryant L. Livingston. © 1999 Bryant L. Livingston. Kopiering ikke tilladt.
- Side 230: *Den første åbenbaring* af John Scott.
- Side 233: *Johannes Døber viser sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery* af Del Parson. © 2000 Del Parson. Kopiering ikke tilladt.
- Side 246: *Enosh beder* af Robert T. Barrett.
- Side 258: *Paulus på Areopagus* af Frank Soltesz. © 2005 The Providence Collection. Kopiering ikke tilladt.
- Side 267: Foto: Steve Bunderson. © 2002 Steve Bunderson. Kopiering ikke tilladt.

Indeks

A

- Aber, fangst af, 150-151
- Abraham, eksempel på lydighed, der kommer af tro, 144
- Adam og Eva, eksempler på lydighed, der kommer af tro, 143
- Afgudsdyrkelse
definition af, 148
former for, 149-150
- Arbejde, åndelig nødvendighed, 121-123

B

- Bangerter, William Grant, i en tale af Spencer W. Kimball, xxvii
- Beredthed
en måde at leve på, 124-125
og hjemmeproduktion og forråd, 120-121
økonomisk, 123-124
- Beslutninger, retskafne, hjælper os med at modstå fristelse, 111-113
- Blasfemi, 159-161
- Bøn. *Se også* Familiebøn
en befaling, 50-51
i forsamlinger, 58
indhold af, 51-54
personlig, 54-55
svar på, 59
- Børn *Se også* Familien; Forældre beskyttelse af, mod umoralske påvirkninger, 189-190

- kærlighed til, 216
undervisning af, i retskaffenhed, 132-134
undervisning af, om kærlighed til Kirkens ledere, 259

C

- Clark, J. Reuben, jun., informerer Spencer W. Kimball om kaldelsen til apostel, xxiii

D

- Daniel, hans retskaffenhed, 134-136
- Dating, standarder for, 190
- Døden
en vigtig del af livet, 19-21
Fannie Kimballs, 11
ikke slutningen på vores tilværelse, 13
Mary Kimballs, 11
muligheder tilvejebragt pga., 18-19
Olive Woolley Kimballs, 11, 13
Spencer W. Kimballs, xxxv-xxxvi.
tilsyneladende en tragedie, 13-14
trøst i sorgen, 13

E

- Evigt ægteskab
forberedelse til, 197-199
indstiftet af Gud, 195-197
kræver fuldstændig loyalitet og troskab, 203-204

opskrift på lykke i et, 199-201
 uselviskhed og lydighed fører
 til et vellykket, 201-203

F

Falske guder *Se* Afgudsdyrkelse

Familieaften, 214-215

Familiebøn

måde for, 56-58

velsignelserne ved, 57-58

Familien *Se også* Børn; Evig
 ægteskab; Forældre

afgørende i vor himmelske

Faders plan, 208-209

styrke, mod onde indflydelser,
 212-213

åndelighed næres af, 214-216

Forenkling af kirkeprogrammer,
 xxxi-xxxii

Forsoning, Jesu Kristi. *Se også*
 Jesus Kristus

at modtage de fulde velsignelser
 af, 30-31

frelser os fra virkningerne af
 faldet og fra personlig synd,
 27-29, 38

giver håb nu og til evigheden
 forude, 32-33

muliggør vores tilbagevenden til
 vor himmelske Fader, 6, 161

Forældre. *Se også* Børn; Evig
 ægteskab; Familien

beskytter børn mod umoralske
 påvirkninger, 189-190

opbygger reservoirer af åndelig
 styrke til børn, 209-212

underviser børn i at opretholde
 og følge Kirkens ledere, 259

underviser børn i ærlighed og
 retskaffenhed, 132-134

underviser børn til at forberede
 sig til en mission, 270-272

Frelsesplanen, vor himmelske

Fader underviser førjordiske
 ånder i, 2-3

Fristelser

ikke give efter for selv de mind-
 ste, 109-111

undgå, ved at træffe de rette
 beslutninger tidligt, 111-113

Fødevarer, hjemmeproduktion og
 forråd, 120-121

Førjordisk liv, 2-3

G

Grant, Heber J., råder Spencer W.
 Kimball til at sætte Gud først,
 148-149

Gud Faderen

at lære, at kende gennem skrif-
 terne, 70

bøn til, 50-59, 164

børn af, 2, 28, 50, 223

forhindrer ikke altid tragedier,
 13-14

forsoningen muliggør vores
 tilbagevenden til, 6, 28, 161

har givet sine børn deres hand-
 lefrihed, 249-250

kærlighed til, 154-155, 179

og svar på bønner, 59, 249-250

sidste dages hellige kvinder
 givet ophøjede opgaver af, 226
 tilsynekomst for Joseph Smith,
 231-236

underviser ånder i forudtilvæ-
 relsen om frelsesplanen, 2-3

vidnesbyrd modtaget af, gen-
 nem Helligånden, 74-75

ærbødighed for, 159-161

Gæld

- Spencer W. Kimball ser andre kæmpe med, 117, 119
vigtigheden af at undgå, 123-124

H

- Hales, Robert D., om Spencer W. Kimballs person, xxxiv
Halvfjerds' Første Kvorum, gendannelsen af, xxx-xxxii

Handlefrihed

- muliggør valg mellem synd og retskaffenhed, 114
forsoningens velsignelser opnås gennem, 30
brug af, for at række ud efter Gud for vejledning, 249-250
og modgang, 14, 15

Helligånden *Se også* Helligåndsgaven

- hjælper os med at modstå onde indflydelser, 108
kan overbevise synderen om fejltagelser, 39
og åbenbaringen om præstedømmet i 1978, xxxii
ophører at kæmpe med de uhæderlige, 131
skriftstudium bringer øget forståelse gennem, 69
ved kirkemøder, 163
vidnesbyrd modtaget ved åbenbaring gennem, 74-75

Helligåndsgaven. *Se også*

- Helligånden
kan modtages af alle, som omvender sig og bliver døbt, 108
nødvendigheden af, 5-6

Himmelske Fader *Se* Gud Faderen

Hinckley, Gordon B.

- om Spencer W. Kimballs tjenestegerning, xxxvi
om åbenbaringen om præstedømmet i 1978, xxxii-xxxiii

Hjælpeforeningen, 120, 221, 224.
Se også Kvinder i Kirken

Homoseksualitet, 185

J

»Jeg er Guds kære barn«, 1

Jesu Kristi evangelium, sammenlignet med et færdselskort, 5-7

Jesu Kristi Kirke

- det eneste sted evangeliet findes, 5

- fremhæver familielivet, 208
fremtidig vækst af, 226-228, 266
fører de lydige til ophøjelse, 5
genoprettet ved Joseph Smith, 231, 236

Herren leder, gennem Kirkens ledere, 247-249, 255-255

Jesu frelsende mission er et budskab i, 27

standpunkt mht. moral, 184-185
velfærdshjælp fra, 119, 122-123Jesus Kristus *Se også* Forsoning, Jesu Kristi

- at lære, at kende gennem skriften, 70

- befaler os at bede, 51, 59
gav ikke efter for fristelse, 111
glædes, når vi efterlever hans evangelium, 31-32

hans forløsende kraft, 36

hans tjenestegerning strækker sig gennem evighederne, 26-27

hans uselviske tjenestegerning, 84

mere end blot en stor lærer,

25-26
 står som overhovedet for Kirken, 255
 tilsynekomst for Joseph Smith, 231-236
 tilvejebragte opstandelsen for os, 3, 27-28
 vidnesbyrd vedrørende, 74-75
 ærbødighed for, 159-161
 Jordiske liv, tid til at forberede sig på at møde Gud, 3-5
 Josija, højpræsten afleverer skrifterne til, 66

K

Kamel, fabel om en rejsende og en, 110
 Kimball, Alice Gheen (farmor), xiv
 Kimball, Andrew (far)
 forudsiger en betydningsfuld rolle i Kirken for Spencer W. Kimball, xiv
 kaldet som stavspræsident i Arizona, xv, 148
 tjente i missionen i det indianske territorium, xv
 Kimball, Andrew E. (søn), får brev fra sin far, 72-74
 Kimball, Camilla Eyring (hustru) og ægtemandens universitetsplaner, 148
 overværer program med sin mand efter et medlems bøn, 49-50
 som forælder, xxi-xxii, 207
 styrer pengene klogt sammen med sin ægtemand, 117
 ægtemandens hyldest til, 193, 195
 ægteskab med Spencer W.

Kimball, xxi
 Kimball, Edward L. (søn)
 behandlet for polio, 193
 husker den kærlighed, hans far viste, 207
 Kimball, Fannie (søster), 11
 Kimball, Heber C. (farfar), xiv, xxiv
 Kimball, Josephine Cluff (stedmor), xvii
 Kimball, Mary (søster), 11
 Kimball, Olive Woolley (mor)
 død, xvii, 11, 13
 lærer Spencer W. Kimball om tiende, xvi
 tjeneste ydet af, 218
 Kimball, Spencer W.
 beslutter at »tilbringe dagen« med Frelseren, 23
 beslutter at læse Bibelen som ung mand, 62-63
 besvarer en journalists spørgsmål om åbenbaring, 241
 foreslår ændring af tekst i »Jeg er Guds kære barn«, 1
 hans børn, xxi, 207
 hans helbredsudfordringer, xxv-xxvi, 23
 hans oplevelser i familien, xvi-xvii, xxi-xxii, 207, 218
 hans professionelle liv, xxii
 hans retskaffenhed, 128
 hans skoleoplevelser, xvii-xviii
 hans tidlige kirkeerfaring, xviii-xix
 hans ungdom, xv-xiv
 hjælper kvinde med at få håb om tilgivelse, 35
 hjælper to mænd med at tilgive hinanden, 92-94
 hjælper ung mor i lufthavn,

- 82-84
 husker at have overværet en generalkonference som dreng, 253
 interviewer mænd, som yder ofre for at overholde sabbatten, 169-170
 interviewer par, som har overtrådt kyskhedsloven, 183
 involvering i musik, xvii, xx
 kaldet som rådgiver i stavspræsidentskab, 148
 kaldet til apostelembedet, xxiii-xxiv, 23
 kærlighed til mennesker og Herrens værk, xxxiv-xxxvi
 missionærtjeneste i Central States-missionen, xix-xx
 modstår fristelse som missionær, 105
 motiverer Richard G. Scott til et livslangt studium af skriften, 64
 oplever at miste nogle af sine kære, xvii, 11, 13
 overværer program efter et medlems bøn, 49-50
 præsenterer tjener for missionærer, 262
 sender brev om vidnesbyrd til sin søn Andrew, 72-74
 ser andre kæmpe med gæld, 117-119
 skriver hyldest til sin hustru, 193, 195
 skriver *Tilgivelsens mirakel*, xxiv
 som apostel, xxiii-xxv
 som forælder, xxi-xxii, 207
 som Kirkens præsident, xxvi-xxxvi
 som stavspræsident, xxiii
 taler ved indvielsen af det schweiziske tempel i Bern, 157
 temaet at øge vores indsats, xxvii-xxix
 udtrykker kærlighed til dem, der har tjent som hans biskop, 253
 viser ærbødighed for kirkebygningen, 157
 ægteskab med Camilla Eyring, xxi
- Kirkens ledere. *Se også* Profeter forældre bør undervise børn i at opretholde og følge, 259
 Herren leder Kirken gennem, 247-249, 255-256
 velsignelser ved at følge, 259-260
- Kvinder i Kirken *Se også* Hjælpeforeningen
 det evige familieliv lovet til alle trofaste, 223-224
 får betydelig indflydelse på Kirkens vækst, 226-229
 kaldet til at berige og beskytte familien, 221-223
 ligeret mellem mænd og, 219-221
 opmuntres til at opfylde deres guddommelige potentiale, 224-226
- Kyskhed *Se* Kyskhedsloven
- Kyskhedsloven
 forbyder alle seksuelle forbindelser uden for ægteskabet, 184-185
 underviser de unge i at holde, 189
 velsignelser ved at holde, 183-184
- Kærlighed
 kontra begær, 185-187
 til børn, 216

til Gud, 154-155, 179
 Køkkenhaver, fordele ved, 121

L

Lee, Harold B.
 hans uventede død, xxvi-xxvii
 rådfører sig med Spencer W.
 Kimball om hjerteoperation,
 140
 Lydighed. *Se også* Tro
 eksempler i skriften på, 143-145
 tro lydighed kontra blind lydigh-
 ed, 142-143

M

Maxwell, Neal A.
 om Spencer W. Kimballs hengi-
 venhed for Herren, 23, 25
 om Spencer W. Kimballs kærlige
 natur, xxxiv
 om Spencer W. Kimballs tillid til
 fortsat åbenbaring, 241
 McKay, David O., ved indvielsen
 af det schweiziske tempel i
 Bern, 157
 Mirakler, tro går forud for, 145-146
 Missionering
 indebærer at føre omvendte og
 mindre aktive medlemmer ind
 i fællesskabet, 268-270
 forældre hjælper børn med at
 forberede sig til, 270-272
 Kirkens medlemmers ansvar,
 264-266
 medlemmers eksempel og
 indsats i, 266-268
 Spencer W. Kimball opmuntrer
 til øget indsats i, xxix-xxx
 velsignelserne ved, 263-264

ægtepars deltagelse i, 272-273
 Modgang. *Se også* Død; Tragedie
 handlefrihed og, 14, 15
 kan være os til lærdom og gavn,
 15-18

N

Nelson, Russell M.
 med Spencer og Camilla
 Kimball i New Zealand, 49
 om Spencer W. Kimballs hjerte-
 operation, xxvi, 139-140
 Noa, eksempel på lydighed, der
 kommer af tro, 143-144

O

Omvendelse. *Se også* Tilgivelse
 fra Gud; Tilgivelse af andre
 afståelse fra synd, 40-41
 bekendelse, 41-43
 erkendelse af synd og at føle
 guddommeligt sorg, 38-39
 genoprettelse, 43-44
 indbefatter en forpligtelse til at
 efterleve befalingerne, 44-45
 nødvendig for alle, 37-38
 Onde indflydelser
 at styrke familien mod, 212-213
 Gud kan hjælpe os med at
 modstå, 108-109
 Ophøjelse, modtager kun de
 udholdende, 7-9

P

Packer, Boyd K., om Spencer W.
 Kimballs halsoperation,
 xxv-xxvi
 Peter, hans mod og retskaffenhed,
 134

Pornografi, 187-188

Profeter. *Se også* Kirkens ledere
forkastelse af, 257-260

underviser i enslydende bud-
skaber, 256-257

åbenbaring til, 241-243, 247-249,
255-256

Præstedømmet

begrænsninger i at benytte
magten i, 16-18

helbredelse af syge og lidende,
16, 19-20

åbenbaring i 1978 om,
xxxii-xxxiii, 242-243

R

Randall, Naomi W., tekstforfatter
til »Jeg er Guds kære barn«, 1

Ressourcer, skal bruges til
retskafne formål, 150-151

Retskaffenhed

eksempler i skriften på, 134-136
grundlaget for en god karakter,
129

indflydelse på vores familie og
andre, 132-134

vises ved at holde pagterne,
129-130

Romney, Marion G., om Spencer W.
Kimballs retskaffenhed, 127

S

Sabbatsdagen

befaling om, 170-171

en »fryd«, 166-170

ikke en dag til forretninger eller
fornøjelser, 171-173

indebærer overværelse af kirke-
møder, 175-177

og kærlighed til Gud, 179
til tilbedelse og andre værdige
handlinger, 173-175
velsignelser ved at holde,
177-178

Sara, eksempel på lydighed, der
kommer af tro, 144

Satan *Se også* Onde indflydelser
et virkeligt væsen, der er opsat
på vores tilintetgørelse,
105-108

metoder benyttet af, 107-108
tiltrækning til verdens ting gør
os sårbare over for, 150-151

Scott, Richard G., motiveret af
Spencer W. Kimball til livslangt
skriftstudium, 64

Selvhjulpethed *Se også* Beredthed
behov for, 119-120
økonomisk, 123-124

Shadrak, Meshak og Abed-Nego,
retskaffenhed hos, 135-136

Skrifterne. *Se også* Studium af
skriften
eksempler på lydighed i,
143-145
eksempler på retskaffenhed i,
134-136

en sjælden skat, 64-65
nye udgivelser af, xxxi
og historien om kong Josija,
65-67

opdage igen og igen, 65

Smith, George Albert, xxiv

Smith, Joseph
forudordineret, 232
hans første åbenbaring, 232-236
Herrens redskab til at gengive
evangeliet, 236

martyrium, 237-238
 Studium af skriften *Se også*
 Skrifterne
 forpligtelse over for Herren
 styrket af, 65-67
 i familien, 214
 kærlighed til Gud øget gennem,
 70
 lektier for livet lært gennem,
 67-69
 og tilbagevendende åndelighed,
 70
 åndelig kundskab opnået
 gennem, 69
 Svagheder, erkende og overvinde,
 113-115
 Sømmelighed, i tøj og opførsel,
 189

T

Tempeltjeneste, xxx
 Tilgivelse af andre
 afgørende for vores egen
 tilgivelse, 95-96
 befrier os fra had og bitterhed,
 100-102
 bringer velsignelser af glæde
 og fred, 102-103
 burde være dybfølt og fuldstæn-
 dig, 96-97
 kræver, at vi overlader dommen
 til Herren, 97-98
 svært, men muligt at gøre,
 99-100
 Tilgivelse fra Gud *Se også* Tilgi-
 velse af andre; Omvendelse
 et mirakel, som bringer fred,
 36-37
 omvendelse nøglen til, 37-38

Tjeneste

brug af talenter og evner i, 85-87
 de unge har brug for muligheder
 for at yde, 87-88
 følge Frelserens eksempel på, 84
 fører til et rigt liv, 88-90
 Gud imødekommer andres
 behov gennem vore hand-
 linger, 85
 velsignelser ved, overstiger ver-
 dens belønninger, 153-154
 Tragedie, Gud forhindrer ikke
 altid, 13-14
 Tro *Se også* Lydighed
 går forud for mirakler, 145-146
 motiverer os til at adlyde Gud,
 140-142

U

Uærlighed
 former for, 132
 forældres dårlige eksempel kan
 lære børnene, 132-133
 vi snyder os selv ved, 131

V

Velbefindende, enhver ansvarlig
 for sit eget, 119-120
 Velstand, farerne ved kærlighed
 til, 151-152
 Vidnesbyrd
 en personlig åbenbaring, 74-75
 måde at bære, på, 79
 og vidnesbyrds møder, 78-79
 opnå og vedligeholde, 75-78
 opnåeligt for enhver, 74-75

W

Wilkinson, Ernest L., 139

- Woolley, Edwin D. (Spencer W. Kimballs morfar), xiv
 Woolley, Mary Ann Olpin (Spencer W. Kimballs mormor), xv

 Æ

- Ægteskab *Se* Evtigt ægteskab
 Ærbødighed
 begynder i hjemmet, 164-165
 definition af, 159
 for Faderen og Sønnen, 159-161
 forbedring af, 166
 som en levevis, 159
 være rollemodeller for, 166
 ærbødige steder, 161-164

 Ø

- Øge vores indsats, xxvii-xxviii,
 265

 Å

- Åbenbaring om præstedømmet
 i 1978, xxxii-xxxiii, 242-243
 Åbenbaring
 evangeliets livsnerve, 247
 for Kirken, gennem levende
 profeter, 247-249, 255-256
 fra himmelske budbringere, 245
 gennem drømme, 245
 Gud Faderen og Jesus Kristus
 ivrige efter at kommunikere
 gennem, 243-244
 kommer oftest som et dybt
 indtryk, 244-247
 personlig, 249-251
 Ånden *Se* Helligånden

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

36500 110